

ชีวิตมสลิม

ใน ★ อเมริกา

ภายในเล่ม: พบกับครอบครัวทากูรี

สารบัญ

ชีวิตครอบครัว

ภาพถ่าย - การอยู่ร่วมกัน..... 2

ในอเมริกา ครอบครัวยังคงเป็นส่วนสำคัญที่สุดของประเพณีอิสลาม

เรื่องของครอบครัวทากูรี..... 4

ดร. ยาเฮีย ทากูรี และซัลวา ภรรยา และลูก ๆ อีก 3 คน ใช้ชีวิตที่
ยุ่งเหยิงในเมืองเล็ก ๆ ของอเมริกาแห่งหนึ่ง

ชีวิตสองวัฒนธรรม..... 9

ภาพถ่าย - ใจมหน้าของอิสลาม..... 10

รูปถ่ายทั่วอเมริกาเผยให้เห็นความหลากหลายของสัญชาติของ
ชาวมุสลิมซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศนี้

ชุมชนมุสลิม

ภาพถ่าย- ชีวิตประจำวัน..... 12

จากมิชิแกนถึงนิวยอร์กซิตี ช่างภาพกำลังจับภาพ
นาฬิกาของการชุมนุมในหมู่อเมริกันมุสลิม

รูปแบบการย้ายถิ่นของมุสลิม..... 14

นักวิชาการอิสลามชั้นนำในอเมริกาเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับคลื่น
สำคัญสี่ลูกซึ่งเป็นที่มาของการตั้งหลักแหล่งของชาวมุสลิมในอเมริกา

มุสลิมอยู่ที่ไหน..... 20

แผนที่สหรัฐแสดงจำนวนมัสยิดในแต่ละรัฐ
แคลิฟอร์เนียมีมากที่สุดแต่ทุกรัฐมีมัสยิดอย่างน้อยหนึ่งแห่ง

มัสยิดในแมสซาชูเซตส์..... 22

ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเล่าเรื่องที่ชุมชนมุสลิม
แห่งหนึ่งซึ่งเริ่มตั้งรากฐานในทศวรรษที่ 1900 และขยายตัวจนสามารถ
สร้างมัสยิดเป็นของตัวเอง

การศึกษา

ภาพถ่าย - โรงเรียนประถมมุสลิม..... 28

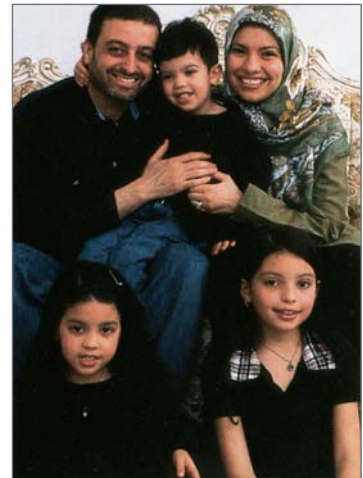
ภาพเหล่านี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่ามีรูปแบบหลายอย่างที่เด็กๆ
ได้รับการศึกษาเกี่ยวกับศาสนาอิสลามในสหรัฐ

นักเรียนชาวมุสลิมในแคลิฟอร์เนีย..... 30

นักเรียนมุสลิมในโรงเรียนมัธยมของรัฐในแคลิฟอร์เนียตอนใต้ตอบสนอง
เหตุการณ์วันที่ 11 กันยายน อย่างไร นักเรียนสี่พิมพ์มีโอกาสพูดคุย
กับนักเรียนที่ต่างจากนักเรียนทั่วไป

ภาพเหมือนของครู..... 34

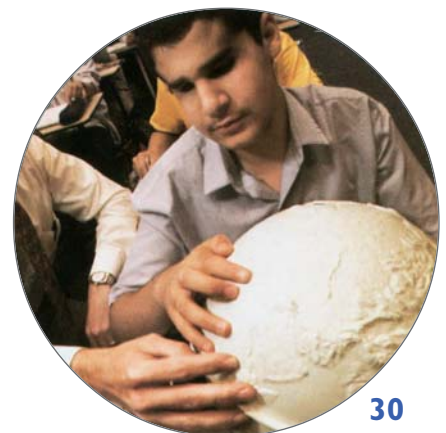
ราเวีย อิชเมล สอนเด็ก ๆ ตลอดสัปดาห์ในโรงเรียนของรัฐในโอไฮโอ
และสอนศาสนาและภาษาอารบิกที่ศูนย์อิสลามในวันเสาร์

4

14

30

การนับถือที่หลากหลาย

ตัวเลขประชากรศาสตร์.....35

การสำรวจเมื่อเร็ว ๆ นี้เกี่ยวกับมัสยิดในอเมริกาพบว่ามัสยิดที่มีตัวเลขที่แสดงถึงความเห็น เชื้อชาติและการขยายตัวของมุสลิมที่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกา

ภาพถ่าย - รูปแบบการสวดมนต์.....36

จากถนนเมดิสันในนิวยอร์ก ไปจนถึงมัสยิดในนิวยอร์ก
ภาพนี้แสดงให้เห็นสถานที่ที่อเมริกันมุสลิมใช้สวดมนต์

มัสยิดในอเมริกา.....38

สถาปัตยกรรมมัสยิดได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของภูมิทัศน์อเมริกาในรูปแบบที่สร้างสรรค์อย่างหลากหลาย

ภาพถ่าย - การถือศีลอดในเดือนศักดิ์สิทธิ์รอมฎอน.....42

มุสลิมนับถือและอธิบายศาสนาของตนให้ชาวอเมริกันอื่นๆ ได้รู้จักในช่วงเดือนศักดิ์สิทธิ์

ในโลกของงาน

ภาพถ่าย - งาน.....44

นักธุรกิจ เจ้าของร้าน แพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ คนขับรถ - มุสลิมทุกวันนี้ต่างทำงานตามที่เศรษฐกิจของสหรัฐเปิดโอกาสให้

ความเชื่อกับเรื่องเงินทอง.....46

ชุมชนมุสลิมในมินนิโซต้ากำลังพัฒนาแนวทางใหม่ในการจัดหาเงินทุนเพื่อซื้อบ้านและให้กับธุรกิจโดยไม่ละเมิดข้อห้ามของศาสนาอิสลามในการจ่ายดอกเบี้ย

เข้าสู่กระแสหลักของสังคม

ถ้อยแถลงของประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู บุช.....50

ภาพเหมือนของนักวิทยาศาสตร์.....51

ดร. อี แชรร์ฮูนี ซึ่งเกิดในอัลจีเรีย เป็นหัวหน้าสถาบันสุขภาพแห่งสหรัฐอเมริกา สถาบันวิจัยทางการแพทย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

ภาพถ่าย - การยอมรับอย่างเป็นทางการ.....52

เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา มุสลิมมีบทบาทในกระแสหลักของสังคมอเมริกัน นับตั้งแต่แอสแตมปีที่ออกมาในโอกาสตรุษอีดิล ไปจนถึงการสวดเปิดสมัยประชุมของสภาองเกรสสหรัฐ

มุสลิมแร็ปของเนทีฟ ดิน.....54

คุณค่าของคนมุสลิมเข้ากันได้กับจังหวะชีวิตในเมืองของอเมริกาหรือไม่ เนทีฟ ดิน วงดนตรีที่ป็อบคิดว่าคำตอบคืออะไร

38

44

54

ทุกวันนี้อิสลามเป็นศาสนาที่เติบโตเร็วที่สุดศาสนาหนึ่งในสหรัฐอเมริกา การสำรวจเมื่อเร็ว ๆ นี้พบว่ามัมัสยิดกว่า 1,209 แห่งในอเมริกาและกว่าครึ่งในจำนวนนี้ตั้งขึ้นในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ชาวอเมริกันมุสลิมประมาณร้อยละ 17-30 เป็นผู้เปลี่ยนใจมานับถือศาสนา

จุดศูนย์กลางของทั้งชีวิตชาวอเมริกันโดยทั่วไปและชีวิตของชาวมุสลิมที่เพิ่งย้ายถิ่นเข้ามาเมื่อไม่นานมานี้ คือ ครอบครัวเช่นเดียวกับที่ซาเฮด อามานูเลาะห์ วิศวกร์ผู้อาศัยในซานฟรานซิสโกสหรัฐอเมริกา กล่าวว่า “คุณค่าของคนอเมริกันโดยทั่วไปเป็นคุณค่าอย่างเดียวกับของอิสลาม เราเน้นที่ครอบครัว ศรัทธา การทำงานหนัก และภาวะที่จะทำให้ตัวเราและสังคมดีขึ้น”

หนังสือเล่มเล็ก ๆ นี้เป็นการแนะนำเรื่องราวที่สลับซับซ้อนเป็นความพยายามที่จะสำรวจวิถีชีวิตและรูปแบบที่หลากหลายของชาวมุสลิมในสหรัฐอเมริกา โดยผ่านคำพูดและรูปถ่าย ทั้งหมดนี้จะเริ่มที่ ครอบครัว ซึ่งเป็นจุดที่ทั้งสองวัฒนธรรมมาบรรจบกัน

2

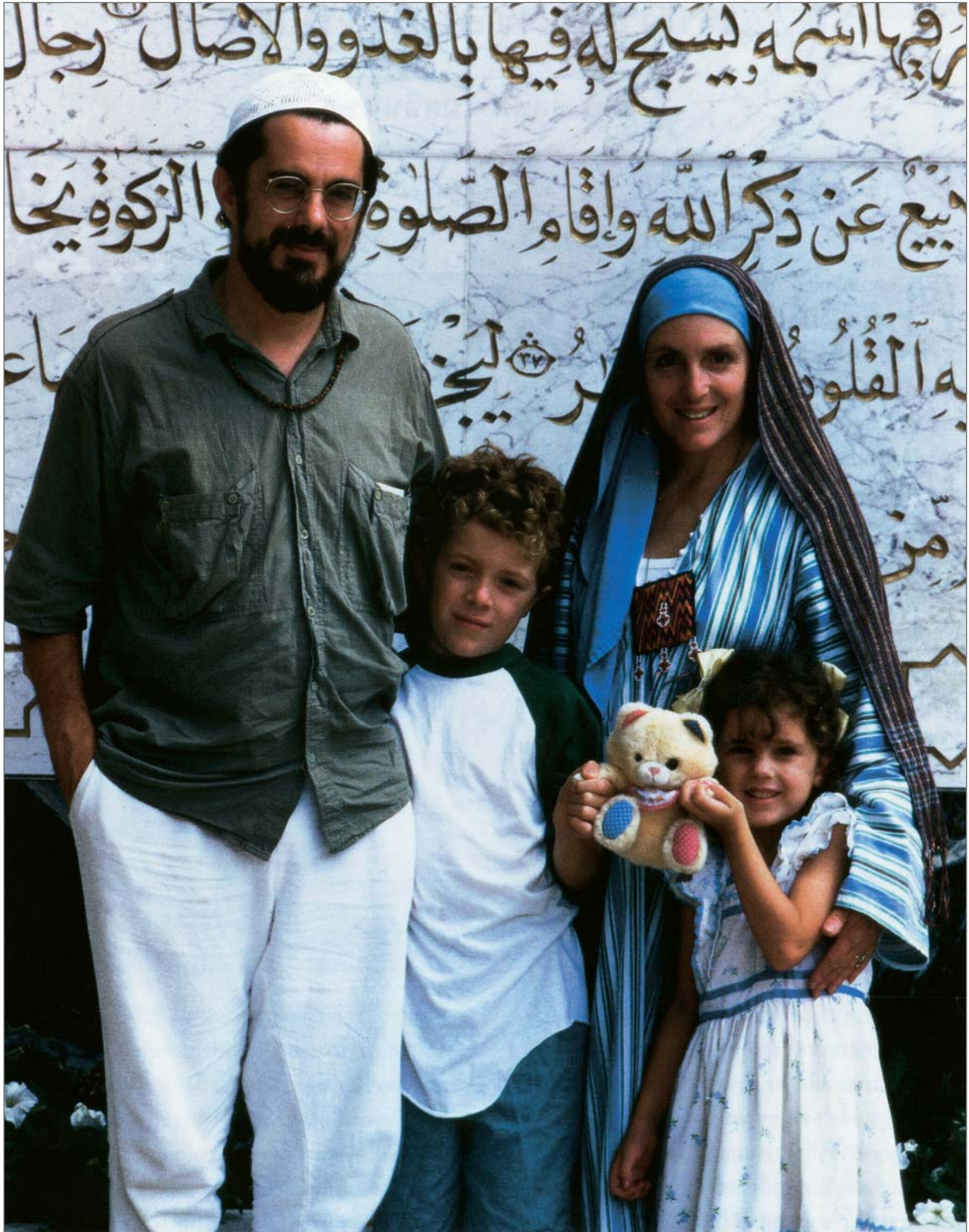

1

1. หญิงมุสลิมมาจากเลบานอนเมื่อปี ค.ศ. 1985 เธอตั้งรกรากในเดย์ร์บอร์น มิชิแกนและเลี้ยงดูลูก ๆ 5 คนที่นั่น เขตดีทรอยท์/เดย์ร์บอร์นเป็นถิ่นที่มีชาวมุสลิมอาศัยอยู่มากที่สุดแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา
2. อิหม่ามโอมาร์ มูซา (กลาง) จัดงานแต่งงานแบบมุสลิมให้กับชนพื้นเมืองชาวอัลบาเนียนที่หมู่บ้านผู้อพยพในฟอร์ทดิคซ์ นิวเจอร์ซี โดยมีลามช่วยเหลือ
3. เด็กน้อยวัย 4 ขวบกำลังดูพ่อสวมมนต์ ช่วงกลางวันที่ศูนย์อิสลาม ลีไฮท์แวลลีย์ ในเมือง 'ไวท์ฮอลล์' รัฐเพนซิลเวเนีย

3

4. ครอบครัวอเมริกันมุสลิมครอบครัวนี้อาศัยอยู่ในแคลิฟอร์เนีย

เรื่องของครอบครัวทากูรี

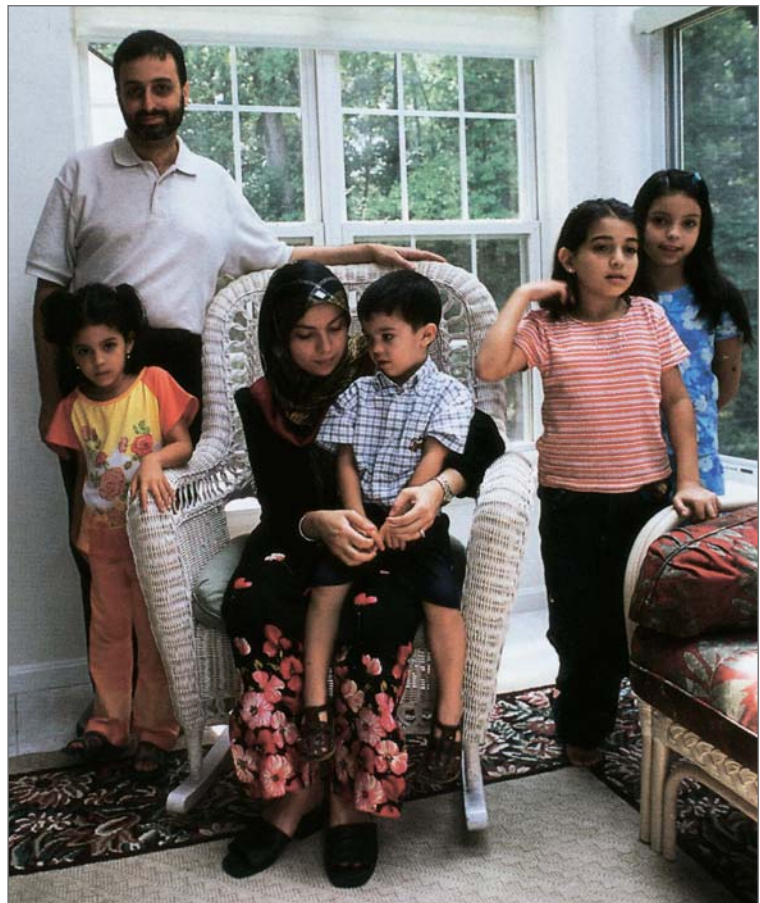
โดย ฟิลลิส แมคอินทอช

ค ครอบครัwtาทกูรี แห่งลา พลาตาเมืองเล็ก ๆ ทางตอนใต้ของแมริแลนด์ ใกล้กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. มีลักษณะเหมือนกับครอบครัวอเมริกันทั่ว ๆ ไปหลายอย่าง พ่อบ้านของครอบครัวเป็นพยาธิแพทย์ที่โรงพยาบาลในท้องถิ่น และยังทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยแพทย์ชั้นสูตรศพประจำชาร์ลส์เคาน์ตี ส่วนแม่บ้านกำลังเรียนปริญญาโทที่วิทยาลัยโลโยลาในบัลติมอร์โดยหวังจะทำงานเป็นนักบำบัดในโรงเรียนหรือเปิดคลินิกส่วนตัวในอนาคต และเช่นเดียวกับพ่อแม่ที่อาศัยอยู่แถบชานเมืองทั้งหลาย ครอบครัวทากูรีใช้เวลาค่อนข้างมากบนถนน คอยรับส่งลูก 3 คน ซึ่งมีอายุ 8 ขวบ 5 ขวบ และ 3 ขวบตามลำดับไปโรงเรียน เรียนเต้นรำ ยิมนาสติก และร่วมกิจกรรมเนตรนารี

ครอบครัวทากูรีเป็นมุสลิมที่เคร่งศาสนาของพวกเขาคือศูนย์กลางของชีวิตประจำวันที่วุ่นวาย ทั้งๆที่ ดร. ยาเฮีย ทากูรีมีงานล้นมือที่โรงพยาบาล แต่เขาก็ยังขับรถไปที่มัสยิดใกล้ ๆ อย่างน้อยวันละครั้งเพื่อสวดมนต์ โดยบางครั้งก็เอาลูก ๆ ไปด้วย สำหรับการสวดประจำวันครั้งอื่น ๆ คุณหมอมจะทำในห้องทำงานของตัวเอง เพื่อนร่วมงานของคุณหมอส่วนใหญ่ไม่ใช่มุสลิม ดร. ยาเฮียกล่าวว่า “แต่พอพวกเขาเห็นประตูห้องทำงานของผมปิด เขาทราบที่ผมกำลังสวดมนต์และเขาก็เคารพและยอมรับ” ภรรยาคุณหมอ ซัลวา โอเมอิช ซึ่งขับรถไปเรียนหนังสือไปกลับ 90 ไมล์ต่อเที่ยวจะสวดมนต์ที่บ้านก่อนและหลังไปโรงเรียน

ทั้งสองพบรักและแต่งงานกันอย่างไร

ยาเฮีย วัย 41 เติบโตในลิเบียและเข้าโรงเรียนแพทย์ที่นั่น

ใน ค.ศ. 1987 ยาเฮียตัดสินใจย้ายมาอยู่กับพี่ชายที่อเมริกาและจบหลักสูตรเฉพาะทางที่โรงพยาบาลเด็กในฟิตสเบิร์กและมหาวิทยาลัยมาร์แชลล์ ในรัฐเวสต์ เวอร์จิเนีย

ยาเฮียและซัลวา ซึ่งขณะนี้อายุ 31 ปี พบกันผ่านเพื่อน ทั้งสองแต่งงานกันในปี ค.ศ. 1992 และอาศัยในเวสต์เวอร์จิเนียได้หนึ่งปี ก่อนจะย้ายไปที่เมืองเบอร์มิงแฮม รัฐอลาบามา ซึ่งเป็นที่ที่ยาเฮียได้รับทุนที่มหาวิทยาลัยอลาบามา จากนั้น พวกเขาย้ายไปอยู่ที่เมืองเซดมา รัฐอลาบามา เมืองที่มีประชากร 2,000 คนและเป็นแนวหน้าของความเคลื่อนไหวว่าด้วยสิทธิของ

2

3

4

6

5

1. ครอบครัวทากูรีและหลานรวมตัวในห้องนั่งเล่นเพื่อถ่ายภาพร่วมกัน
2. ซัลวาและยาเฮีย ทากูรี เล่นบอลกับลูก ๆ นอกบ้าน
3. ทุกคนกำลังสนุกกับซิงช้า
4. อาหารกลางวันในครัวบ้านทากูรีทำให้ทุกคนได้ใช้เวลาด้วยกัน
5. เด็ก ๆ ทากูรี 3 คนและลูกพี่ลูกน้องดูรายการโปรดทางโทรทัศน์หลังอาหารเที่ยง
6. ดร. ทากูรีช่วยทำความสะอาดหลังรับประทานอาหาร

คนผิวดำในช่วงทศวรรษ ค.ศ. 1960 อีกหนึ่งปี ใน ค.ศ. 1996 ครอบครัวทาญูรี ย้ายขึ้นเหนือไปอยู่ใกล้ครอบครัวซัลวา แต่แทนที่จะไปตั้งรกรากอยู่ใกล้ ๆ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. แทน พวกเขา กลับเลือกลา ฟลาต้า แมรีแลนด์ เมือง ซึ่งมีประชากร 6,500 คน ห่างจากวอชิงตัน ดี.ซี. ไปทางใต้อีกประมาณ 40 ไมล์ ทั้งสองซื้อบ้าน ในแถบผู้มีอันจะกินที่สงบเงียบนอกเมืองไป หลายไมล์ ทุกวันนี้ บ้านหลังใหญ่สไตล์สมัยใหม่ของครอบครัวนี้รายล้อมไปด้วยต้นไม้และสนาม หลังบ้านขนาดใหญ่เต็มไปด้วยของเล่นและ ชุดสนามเด็กเล่นของเด็ก ๆ

ซัลวาเกิดในลิเบียเช่นกัน เธอเดินทาง มาสหรัฐอเมริกาตั้งแต่อายุ 11 ขวบ เมื่อพ่อของเธอมาทำงานให้กับธนาคารโลกในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ซัลวาเติบโตในแถบชานเมืองเวอร์จิเนียติด วอชิงตัน ซึ่งเป็นที่ ๆ เธอเข้าโรงเรียนมัธยมของรัฐและวิทยาลัย

เมื่อย้อนรำลึกถึงอดีต ซัลวากล่าวว่า การที่เธอไม่ได้รับอนุญาตให้มีนัดหรือไปเดินรำ หรือไปงานปาร์ตี้เหมือนเพื่อนร่วมชั้นส่วนใหญ่ ของเธอจริง ๆ แล้วไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับเธอ ในขณะนั้นแต่อย่างใด การที่เธอเติบโตในแถบ เมืองใหญ่เธอจึงมีเพื่อนชาวมุสลิมจำนวนมากใน โรงเรียน “ไม่เพียงแต่เราไม่ได้รับอนุญาตให้ทำ บางเรื่อง แต่ดิฉันคิดว่าเราไม่มีความสนใจ เรื่องเหล่านั้นด้วย”

เช่นเดียวกับผู้หญิงอเมริกันที่แต่งงาน แล้วจำนวนมาก ซัลวายังคงใช้นามสกุลเดิม ของเธอ คือไอเมอิช แทนที่จะใช้นามสกุลสามี หลังแต่งงานและเช่นเดียวกับสตรีนับล้านเธอ พยายามสร้างสมดุลระหว่างการเดินตาม ความฝันในการเรียนต่อกับการทำหน้าที่ดูแล ครอบครัว ซึ่งขณะนี้รวมถึงพ่อแม่ของ ยาเฮียและหลานอีกหนึ่งคน แม้ว่าเธอจะมีความทะเยอทะยานด้านอาชีพก็ตาม “แต่ ครอบครัวต้องมาก่อนสิ่งอื่นใด” เธอยืนยัน

การตัดสินใจใส่ฮิญาบ

ซัลวาไม่เหมือนกับเด็กหญิงมุสลิมจำนวนมาก

ในสหรัฐทุกวันนี้ที่ตัดสินใจใส่ฮิญาบไปโรงเรียน ซัลวา แต่งตัวตามปกติจนกระทั่งมาเปลี่ยนเมื่อหลายปีที่แล้ว การใส่ฮิญาบ “เป็นบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ในใจดิฉันซึ่งดิฉันอยากทำมานานแล้ว” เธอกล่าว “เหตุผลหลักที่ดิฉันใส่ฮิญาบเพราะพระเจ้าขอให้เราใส่ฮิญาบเป็นเสมือนการยอมมอบตัวต่อพระเจ้า และไม่ยอมโน้มหัวต่อสังคมที่สั่งว่าเราควรใส่อะไร”

แม้ว่าชีวิตสังคมส่วนใหญ่ของครอบครัวทากูรีจะวนเวียนอยู่กับมัซยิดก็ตาม แต่ครอบครัวทากูรี ก็มีเพื่อนและคนคุ้นเคยหลายคนที่ไม่ใช่มุสลิม ตามที่ครอบครัวทากูรีทราบ ตนและเพื่อนบ้านถัดไป ซึ่งเป็นแพทย์ศัลยกรรมกระดูก

และครอบครัว เป็นมุสลิมเพียง 2 กลุ่มในแถบนี้ และจากบรรดานักศึกษาประมาณ 80 คน ที่วิทยาลัยโลโยลา ซัลวา เป็นมุสลิมในชั้นเพียงคนเดียวเท่านั้น

บุตรสาวทั้งสอง คือนัวร์ ซึ่งขณะนี้เรียนอยู่เกรด 4 และยูเซอร์ ซึ่งเพิ่งเข้าโรงเรียนอนุบาลเคยเรียนที่โรงเรียนอนุบาลของคริสเตียน และขณะนี้เรียนอยู่ในโรงเรียนประถมของรัฐ ซึ่งนักเรียนทั้งหมดไม่ใช่มุสลิม ครูหรือผู้บริหารโรงเรียนไม่เคยคัดค้านในกรณีที่ได้ก ่ ต้องหยุดโรงเรียนเนื่องในวันหยุดทางศาสนาอิสลามและคุณครูของนัวร์ยังคงเคยเชิญซัลวาไปโรงเรียนเพื่อตกแต่งบอร์ด “ฉลองเทศกาลอีดัล” ซึ่งเป็นวันตรุษของชาวมุสลิมที่ฉลองในช่วงเดียวกับเทศกาลคริสต์มาสในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

แม้ว่าเพื่อนร่วมชั้นของลูกๆ ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยสนใจเรื่องความแตกต่างทางศาสนา ซัลวายอมรับว่าลูกของเธออาจมีปัญหาในช่วงวัยรุ่นมากกว่าตอนที่เธอโตในแถบวอชิงตัน “เราารู้สึกเป็นห่วงแต่เราก็ยังคงยึดมั่นในศรัทธา” เธอกล่าว “แม้ว่าเราจะเห็นความแตกต่าง แต่นั่นก็ไม่ทำให้เราเป็นกังวล เราจะพูดว่าโอเค เราจะไม่ทำอย่างนั้นและทุกอย่างก็ยังคงดีอยู่”

เนื่องจากมัซยิดในห้องใต้ดินซึ่งเป็นที่พึงพอใจของครอบครัวมุสลิม 40 ครอบครัว เล็กเกินไปที่จะจัดชั้นสอนศาสนาเด็กในครอบครัวทากูรีจึงใช้เวลาช่วงสุดสัปดาห์กับคุณปู่คุณย่าหรือนั่งรถไปกับเพื่อนเพื่อไปเรียนศาสนาอิสลามแถวเวอร์จิเนียตอนเหนือ นัวร์ซึ่งขณะนี้อายุ 4 ขวบ กำลังเรียนสวดมนต์ประจำวันและไปเรียนศาสนากับเพื่อนบ้านอย่างน้อยหนึ่งถึงสองครั้งต่อสัปดาห์

แล้วนัวร์และยูเซอร์จะสวมฮิญาบใหม่ ครอบครัวทากูรีกล่าวว่า ทั้งหมดนี้ลูกสาวของตนจะเป็นผู้ตัดสินใจเอง “คุณไม่สามารถบังคับของพรรคนี้” ซัลวากล่าว “ดิฉันสามารถบังคับให้เขาใส่ตอนนี้แต่เขาอาจจะถอดออกก็ได้พอถึงโรงเรียนเราจะสอนพวกเขาว่าพระเจ้ากำลังมองสิ่งที่เขาทำทั้งต่อหน้าและลับหลังเรา”

“เมื่อเราสอนให้เขาให้เห็นพระเจ้าในทุกสิ่งที่เขาทำ และเก็บพระเจ้าไว้ในใจพวกเขาเสมอ ศรัทธาของเขาจะแกร่งขึ้น และเขาจะต้องการเชื่อฟังพระเจ้าและคำสั่งของพระเจ้าเองไม่ว่าจะเป็นการสวด การถือศีลอด การทำบุญ หรือพยายามทำงานของเขาให้ดี” ยาเฮียะริม “และถ้าเขาไปถึงจุดนั้นได้ ถึงตอนนั้น เขาอาจต้องการใส่ฮิญาบก็ได้”

2

3

1. ครอบครัวทากูรีซึ่งเคร่งศาสนาสวดมนต์ในห้องนั่งเล่น
2. ดร. ทากูรียืนหน้ามัซยิดในลา ฟลาต้า แมรีแลนด์ ซึ่งเป็นที่ตนและครอบครัวไปทำกิจกรรมทางศาสนา
3. นางทากูรีซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโทที่วิทยาลัยโลโยลา กำลังหาข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

1

2

1. มูซาهمتัสมาชิกอายุ น้อยที่สุดของครอบครัวทากูรี ช่วยกวาดหญ้าในสนามหลังบ้าน
2. ดร. ทากูรี ซื้อให้สัญลักษณ์ของการเติบโตครั้งใหม่ในเมือง ฟลาด้า ซึ่งบางส่วนได้รับความเสียหายจากพายุเฮอริเคนเมื่อต้นปี

สอนอิสลามโดยใช้ทำเป็นตัวอย่าง

แม้ว่าครอบครัวทากูรีจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่แถบเมืองเล็กในอเมริกา แต่พวกเขาบอกว่า เขาไม่เคยตกเป็นเป้าของความเกลียดชังทางศาสนา พวกเขาเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าในการถ่ายทอดศรัทธาของตนผ่านการทำให้เห็นเป็นตัวอย่าง “ผมไม่ได้พูดถึงอิสลามมากนัก” ยาเฮียกล่าว “แต่ผมพยายามแสดงให้เห็นว่าอิสลามควรเป็นอย่างไรด้วยวิถีชีวิตของตนเอง และเมื่อเขารู้จักผม เขาจะเคารพผมในสิ่งที่ผมเป็น”

แม้หลังเกิดเหตุการณ์ 11 กันยายนที่ตึกเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ และเพนตากอน แต่ครอบครัวทากูรีกล่าวว่า โดยส่วนตัวเขาไม่เคยรู้สึกถึงความเกลียดชังจากเพื่อนชาวอเมริกัน “อย่างน้อยในชุมชนที่เราอยู่ สิ่งที่เกิดขึ้นกลับตรงกันข้าม” ยาเฮียกล่าว “ผู้คนกลับรู้สึกเป็นห่วงเป็นใย มีการถามว่าเราโอเคไหมและมีใครมาอยู่กับเราไหม” ซัลวาซึ่งเริ่มชั้นเรียนภาคฤดูใบไม้ร่วงได้สองวันหลังเกิดเหตุการณ์รู้สึกแปลกใจกับความหวังโยของเพื่อนร่วมชั้นของเธอ “พวกเขาถามดิฉันกันว่าเป็นอย่างไร และกล่าวว่าพวกเขา รู้สึกแย่ที่คนตะวันตกกลางทั้งหมดถูกมองแปลกออกไป”

แต่สิ่งที่ทำให้ครอบครัวนี้รู้สึกโกรธคือการใช้คำอย่างเช่น “มุสลิมผู้นิยมความรุนแรง” และ “ผู้ก่อการร้ายชาวมุสลิม” บ่อย ๆ ในสื่อต่าง ๆ ซัลวากล่าวว่า อเมริกาเองก็มีผู้ก่อการร้ายที่เป็นชาวอเมริกัน เช่น ทิโมธี แม็คเวจ ซึ่งวางระเบิดตึกที่ทำกรรัฐบาลในโอคลาโฮมา เมื่อ ค.ศ.1995 ที่มีผู้เสียชีวิตถึง 168 รายหรือมีอวางระเบิดผ่านพัสดุกัมภ์ทางไปรษณีย์ในนามยูนาบอมเบอร์ เธอกกล่าวว่า สื่อมวลชนไม่เคยเรียกฆาตกรซึ่งมีแรงจูงใจทางการเมืองเหล่านี้ว่า “คริสเตียนผู้นิยมความรุนแรง” หรือ “มีอวางระเบิดชาว

คริสเตียน” แต่อย่างไร

“เราเจ็บใจที่เห็นอิสลามถูกสื่อวาดภาพแบบนี้” เธอกว่า “อิสลามมาจากคำว่า สันติภาพ พอเราเข้าบ้านแทนที่เราจะกล่าวคำว่า “สวัสดี” ต่อกัน เราจะพูดว่า “ขอสันติจงมีแก่ท่าน” แทน อิสลามเป็นเรื่องเกี่ยวกับสันติภาพ แต่คนจำนวนมากไม่เข้าใจ”

ถึงแม้ว่าผู้ที่โจมตีอาคารเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์จะอ้างว่าทำไปในนามของศาสนาก็ตาม แต่ครอบครัวทากูรีกล่าวว่า เห็นชัดว่าพวกเขาไม่มีพระเจ้าในหัวใจ “ผู้ก่อการร้ายก็คือผู้ก่อการร้าย ไม่ว่าเขาจะเชื่อในอะไรก็ตาม” ยาเฮียกล่าว “เราไม่ควรโยงการกระทำนั้นกับศาสนา”

ทั้งคู่ต้องการบอกกับชาวมุสลิมที่อยู่ทั่วโลกว่าสิ่งที่พวกเขาได้อ่านหรือได้ฟังเกี่ยวกับอเมริกาอาจไม่ใช่ภาพที่ถูกต้องของคนอเมริกันหรือการเป็นมุสลิมในอเมริกา “มีมุสลิมจำนวนมากในสหรัฐ” ซัลวากล่าว “อิสลามเป็นศาสนาที่เติบโตเร็วที่สุดในประเทศนี้ และมีผู้เปลี่ยนมานับถือศาสนาจำนวนมาก ผู้ที่ไปมีสยิดของเราในเบอร์มิงแฮมกว่าร้อยละ 80 เป็นคนอเมริกันผมบลอนด์ ตาสีฟ้าทั่ว ๆ ไปดิฉันไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้มาก่อน”

เธอเสริมว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ “เราสามารถนับถือศาสนาของเราได้อย่างอิสระมากกว่าที่อื่นใดในโลก”

“ในอเมริกา หากคุณทำงานหนักคุณจะได้รับผลตอบแทนที่ดีกลับมา” ยาเฮียกล่าว “ผมโชคดีที่ได้อยู่ในประเทศที่ให้เสรีภาพในการแสดงออก และมีความยุติธรรมและรัฐธรรมนูญถูกนำมาใช้กับทุกคน ครอบครัวเราโชคดีจริง ๆ ที่ได้อยู่ในอเมริกา”

ฟิลลิส แมคอินทอช เป็นนักเขียนอิสระซึ่งอาศัยในแถบกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

ชีวิตสองวัฒนธรรม

“ข้าพเจ้าไม่มองตัวเองผ่านตัวตนที่แตกต่าง สิ่งที่ข้าพเจ้าใช้ชีวิตคือศรัทธาของตัวเอง ซึ่งทุกอย่างจะอยู่ภายใต้ศรัทธานี้ ดังนั้น ความเป็นตัวตนของข้าพเจ้าคือ การเป็นอเมริกันปาลีสไตน์ที่เป็นมุสลิม”

— ดร. เลลา อัล-มารายาติ สมาชิกคณะกรรมการสิทธิการเสรีภาพด้านศาสนาระหว่างประเทศ

“ข้าพเจ้าไม่เพียงภูมิใจที่เป็นชาวอเมริกัน

ได้ถือหนังสือเดินทางอเมริกันเดินทางไปทั่วโลกแต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เป็นตัวของตัวเอง เป็นมุสลิมที่ปฏิบัติศาสนกิจได้เต็มที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอเมริกาซึ่งหมายความว่าข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาในตอนเช้าโดยปราศจากความกลัวและกลับบ้านในตอนเย็นโดยปราศจากความประหวั่นพรั่นพรึงเช่นกัน”

— อิหม่ามยาห์ซา เสนดิ ศาสนาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ วอชิงตันดี.ซี.

“ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองโชคดีที่ได้อยู่ระหว่างสองวัฒนธรรม ลูก ๆ ของข้าพเจ้าจำความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างครอบครัวขนาดใหญ่ของเราในอิสตันบูลได้ดี เราไม่มีทีวี แต่เรามีอารมณ์ร่วมกัน ในสหรัฐ ความเป็นปัจเจกบุคคลเป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับนับถือมาก ข้าพเจ้าชอบความเป็นส่วนตัว อิสรภาพของสื่อมวลชน และการแสดงความเห็นทางการเมืองของที่นี่”

— เนควา ออซกูร์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพาเซเดนา แคลิฟอร์เนีย

“งานวิจัยชี้ให้เห็นว่าเด็กผู้หญิงมักจะไม่อยากเล่นกีฬาโดยเฉพาะเมื่อต้องแข่งกับเด็กผู้ชาย เราพยายามช่วยเด็กผู้หญิงให้มีทักษะด้านกีฬาโดยไม่รู้สึกที่ตัวเองถูกกดดันจากการต้องทำตามกรอบประเพณี เราต้องการให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมอเมริกันส่วนใหญ่ และไม่ใช่อะไรที่แปลกแยกออกไป แม่ชาวมุสลิมของเด็กที่เล่นฟุตบอลในชุดฮิญาบที่นั่งเชียร์ลูกชายชอบสนาม ควรเป็นสิ่งปกติธรรมดาแทนที่จะเกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง”

— ซีมิน อิชซา นักการศึกษา

“เมื่อคนพูดกันว่าเราคงไม่มีโอกาสเห็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงชาวอเมริกันมุสลิม ข้าพเจ้าก็จะพูดว่าเป็นคำพูดเดียวกันกับตอนที่คนพูดถึงชาวแคทอลิกที่มีชื่อว่าเคนเนดี ซึ่งลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี”

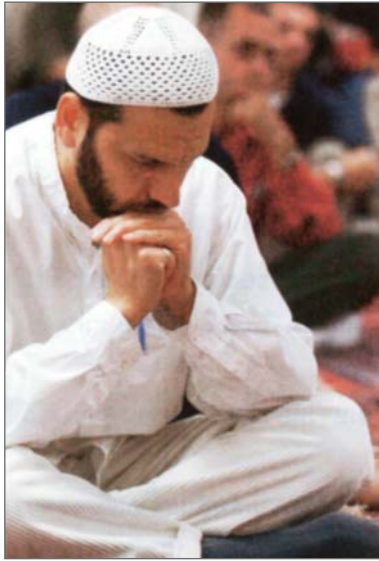
— ชูเฮล คาน เจ้าหน้าที่สภาคองเกรส

“มุสลิมทั่วโลกมีความคาดหวังกับประชาชาติมุสลิม (ummah) ในสหรัฐอเมริกาคานาดา พลวัต วิธีการที่แปลกใหม่ ความรู้ความเชี่ยวชาญ และการเติบโตของชุมชนดังกล่าวได้กลายเป็นความหวังของการเกิดใหม่ของอิสลามทั่วโลก”

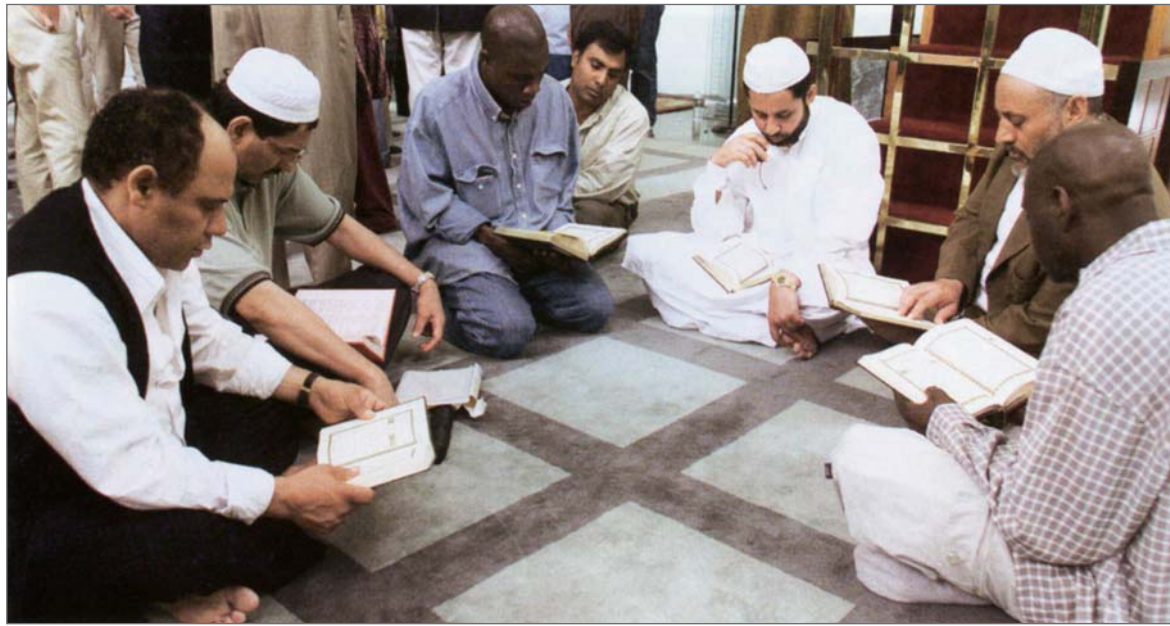
— มูราต วิลฟรีด ฮอฟแมน นักกฎหมายชาวมุสลิม

“มุสลิมกำลังมีบทบาทในสังคมสาธารณะมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้ว่าพวกเขาจะเห็นว่าตัวเองยังเป็นคนกลุ่ม “นอก” แทนที่จะเป็นคนกลุ่ม “หลัก” ในชีวิตอเมริกันในขณะนี้ก็ตาม แต่ความคิดนี้กำลังจะเปลี่ยนไป เพราะพวกเขา กำลังเดินไปสู่จุดที่สามารถกล่าวถึงมรดกของตัวเองได้อย่างเปิดเผยมากขึ้นซึ่งเป็นรูปแบบแดง-ขาว-น้ำเงินในประวัติศาสตร์อเมริกันที่กลุ่มผู้อพยพแต่ละคนจะพัฒนาชีวิตแบบกลุ่มซึ่งแตกต่างไปจากในบ้านเกิดเมืองนอนของตน สถานะที่ใช้ทำพิธีกรรมทางศาสนาเป็นมากกว่าสถานที่ที่ใช้สวดมนต์ โดยเป็นศูนย์กลางของการเรียนและโครงการในชุมชนต่าง ๆ ทั้งหมด เช่นเดียวกับที่อเมริกาในลูเทอร์วัน ไอร์ช อิตาลีเลียนคาทอลิก และดัชท์รีฟอร์ม เคยผ่านมาแล้วในศตวรรษที่ผ่านมา”

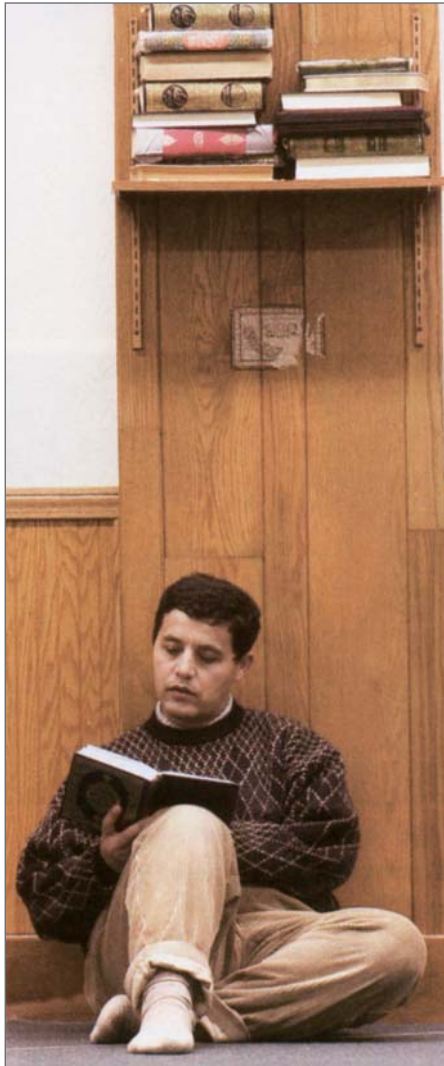
— เดวิด รูเซน สถาบันฮาร์ทฟอร์ด

1. ชาวอิรัก-อเมริกันมุสลิมผู้นี้กำลังร่วมสวดมนต์กับเพื่อนร่วมศาสนาที่มีศรัทธาในมิชิแกน
2. ที่ศูนย์อิสลามนอกเมืองชาร์ลอตต์ รัฐแคโรไลนา สมาชิกเนตรนารีมุสลิมกำลังกล่าวคำปฏิญาณของเนตรนารีและทำหน้าที่เป็นผู้สวดชาวมุสลิมในขณะเดียวกันด้วยหลังประชุม
3. ผู้หญิงกำลังสวดมนต์ในพิธีสวดที่ศูนย์อิสลาม นิวเม็กซิโก
4. วันศักดิ์สิทธิ์ อีดัลฟิตรี ถือเป็นวันสิ้นสุดของเทศกาลอีดีลฮัจญ์ สมาชิกของศูนย์อิสลามแห่งอเมริกาในเดย์ร์บอร์น มิชิแกน กำลังฉลองวันดังกล่าวด้วยการสวดมนต์
5. ผู้นับถือศาสนาชาวมุสลิมกำลังเรียนหนังสือที่ศูนย์วัฒนธรรมอิสลามในนิวยอร์ก
6. ที่เมืองโคลัมบัส รัฐโอไฮโอ นักศึกษาคอมพิวเตอร์ในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอไฮโอค้นพบมุสลิมที่ใช้อ่านคัมภีร์อัลกุระอ่านในขณะสวดมนต์ตอนเย็นที่มีศรัทธาโอมาร์ อิบินคอาทาบ
7. มุสลิมผิวดำพักใกล้มีศรัทธาแอตแลนต้าจ่ายตลาดอย่างสะดวกหลังพิธีสวดมนต์วันศุกร์ มุสลิมผิวดำจำนวนมากที่อยู่ในสหรัฐเปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามในทศวรรษที่ 1960 และ 1970
8. เซลเวเตเตและเบกกี ผู้อพยพชาวโคโซโว กำลังเดินออกจากโบสถ์ของหมู่บ้านผู้อพยพภายหลังงานแต่งงานแบบอิสลามที่ฟอร์ตดิกซ์ นิวเจอร์ซี องค์การและกลุ่มต่าง ๆ ได้บริจาคเสื้อผ้า ขนมเค้ก และแหวนแต่งงานให้กับคู่บ่าวสาวทั้งสอง

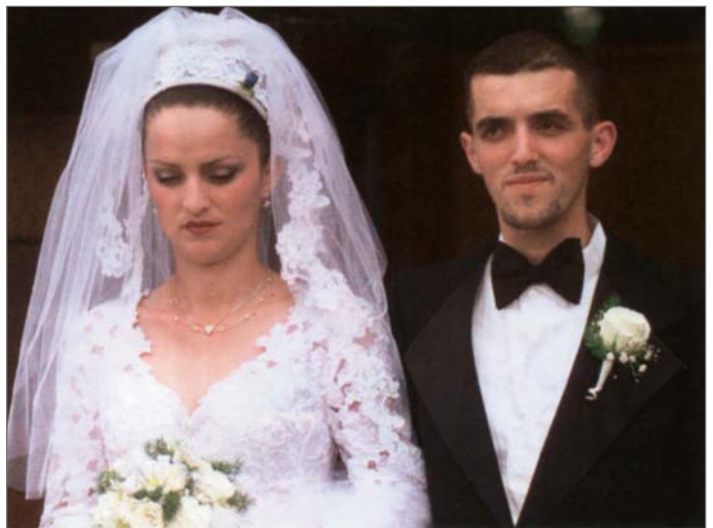
5

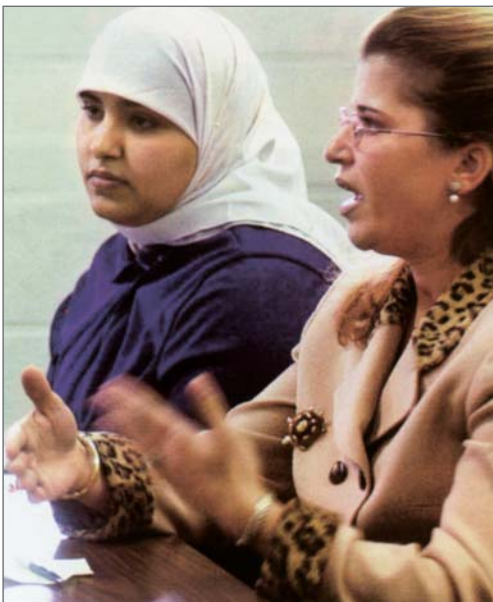
6

7

8

2

3

1. ในแซนดีเยี เวอร์จิเนีย ชานกรุงวอชิงตันดีซี เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ กำลังตั้งใจที่ได้นั่งม้าหมุนในเทศกาลตุรุษอิดัลฟิตรี ซึ่งมีมุสลิม นับพันหลังไหลมาเที่ยวงาน
2. อาสาสมัคร 2 รายกำลังคุยเรื่องงานที่ศูนย์แอ็กเซสส์ (ACCESS) ในเมืองเดย์ร์บอร์นรัฐมิชิแกนซึ่งเป็นศูนย์ของชุมชนที่ให้ ความช่วยเหลือแก่ชาวอาหรับอเมริกันที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐอเมริกา
3. เด็กหญิงชาวมุสลิมในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งกำลังแข่งวิ่งผลัดใน เมืองฟิลาเดลเฟียรัฐเพนซิลเวเนีย

4

5

4. เด็กหญิงชาวอาหรับอเมริกัน กำลังดูพวงกุญแจที่วางขายข้างถนน ในย่านบรูคลิน กรุงนิวยอร์ก
5. นอกศูนย์วัฒนธรรมอิสลาม ในนิวยอร์ก ชาวมุสลิม แวะที่รถขายฮ็อทดอกข้างทาง

รูปแบบการย้าย

โดย เจน แอล สมิธ

มุสลิมที่อาศัยอยู่ในสหรัฐทุกวันนี้เป็นตัวแทนของความเคลื่อนไหวและความเป็นมุสลิมที่แตกต่าง ซึ่งได้แก่ กลุ่มผู้อพยพและกลุ่มที่เกิดในสหรัฐ กลุ่มชนนี้และชื่อที่ กลุ่มอนุรักษ์นิยมและเสรีนิยมกลุ่มประเพณีนิยม และกลุ่มที่ไม่เดินตามประเพณีเดิม ๆ ในขณะที่เรายังไม่สามารถระบุจำนวนประชากรของชาวมุสลิมในสหรัฐ ได้อย่างแน่ชัด แต่กว่าครึ่งเป็นสมาชิกของครอบครัวที่เดินทางเข้ามาอยู่ในสหรัฐรุ่นที่ 1 2 และ 3

ถึงแม้ว่าจะมีมุสลิมในหมู่ทาสชาวแอฟริกันที่ทำงานในไร่แถบตอนใต้ของสหรัฐ ในศตวรรษที่ 18 และ 19 แต่น้อยคนนักที่ยังคงรักษาความเป็นมุสลิมของตนไว้ นักวิชาการด้านอิสลามจึงมักเน้นไปที่ผู้อพยพชาวมุสลิมที่มาจากตะวันออกกลางในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 การอพยพของชาวมุสลิมมายังอเมริกาเกิดขึ้นเป็นช่วง ๆ ซึ่งแยกออกได้ชัดเจน หรือที่เรียกกันว่า “คลื่น” แม้ว่านักประวัติศาสตร์จะยังคงถกเถียงกันไม่ได้ว่าอะไรจะถือว่าเป็นคลื่นก็ตาม

ผู้อพยพมายังอเมริกาชุดแรก มาในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1875-1912 จากพื้นที่ที่เคยเป็นชนบทในปัจจุบันของเลบานอน ซีเรีย จอร์แดน ดินแดนปาเลสไตน์และอิสราเอล ดินแดนซึ่งในตอนนั้นรู้จักกันในนามว่าเกรทเทอร์ซีเรีย (Greater Syria) ถูกปกครองโดยอาณาจักรโรมัน คนส่วนใหญ่ที่มาจากแถบนี้เป็นคริสเตียน แม้ว่าบางส่วนจะมาจากกลุ่มอิสลามก็ตาม คนโสดเหล่านี้ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจส่วนใหญ่จากเหตุผลทางเศรษฐกิจ มาทำงานเป็นคนงานและพ่อค้าและหวังว่าจะอยู่นานพอที่จะเก็บเงินสักก้อนไปช่วยเหลือครอบครัวที่บ้าน บางคนก็หนีเกณฑ์ทหารมาจากกองทัพตุรกี ในไม่ช้าพวกเขาก็ค่อยๆตั้งรกรากทางด้านตะวันออกของสหรัฐ ตะวันตกตอนกลาง และแถบชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก

กฎหมายสหรัฐ และคลื่นของการย้ายถิ่น

หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 การล่มสลายของอาณาจักรโรมันทำให้เกิดคลื่นลูกที่สองของการอพยพของชาวมุสลิมใน

ตะวันออกกลางซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่อาณานิคมตะวันตก ปกครองตะวันออกกลางภายใต้ระบบที่สร้างขึ้นเพื่อ “ปกครอง” แผ่นดินอาหรับ สงครามทำให้เลบานอนได้รับความเสียหายมากจนกระทั่งหลายคนหนีเพียงเพื่อให้อยู่รอด มุสลิมจำนวนมากตัดสินใจย้ายไปอยู่ในประเทศตะวันตกด้วยเหตุผลทางการเมืองและเศรษฐกิจ ผู้อพยพจำนวนมากย้ายไปอยู่กับญาติที่มาถึงก่อนหน้าและตั้งถิ่นฐานในสหรัฐเรียบร้อยแล้ว

ถิ่นของมุสลิม

ครอบครัวซีเรียจำนวนมากย้ายมาตั้งรกรากใน
กรุงนิวยอร์กในช่วงหลังศตวรรษที่ 19
ชายมือเป็นรูปวาดของดับบลิว เบนกูร์
ซึ่งแสดงให้เห็นชีวิตประจำวันและอาชีพ
ในค.ศ. 1890 ที่ถนนวอชิงตัน
โถเวอร์แมนฮัตตัน ในถิ่นที่อยู่
ของผู้อพยพชาวซีเรียในกรุงนิวยอร์ก

ลดจำนวนลงจนเกือบสิ้นเชิง
การย้ายถิ่นในช่วงนี้จำกัดเฉพาะ
ญาติของผู้ที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาแล้ว
เท่านั้นเพราะระบบให้โอกาสคน
เหล่านี้ ผู้คนจำนวนมากที่อาศัยใน
สหรัฐอเมริกา เริ่มตระหนักแล้วว่า
ความฝันของพวกเขาที่จะกลับบ้าน
อาจไม่เป็นความจริงอีกต่อไปและ
พวกเขาต้องการการสนับสนุน
จากครอบครัวของตน

ช่วงการย้ายถิ่นช่วงที่ 3
ที่ระบุได้ชัดเจนนับตั้งแต่ค.ศ. 1947-
1960 เป็นช่วงที่มุสลิมจำนวนมาก
เริ่มอพยพย้ายเข้ามาอาศัยใน
สหรัฐอีกครั้ง โดยคราวนี้มาจาก
ประเทศนอกตะวันออกกลางกฎหมาย
สัญชาติและคนเข้าเมืองสหรัฐ
ฉบับปีค.ศ.1953 ได้ปรับปรุงสูตร
การจำกัดโควต้าที่คิดจากประเทศ
ต้นทางแต่ละประเทศใหม่เนื่องจาก

กฎหมายคนเข้าเมืองของสหรัฐ ฉบับใหม่ที่ผ่านในปี
ค.ศ. 1924 ทำให้คลื่นลูกที่สองของการอพยพต้องสิ้นสุดลง โดย
กฎหมายได้กำหนด “ระบบโควต้าที่ขึ้นอยู่กับสัญชาติเดิมของผู้
อพยพเข้าเมือง” ซึ่งกำหนดเพดานคนเข้าเมืองตามสัญชาติเดิม
ของประชากรสหรัฐที่เกิดขึ้นในต่างประเทศในปี ค.ศ. 1890
(ซึ่งต่อมาเปลี่ยนเป็นค.ศ. 1920) ในช่วงทศวรรษที่ 1930 ภายใต้
ระบบดังกล่าวการย้ายถิ่นของชาวมุสลิมมายังสหรัฐอเมริกา

เจน แอล สมิธ เป็นศาสตราจารย์ด้านอิสลามและผู้อำนวยการร่วมของ
ศูนย์แม็คโดนัลด์เพื่อการศึกษาความสัมพันธ์อิสลามและคริสเตียน-
มุสลิมในสถาบันฮาร์วาร์ด เมืองฮาร์วาร์ด รัฐคอนเนตทิคัท เธอเป็น
บรรณาธิการร่วมของวารสาร มุสลิมเวิลด์ (Muslim World) ซึ่งเป็น
วารสารที่อุทิศให้กับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอิสลามและ
คริสเตียน-มุสลิม หนังสือที่ได้รับความนิยมของเธอเมื่อเร็ว ๆ นี้คือ
“อิสลามในอเมริกา” “ความเป็นอิสลามและคริสเตียน” ในหนังสือ;
ประวัติศาสตร์อิสลามออกซฟอร์ด” “ชุมชนมุสลิมในอเมริกาเหนือ”
และ “พันธกิจสู่อเมริกา: ชุมชนอิสลาม 5 แห่งในสหรัฐอเมริกา”

กฎหมายคิดจากจำนวนร้อยละของประชากรสหรัฐที่อยู่ในสหรัฐ ในปี ค.ศ. 1920 ดังนั้นผู้เข้าเมืองในช่วงนี้ส่วนใหญ่จึงมาจากยุโรปตะวันตกเสียมากกว่า อย่างไรก็ตามมุสลิมเริ่มหลั่งไหลเข้าสู่สหรัฐ จากดินแดนต่าง ๆ ทั่วโลก เช่น ยุโรปตะวันออก (ส่วนใหญ่จะมาจากยูโกสลาเวีย และอัลบาเนีย) และสหภาพโซเวียต มีจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่มาจากอินเดียและปากีสถานหลังการแยกประเทศทั้งสองในปีค.ศ. 1947 ในขณะที่ผู้อพยพชาวมุสลิมในช่วงต้นย้ายไปอยู่ทั้งในชนบทและแถบเมืองของสหรัฐแต่ผู้อพยพคลื่นลูกที่สามมักมาจากชุมชนเมืองและเกือบทั้งหมดตั้งรกรากในเมืองใหญ่ เช่น นิวยอร์ก และชิคาโก บางคนมาจากครอบครัวชั้นสูงในต่างประเทศ ส่วนใหญ่พวกเขาได้รับอิทธิพลจากตะวันตกและมีการศึกษาสูงกว่าผู้อพยพรุ่นแรก ๆ และมาพร้อมด้วยความหวังที่ว่าตนจะได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมทางด้านเทคนิคที่ดีกว่าเดิมในสหรัฐ

คลื่นลูกที่สี่และลูกล่าสุดของการย้ายถิ่นของชนชาวมุสลิมเกิดขึ้นหลังปีค.ศ. 1965 ซึ่งเป็นปีที่ประธานาธิบดีลินดอน บี จอห์นสัน สนับสนุนกฎหมายที่ยกเลิกระบบโควต้าที่จำกัดตามสัญชาติเดิมซึ่งใช้กันมาช้านาน ในระบบใหม่กฎหมายให้สิทธิแก่ญาติของผู้อาศัยในสหรัฐ และผู้ที่มีทักษะด้านอาชีพที่พิเศษ ซึ่งเป็นที่ต้องการของสหรัฐ กฎหมายฉบับใหม่นี้เป็นกฎหมายที่ส่งสัญญาณ (signal act) ในประวัติศาสตร์อเมริกัน ทำให้ใครก็ได้สามารถเดินทางเข้าประเทศสหรัฐโดยไม่ต้องคำนึงถึงสัญชาติเดิมของตนเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ช่วงต้นศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา หลังปี ค.ศ. 1965 ผู้อพยพจากยุโรปตะวันตกเริ่มลดจำนวนลงอย่างมาก แต่ในขณะเดียวกัน เริ่มมีผู้คนมาจากตะวันออกกลาง และเอเชียมากขึ้นในจำนวนเท่า ๆ กัน ในยุคนี้ ผู้ย้ายถิ่นมายังอเมริกาที่มาจากภูมิภาคเหล่านี้มากกว่าครึ่งเป็นชาวมุสลิม

จนกระทั่งทศวรรษท้าย ๆ ของศตวรรษที่ 20 มุสลิมส่วนใหญ่เลือกสหรัฐ เนื่องจากต้องการมีฐานะทางเศรษฐกิจและการศึกษาที่ดีขึ้น โดยบางส่วนย้ายถิ่นหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เนื่องจากความวุ่นวายทางการเมือง แต่ความวุ่นวายทางการเมืองในประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของเขายังคงเป็นแรงจูงใจสำคัญของชาวมุสลิมที่อพยพมาสหรัฐ เมื่อเร็ว ๆ นี้ ในบรรดาเหตุการณ์สำคัญ ๆ ที่ทำให้ผู้อพยพและคนเข้าเมืองต่างหาทางหนีและขอลี้ภัยในประเทศตะวันตก คือ เหตุการณ์ที่กองทหารอาหรับต้องพ่ายแพ้แก่กองทัพอิสราเอลในปี ค.ศ. 1967 และสงครามกลางเมืองในเลบานอนและเหตุการณ์หลังจากนั้น

1. ประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน ลงนามในกฎหมายคนเข้าเมืองฉบับใหม่ที่เกาเทิลเบอร์ดี ทำเรือนิวเจอร์ค เมื่อวันที่ 3 ตุลาคม ค.ศ. 1965
2. เพื่อฉลองพิธี Sabbath ประจำปีค.ศ. 1999 ผู้อพยพชาวอัลบาเนียเหล่านี้จะปฎิบัติพิธีเพื่อตั้งสวดมนต์น้อมรับประทานอาหารในฟอรัทติกซ์ นิวเจอร์ซี เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1999

การปฏิบัติในอิหร่านและการขึ้นสู่อำนาจของอิหม่ามโคไมนี ในปี ค.ศ. 1979 ตามด้วยสงครามเกือบ 10 ปีระหว่างอิหร่านและอิรัก ทำให้ชาวอิหร่านบางส่วนย้ายไปอยู่ในประเทศตะวันตก โดยส่วนใหญ่ตั้งรกรากในสหรัฐอเมริกา และมีจำนวนพอสมควรที่เลือกแคลิฟอร์เนีย คาดกันว่ามีชาวอิหร่านเกือบล้านคนในสหรัฐฯ ทุกวันนี้ และนับตั้งแต่ที่อิรักเข้าครอบครองคูเวตและสงครามอ่าว ชาวเคิร์ดจำนวนมากหลั่งไหลเข้ามาในประเทศนี้ นอกจากนี้ ยังมีชาวมุสลิมที่มาจากไซมาเลีย ชูดาน และประเทศในแอฟริกาอื่น ๆ ตลอดจนอียิปต์เนื่องจากเหตุผลทางการเมืองและสงครามกลางเมืองซึ่งรวมถึงผู้อพยพชาวมุสลิมที่หลบหนีจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในดินแดนที่เคยเป็นยูโกสลาเวีย

เป็นเวลาหลายทศวรรษแล้วที่ความขัดแย้งระหว่างอินเดียและปากีสถานทำให้ผู้คนจำนวนมากในแถบชมพูทวีปมองหาที่ ๆ สงบกว่าในประเทศตะวันตกเพื่อใช้ชีวิต อังกฤษและอเมริกาเป็นประเทศปลายทางที่ได้รับความนิยมสูงในขณะที่ชาวปากีสถาน อินเดีย และบังคลาเทศเป็นเพียงมุสลิมกลุ่มเล็กที่อพยพเข้ามาอยู่ในสหรัฐอเมริกาตลอดศตวรรษที่ 20

แต่ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมาจำนวนประชากรจากประเทศเหล่านี้กลับเพิ่มขึ้นอย่างมากทุกวันนี้ประชากรกลุ่มนี้มีจำนวนกว่า 1 ล้านคน ชาวปากีสถานและอินเดียมุสลิมจำนวนมากเป็นผู้มีวิชาชีพ เช่น แพทย์และวิศวกรและมีส่วนสำคัญในการพัฒนาภูมิภาคเมืองชนมุสลิมในอเมริกา และเป็นผู้นำของชุมชนมัธยมต่าง ๆ ทุกวันนี้ มุสลิมจำนวนมากจากประเทศเช่นอินโดนีเซียและมาเลเซีย เริ่มอพยพเข้ามาอยู่ในสหรัฐ ซึ่งผู้ย้ายถิ่นเหล่านี้ส่วนใหญ่จะมีทักษะสูงและบ่อยครั้งที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำทางศาสนาอิสลามในอเมริกา

ชุมชนที่สลับซับซ้อน

อาหรับมุสลิมทั้งที่เป็นชนชั้นและเชื้อชาติ ยังคงมีสัดส่วนที่สูงในชุมชนอิสลามในอเมริกา และมุสลิมในกลุ่มนี้จำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น เป็นผู้ประกอบวิชาชีพที่ประสบความสำเร็จ และเป็นผู้นำในการพัฒนาศาสนาอิสลามในอเมริการะหว่างเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ ผู้อพยพชาวเติร์ก ชาวยุโรปตะวันออก และผู้อพยพจากประเทศในแอฟริกาหลายประเทศ ซึ่งรวมถึงกานา เคนยา เซเนกัล ญูกันดา คาเมรูน กิเนีย เซียร์ราเลโอน ไลบีเรีย แทนซาเนีย และอื่น ๆ ได้กลายเป็นสมาชิกผู้มีบทบาทสูงในชุมชนที่สลับซับซ้อนที่เป็นที่มาของอเมริกัน “อุมมา” (American umma) ไม่เพียงแต่ผู้อพยพชาวมุสลิมจะหาทางที่จะสร้างสัมพันธ์และทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ แต่

พวกเขายังต้องเผชิญกับคำถามที่ว่า จะเผชิญกำลังในหมู่พรรคพวกที่มาจากกลุ่มความเคลื่อนไหวแอฟริกัน-อเมริกันมุสลิมต่างๆ ได้อย่างไร ผู้อพยพชาวแอฟริกันที่เพิ่งเข้ามาอยู่ได้ไม่นานนักยังพบว่ามีความสลับซับซ้อนระหว่างการรวมตัวกันทางศาสนาและเผ่าพันธุ์ เมื่อชาวอาหรับย้ายถิ่นมาอยู่ในอเมริกาในช่วงต้นศตวรรษ มุสลิมส่วนใหญ่ซึ่งก็เหมือนกับผู้อพยพรุ่นแรกของทุกเชื้อชาติหาโอกาสที่จะยกระดับฐานะทางเศรษฐกิจของตนด้วยการทำงานที่ใช้แรง เช่น เป็นคนงานขายของเล็กๆ น้อย ๆ หรือทำเหมือง อาหรับมุสลิมจำนวนมากกลายเป็นพ่อค้าเร่ ซึ่งเป็นอาชีพที่แทบไม่ต้องการทักษะด้านภาษา การอบรมหรือเงินทุนอื่น ๆ เลย ในขณะที่อีกพวกจะทำงานเป็นคนงานในกลุ่มต่าง ๆ เช่น กลุ่มธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้างเส้นทางรถไฟในแถบตะวันตกที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว และเมื่อหญิงชาวมุสลิมเริ่มเดินทางมาสมทบกับผู้ย้ายถิ่นฝ่ายชายในอเมริกามากขึ้น พวกเขามักหางานทำในโรงงานและโรงทอผ้า โดยพวกเขาทำงานหนักวันละหลายชั่วโมงและท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่โหดร้ายบางคนต้องประสบกับปัญหาอ้วาง ยากจนไม่รู้ภาษาอังกฤษและการไร้ญาติขาดมิตรหรือเพื่อนร่วมศาสนา

แต่หลังจากนั้น เมื่อพวกเขาอยู่นานขึ้น ๆ มุสลิมจำนวนมากค่อย ๆ ตระหนักว่าการกลับบ้านอาจเป็นไปได้ อีกต่อไป และเริ่มที่จะตั้งรกรากในสภาพแวดล้อมที่เป็นอเมริกันมากขึ้น พวกเขาสมรสด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง กล่าวคือชายหนุ่มที่ไม่สามารถหาคู่ครองชาวมุสลิมด้วยกัน ก็

ให้เจ้าสาวเดินทางมาจากบ้านเกิดเมืองนอนของตน หรือในบางกรณี ก็สมรสกับคนนอกศาสนา พวกเขาเริ่มหางานทำในธุรกิจที่มีความมั่นคงมากขึ้น โดยใช้ทักษะเดิมที่เคยมีเพื่อเปิดธุรกิจร้านอาหาร ร้านกาแฟ ร้านขนมปัง และร้านขายของชำ พวกเขาเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ และมีความเป็นอิสระในเชิงเศรษฐกิจมากขึ้นและเริ่มมองหามุสลิมอื่นเพื่อจัดตั้งชุมชนที่จะเริ่มให้การศึกษาศาสนาแก่ลูกหลานของตน

อย่างไรก็ตาม แทบไม่ปรากฏเลยว่ามุสลิมจะเห็นว่าการมีชีวิตอยู่ในอเมริกาเป็นเรื่องง่าย สหรัฐอเมริกาได้ชื่อว่าเป็น “ประเทศของผู้อพยพย้ายถิ่น” “บ้านหลอม” แห่งชนทุกชาติและทุกเผ่าพันธุ์ แต่ความลำเอียงด้านเชื้อชาติมีอยู่อย่างแน่นอน โดยเฉพาะในยุคก่อนการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิของพลเมืองในยุค 1960 จะเริ่มขึ้น

การโต้ตอบของผู้อพยพชาวมุสลิมที่ทำกันมานานหลายปีในตอนนั้น คือพยายามซ่อนศาสนาและเผ่าพันธุ์ของตน เปลี่ยนชื่อให้ฟังดูเป็นอเมริกันมากขึ้นและไม่เข้าร่วมปฏิบัติหรือแต่งกายในลักษณะที่จะทำให้ “แตกต่าง” ไปจากคนธรรมดาอื่น ๆ และเมื่อชุมชนผู้ย้ายถิ่นชาวมุสลิมเริ่มเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ และมีความหลากหลายมากขึ้น มีการศึกษาสูงขึ้น และกล้าที่จะพูดถึงความเข้าใจตนเองมากขึ้น ความพยายามที่จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมอเมริกัน กลับต้องหลีกเลี่ยงให้กับการพูดถึงความสำคัญของการอยู่ในอเมริกา แต่ในขณะเดียวกันต้องสามารถรักษาสีที่เป็นวัฒนธรรมของศาสนาของตนไว้ได้บริบทส่วนหนึ่งของความคิดนี้เกิดจากการจัดตั้งชุมชนมุสลิมชุมชนนี้และชีอะห์ทั่วอเมริกาทั้งในชนบทและในเมืองตลอดจนการจัดตั้งองค์กรอิสลามของแต่ละประเทศที่เป็นตัวแทนรูปแบบของสมาคมทางศาสนา การเมือง อาชีพ และสังคมต่าง ๆ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา

การตั้งรกรากทั่วอเมริกา

ทุกวันนี้ แทบไม่มีที่ใดในสหรัฐที่เราไม่เจอชาวมุสลิมอาศัย ทำงาน และส่งลูกหลานไปเรียนในโรงเรียนรัฐ สถานที่ที่เห็นชัดเจนว่าเป็นสถานที่ทางศาสนา (เช่น มัสยิด บ้านที่ดัดแปลงเป็นศาสนสถานหรือแม้แต่หน้าร้าน) สามารถพบเห็นกันได้ทั่วไป

ชุมชนชาวมุสลิมแห่งแรกในอเมริกาอยู่ในแถบตะวันตกตอนกลาง ในนอร์ธดาโกต้ามุสลิมรวมตัวเพื่อสวดตั้งแต่ช่วงแรก ๆ ของทศวรรษที่ 1900 ในอินเดียเยนา ศูนย์อิสลามตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปีค.ศ. 1914 และซีดาร์

แรพพิด ในไอโอวา เป็นที่ตั้งของมัสยิดที่เก่าแก่ที่สุดซึ่งยังคงใช้งานกันจนถึงทุกวันนี้ เดียร์บอร์น มิชิแกน ซึ่งอยู่นอกดีทรอยท์ออกไป เป็นบ้านของทั้งมุสลิมชุมชนนี้และชีอะห์ที่มาจากหลาย ๆ ส่วนของตะวันออกกลางมาเป็นเวลาช้านานหลายคนมาที่นี่เพราะโอกาสที่จะทำงานในโรงงานของฟอร์ด และได้จัดตั้งชุมชนและเข้าร่วมกับมุสลิมกลุ่มอื่น และเมื่อรวมตัวเข้ากับคริสเตียนจากตะวันออกกลาง มุสลิม ในมิชิแกนเหล่านี้จึงกลายเป็นชุมชนอาหรับอเมริกันที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐอเมริกา

เมืองใหญ่อื่น ๆ ของสหรัฐ ก็ได้กลายเป็นที่ ๆ มุสลิมอาศัยเมื่อย้ายมาตั้งรกรากในสหรัฐ ท่าเรือในควินซีแมสซาชูเซตส์นอกเมืองบอสตันมีงานให้ผู้ย้ายถิ่นชาวมุสลิมทำตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 1800 ศูนย์อิสลามในนิวยอร์กแลนด์ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นความฝันของครอบครัวกลุ่มเล็ก ๆ ที่ตั้งรกรากอยู่ที่นั่นในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ขณะนี้ได้เติบโตกลายเป็นคอมเพล็กซ์มัสยิดขนาดใหญ่ที่ให้บริการแก่นักธุรกิจ ครู และผู้ประกอบการวิชาชีพอื่น ๆ รวมถึงพ่อค้าและคนงานต่าง ๆ

อิสลามเป็นศาสนาที่พบเห็นได้ทั่วไปในกรุงนิวยอร์กกว่าศตวรรษมาแล้ว ตามประวัติศาสตร์ของเมืองที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐ นิวยอร์กเป็นแหล่งพำนักของเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย และประชากรชาวมุสลิมของกรุงนิวยอร์ก รวมถึงนักเดินเรือที่เป็นพ่อค้า นักธุรกิจ ดารา ผู้ประกอบการวิชาชีพต่าง ๆ และเจ้าของธุรกิจหลัก มุสลิมในนิวยอร์กประกอบด้วยเชื้อชาติที่หลากหลายจากเกือบทุกประเทศในโลก การสร้างมัสยิดเป็นกิจกรรมที่ทำกันอย่างกว้างขวางในนิวยอร์ก องค์กรอิสลามในระดับประเทศเห็นว่านิวยอร์กเป็นสถานที่ ๆ ที่เหมาะสมในการขยายกิจกรรมของตน และมีโรงเรียนอิสลามทั้งในระดับประถมและสูงกว่า ตลอดจนร้านค้าและธุรกิจของชาวมุสลิมจำนวนมากเกิดขึ้นทั่วกรุงนิวยอร์ก

แหล่งพำนักของมุสลิมที่ย้ายถิ่นในช่วงแรก ๆ อีกแห่งคือ นครชิคาโก รัฐอิลลินอยส์ ซึ่งบางคนถึงกับกล่าวว่ามุสลิมอาศัยอยู่ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1900 มากกว่าเมืองใดในสหรัฐทุกวันนี้ มุสลิมในชิคาโกมาจากตะวันออกกลาง อินเดีย เอเชียกลางและเอเชียใต้ และอีกหลายแห่งในโลก พวกเขาเผยแพร่ศรัทธาของตนอย่างแข็งขัน ให้บริการแก่ชุมชนอิสลามต่าง ๆ และมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างกลุ่มมุสลิมด้วยกันและที่ไม่ใช่มุสลิม ทุกวันนี้ มุสลิมกว่า 40 กลุ่มตั้งรกรากอยู่ในบริเวณรอบ ๆ ชิคาโก

ในทำนองเดียวกัน มุสลิมในเมืองใหญ่แถบ

แคลิฟอร์เนีย ได้แก่ ลอสแอนเจลิส และซานฟรานซิสโก เห็นว่าแถบนี้มีสภาพแวดล้อมที่ให้โอกาสเติบโต โตมุสลิม แถบนี้มาจากพื้นที่ส่วนใหญ่ในโลกอาหรับ และรวมถึง ชาวแอฟริกัน โซมาลีและพลเมืองในประเทศแอฟริกาต่าง ๆ เมื่อไม่นานมานี้ศูนย์อิสลามในแคลิฟอร์เนียตอนใต้ เป็นนิติบุคคลมุสลิมที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในสหรัฐ โดยเจ้าหน้าที่ของศูนย์ได้รับการฝึกฝนเป็นอย่างดีเป็นที่รู้จักทั่วไป ในแง่ของงานเขียนและการเป็นผู้นำของชุมชน โรงงานที่นำทิ้ง ในตัวศูนย์ให้บริการเกือบทุกอย่างที่ชุมชนมุสลิมผู้อพยพ จะต้องการ

ผู้อพยพย้ายถิ่นชาวมุสลิมทุกวันนี้ยังคงต้อง เผชิญหน้ากับการทำหายที่เกิดจากการอาศัยในสหรัฐ และพวกเขารับมือกับปัญหานี้ด้วยวิธีที่หลากหลาย คำถามในเรื่องของตัวตน อาชีพ การแต่งกาย และการเน้นวัฒนธรรม เป็นประเด็นสำคัญของอเมริกันมุสลิม

ประเด็นที่สำคัญอื่น ๆ รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม มุสลิมที่มีเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างและกับอเมริกัน มุสลิมอื่น การให้การศึกษาด้านอิสลามแก่ลูกหลานของตนได้ ที่ไหนและอย่างไร และบทบาทตลอดจนโอกาสที่เหมาะสม สำหรับหญิงชาวมุสลิม หลายคนได้ก้าวข้ามช่วงเวลาที่ยาก แปรไปจากวิถีชีวิตปกติของคนอเมริกันแล้ว และเข้าสู่ช่วง การมีส่วนร่วมทั้งในด้านการเมืองและสังคม ดูเหมือนว่า อเมริกันมุสลิมกำลังก้าวไปสู่การเป็นมุสลิมอีกขั้นหนึ่ง ที่พร้อมเผชิญหน้ากับประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ และแก้ไขปัญหาด ้วยวิธีการใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ ผลก็คือ เราอาจกำลังเห็น ขั้นตอนของการเกิดอเมริกันมุสลิมที่แท้จริง ซึ่งเป็นผลพวง มาจากการถกทอความเป็นมุสลิมที่ผสมผสานระหว่าง คนหลายสัญชาติ เชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ ก็เป็นไปได้

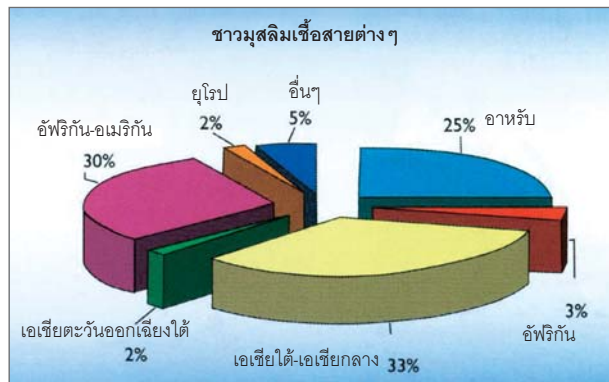
ตัว เลข ประชากร

เป็นการยากที่จะคาดคะเนตัวเลขชาวมุสลิม ที่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน ได้อย่างแม่นยำ มุสลิมเองก็ดูเหมือนว่าจะให้ตัวเลข ที่ค่อนข้างสูงกว่่านักวิชาการและนักประชากรศาสตร์ ที่ไม่ใช่ชาวมุสลิม ตัวเลขคาดการณ์นั้นแตกต่างกัน อย่างมาก ตั้งแต่ 2 ล้านคนในงานศึกษาชิ้นหนึ่งไปจนถึง 7 ล้านคนเลยทีเดียว

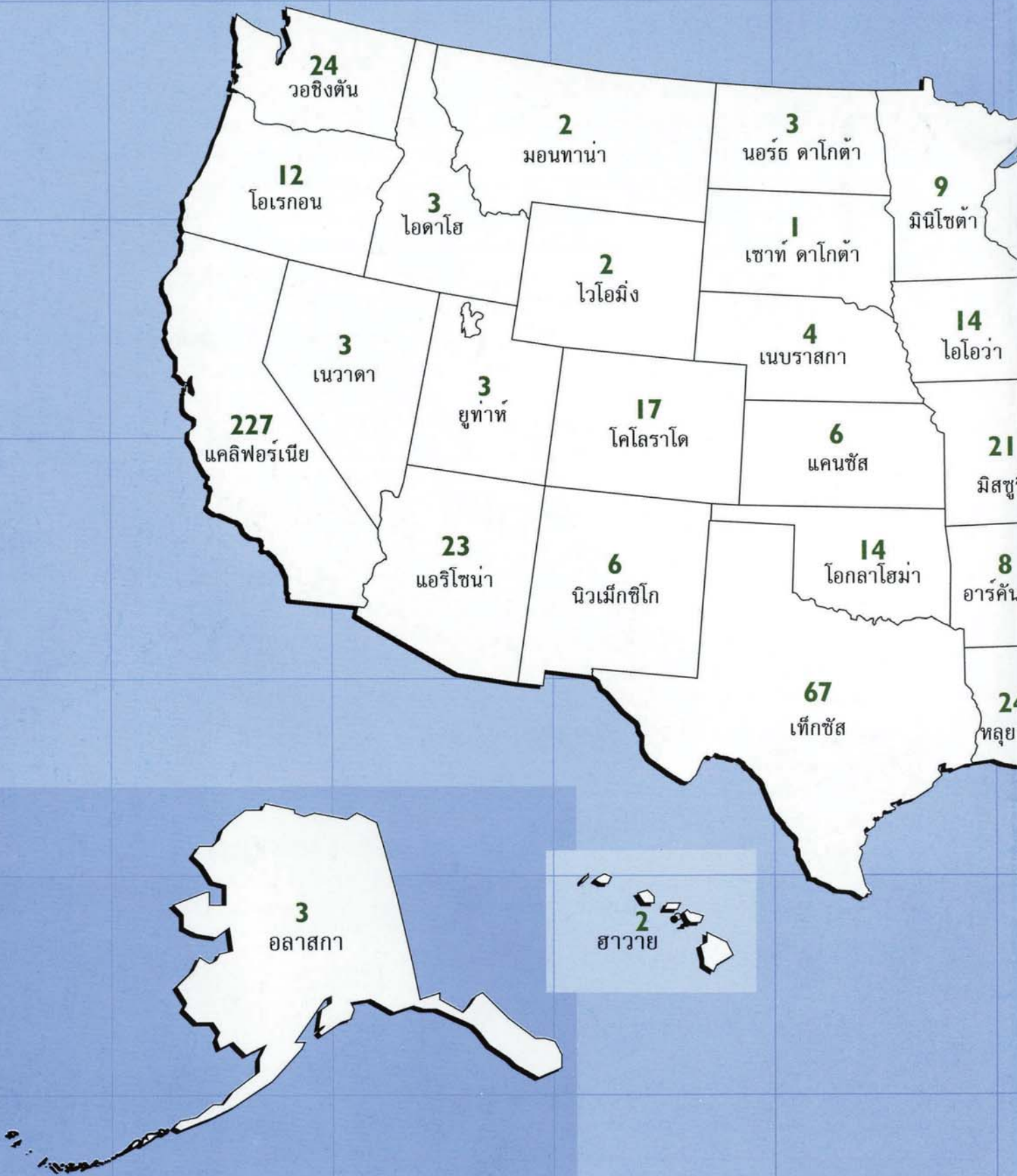
ตัวเลขประมาณการที่แตกต่างเช่นนี้มีเหตุผล หลายประการ ประการแรกเนื่องจากรัฐธรรมนูญสหรัฐ กำหนดให้แยกศาสนาและรัฐตามที่ระบุไว้ในกฎหมาย สหรัฐ ดังนั้นแบบฟอร์มการสำรวจของสำนักงานสำรวจ สำมะโนประชากรสหรัฐ จึง ไม่ถามว่าผู้ให้ข้อมูลนับถือ ศาสนาใด นอกจากนี้สำนักงาน ตรวจคนเข้าเมืองสหรัฐเอง ก็ไม่เก็บข้อมูลเรื่องศาสนาของ ผู้เข้าเมืองเช่นกัน มัสยิด จำนวนมากในสหรัฐ ไม่มี นโยบายการเป็นสมาชิก

อย่างเป็นทางการและมัสยิดเหล่านี้แทบไม่มีตัวเลขผู้มาใช้ บริการที่ถูกต้องเลย

ตามทีมาร์ติน มาร์ตี นักวิชาการด้านศาสนาแห่ง มหาวิทยาลัยชิคาโก กล่าว “การนับหัวคนจำเป็นต้องพึ่ง ข้อมูลจาก 2 แหล่ง แหล่งแรกคือผู้หาคะแนนเสียงซึ่งมักจะ โทรมาช่วงทานอาหารเย็น และจะถามว่า “คุณนับถือ ศาสนาอะไร” อีกแหล่งคือ ผู้นำทางศาสนาทั้งในระดับ ท้องถิ่นและระดับประเทศ คนที่ตอบผู้ที่โทรมาสัมภาษณ์ มีแรงจูงใจหลายอย่างที่บอกว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของ กลุ่มนั้นกลุ่มนี้ และคนที่รายงานขนาดของการรวมตัว จำนวน และกลุ่มผู้ติดตามก็มีแรงจูงใจอีกนัยนัยการเช่นกัน”

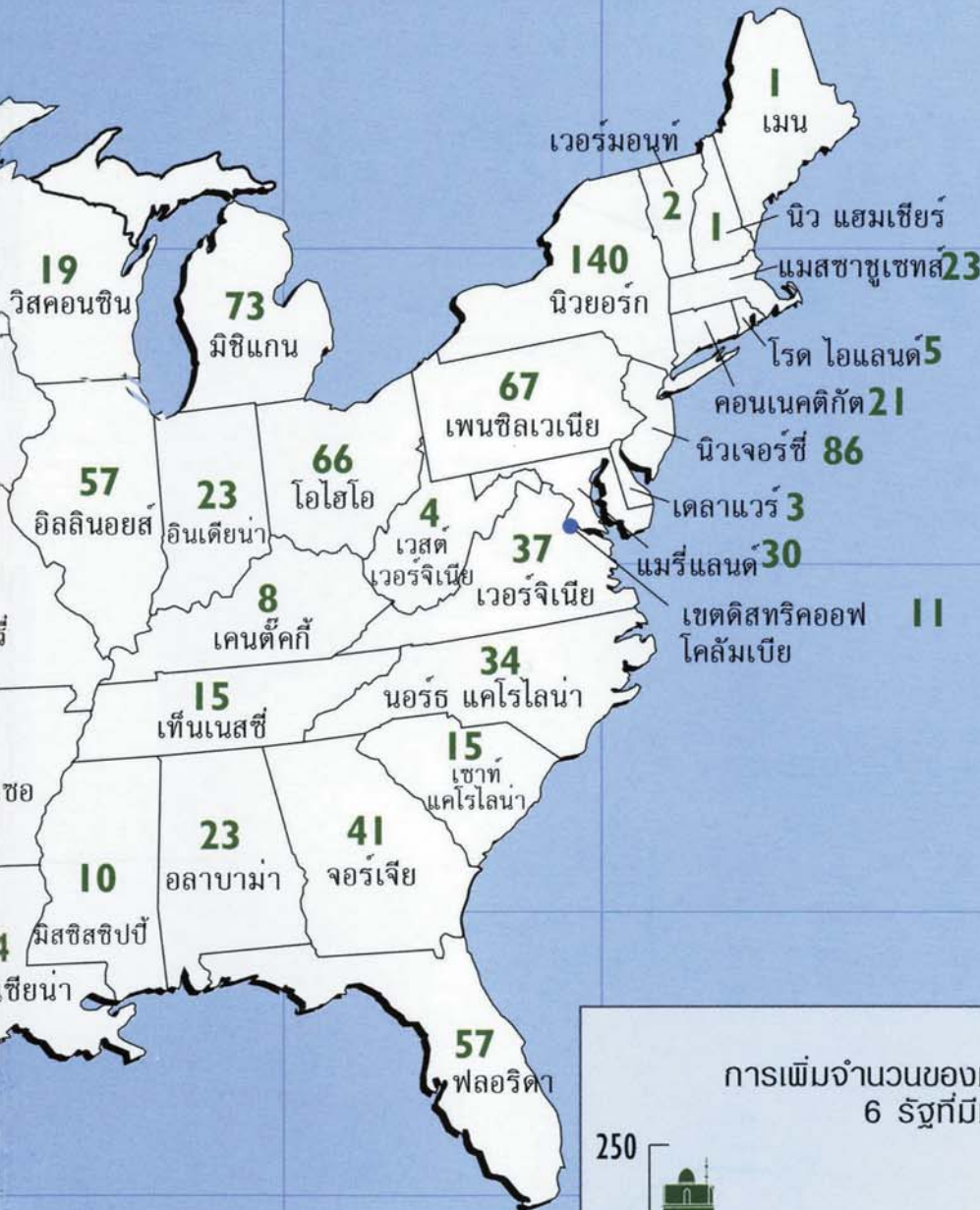

ผลสุดท้ายก็คือเรา ยังไม่มีตัวเลขอย่างเป็นทางการของชาวมุสลิม ในสหรัฐอเมริกาและ ตัวเลขที่เป็นที่ยอมรับ ของทุกฝ่ายที่ศึกษา เรื่องนี้แต่อย่างใด

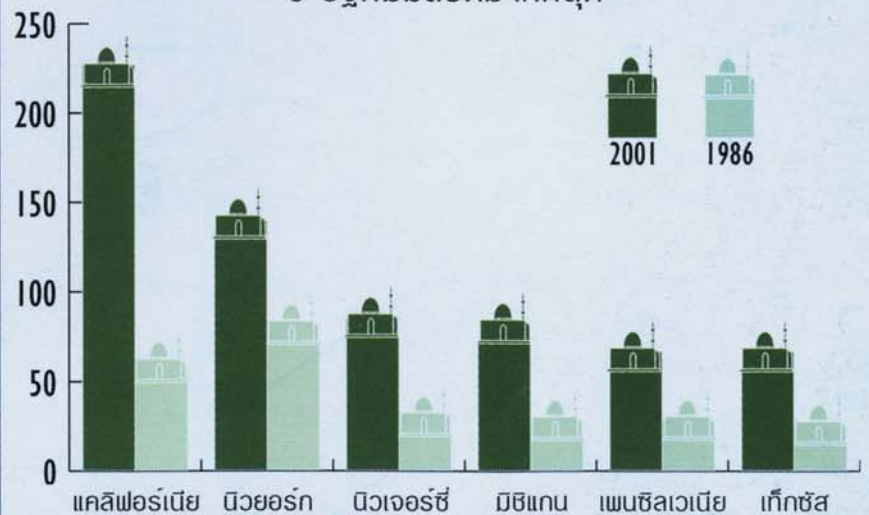

จำนวน มัสยิด ในสหรัฐ แยกตามรัฐ

การเพิ่มจำนวนของมัสยิด : ค.ศ.1986-2001
6 รัฐที่มีมัสยิดมากที่สุด

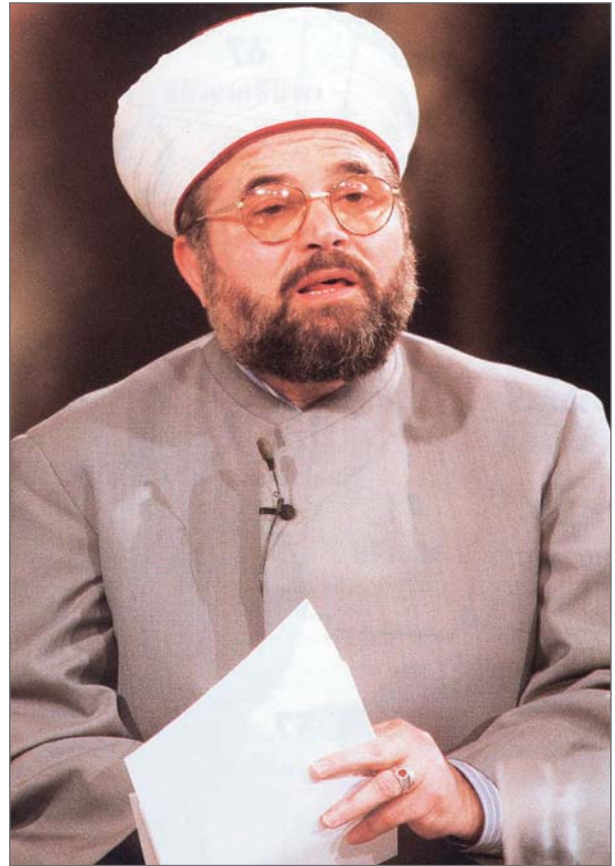
มัสยิด ในแมสซาชูเซตส์

โดย ไดอานา แอล เอ็ค

ป ระวัติของชุมชนมุสลิมในซารอน แมสซาชูเซตส์ จะ
ว่าไปก็คล้ายๆ กับสิ่งที่เกิดกับมุสลิมอื่นในอเมริกา
สถานที่ใหม่นี้เป็นสาขา หรืออันที่จริงแล้วเป็นส่วนขยาย
ของศูนย์อิสลามในนิวอิงแลนด์ ควินซี ซึ่งอยู่ทางตอนใต้
ของเมืองบอสตัน และไม่ไกลจากสถานที่เกิดของจอห์น ควินซี
อาดัมส์ ประธานาธิบดีคนที่ 6 ของสหรัฐ

ชุมชนนี้ย้อนหลังไปได้จนถึงต้นทศวรรษ ค.ศ. 1900
เมื่อมีผู้อพยพมาจากซีเรียและเลบานอนเพื่อทำงานในท่าเรือ
ควินซี ในตอนแรกมีชาวคริสต์เดียนมากกว่ามุสลิมและชาย
มากกว่าหญิง แต่ไม่นานนักมุสลิมมารวมตัวเพื่อสวดและ
ทำพิธีทางศาสนา มีครอบครัวทั้งหมด 7 ครอบครัวที่อาศัย
อยู่แถบท่าเรือ โมฮัมหมัด โอมาร์ อาวาด อาสาเป็นอิหม่าม
ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้นำในการสวด ในปี ค.ศ. 1934 ผู้ที่มาชุมนุม
ได้จัดตั้งองค์การที่เรียกว่าสมาคมอาหารบออเมริกันแบนเนอร์
ไซไซตี้ซึ่งเป็นองค์การการกุศลด้านวัฒนธรรมและสังคมพวกเขา
ชุมนุมกันในบ้านแถวถนนเซาท์สตรีทในควินซี มีการสอน
ศาสนาอย่างไม่เป็นทางการให้กับลูกหลาน สวดวันศุกร์ และ
ฉลองวันตรุษที่ยี่ใหญ่ 2 วันของชาวมุสลิม คือ อีดิล ฟิตรี
ในช่วงปลายเดือนรอมฎอน และอีดิล - อัลดฮา เทศกาล
แห่งการเสียสละระหว่างการแสวงบุญไปเมกกะ ในปี ค.ศ. 1962
หลังจากใช้บ้านเป็นศาสนสถานถึง 3 ทศวรรษ ผู้นำชุมชน
มุสลิมกลุ่มนี้จึงตัดสินใจสร้างมัสยิดบนถนนเซาท์สตรีท
ไม่นานหลังการก่อสร้างอาคารใหม่เสร็จเรียบร้อยในปี
ค.ศ. 1964 ชุมชนเริ่มเห็นผลของผู้อพยพย้ายถิ่นรายใหม่ๆ
มุสลิมกลุ่มเล็ก ๆ เติบโตถึง 3 เท่าในช่วงสิบปีระหว่าง
ทศวรรษปี ค.ศ. 1964-1974

ในช่วงทศวรรษที่ 1980 ชุมชนมีความก้าวหน้า
ครั้งสำคัญ เมื่อว่าจ้างอิหม่ามคนแรกให้มาทำงานเต็มเวลา
ตาลาล อิดมาจากเลบานอนและได้รับการศึกษาจาก

“ศูนย์อิสลามในนิวอิงแลนด์ เป็นภาพจำลองของสหประชาชาติ
ที่มีผู้คนมากกว่า 35 สัญชาติ” อิหม่าม ตาลาล อิด กล่าว

มหาวิทยาลัยอัล อาช-ฮารีไนไคโร อิดได้รับการสนับสนุน
ร่วมกันจากชุมชนมุสลิมในควินซีและมุสลิมเวิร์ลด์ลีค
(Muslim World League) อิดและภรรยา และลูกเล็กอีก 2 คน
มาถึงนิวยอร์กพร้อมกับอิหม่ามชาวเลบานอนอีกคนพร้อม
ครอบครัว ทั้งสองคิดว่าจะมาเป็นเพื่อนบ้านกันก่อนที่จะ
ทราบว่านิวอิงแลนด์และนิวยอร์กลิ้นส์อยู่ห่างกันกว่าพันไมล์

ขณะนี้ ตาลาล อิด เป็นผู้นำชุมชนมาแล้วกว่า 20 ปี

และระหว่างนั้น ก็ยังมีเวลาทำงานในโครงการปริญญาโทของโรงเรียนศาสนวิทยาแห่งฮาร์วาร์ด แม้ว่าวิถีชีวิตจะยุ่งเหยิงอย่างไรก็ตาม “การเป็นอิหม่ามในอเมริกาต่างจากการเป็นอิหม่ามในเลบานอนอย่างสิ้นเชิง” อิดกล่าวในการให้สัมภาษณ์กับโครงการพหุนิยม (Pluralism Project) “ที่เลบานอน บทบาทของผมจำกัดอยู่ที่มัสยิดและการรับมือกับชุมชน แต่ที่อเมริกา หน้าที่ของผมเป็นการผสมผสานระหว่างการนำสวด จัดการศึกษา ให้คำแนะนำรับมือกับผู้คนที่มีความพื้นฐาน วัฒนธรรม สัญชาติ และภาษาที่แตกต่างกัน ศุนยอิสลามแห่งนิวอิงแลนด์เปรียบเสมือนสหประชาชาติจำลองที่มีผู้คนมากกว่า 25 สัญชาติ” ทุกวันนี้ อิหม่ามอิดมีเด็กที่ลงเรียนศาสนาในช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์กว่า 300 คน หลักสูตรการเรียนการสอน และการชุมนุมทางศาสนาอีก 2 แห่งในควีนซีและซารอน

บทบาทของอิหม่ามอิดที่เพิ่มมากขึ้นไม่ใช่เพียงเพราะความคาดหวังของชุมชนตัวเองที่สูงขึ้นแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นแต่เป็นเพราะความคาดหวังของสังคมอเมริกันเองที่มีต่อผู้สอนศาสนาโดยทั่วไปด้วย ซึ่งหมายความว่า ผู้สอนศาสนาจะมีบทบาทใหม่ ๆ เช่น ไปเยี่ยมคนไข้ที่โรงพยาบาล เข้าร่วมประชุมผู้สอนศาสนาและศรัทธาต่าง ๆ และการเจรจาข้ามศาสนา “ทั้งหมดไม่ใช่แค่การให้การศึกษากับมุสลิม” เขากล่าว “แต่ยังต้องทำหน้าที่ให้การศึกษากับผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมด้วย เพราะการอาศัยอยู่ในพหุสังคม ย่อมหมายความว่า คุณต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนที่มีความเชื่อที่แตกต่างกันไปจากคุณ” ในฐานะผู้นำมุสลิมที่มีบทบาทสูงและเป็นที่ยอมรับมากที่สุดคนหนึ่งในบอสตัน อิหม่ามอิดเข้าร่วมในพิธีขอขอบคุณพระเจ้าของศาสนาต่าง ๆ กันถึง 3-4 ครั้ง และรับเชิญเป็นองค์ปาฐกเพื่อพูดในโบสถ์ศาสนาคริสต์ โบสถ์ยิว และองค์การต่าง ๆ อยู่บ่อยครั้ง อิดไปตอบคำถามที่ศาลาว่าการเมืองเคมบริดจ์ จากนั้น ก็มุ่งหน้าไปที่มัสยิดควีนซีเพื่อสวดมนต์วันศุกร์ และเป็นผู้นำในการพูดคุยเรื่องศาสนาอิสลามกับพยาบาลจากโรงพยาบาลเด็ก ภารกิจประจำวันของอิหม่ามอิดมีมากพอๆกับศาสนาจารย์ที่ยิ่งที่สุดคนหนึ่งเลยทีเดียว

เช่นเดียวกันชุมชนมุสลิมอื่นในสหรัฐ ชุมชนมุสลิมในนิวอิงแลนด์ประสบกับความกลัวและความเจ็บปวดระหว่างการเติบโตมาแล้ว ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1990 เบลวไฟหลังการเตือนภัย 3 ครั้งได้เผาผลาญมัสยิดควีนซีและสร้างความเสียหายถึง 500,000 ดอลลาร์ เชื่อกันว่าอัครคัมภีร์

ที่เกิดขึ้นมีส่วนมาจากการวางเพลิงแต่ผลการสอบสวนยังไม่สามารถสรุปได้แท้จริงและไม่มีผู้ใดถูกจับกุม ประสพการณ์ครั้งนั้นทำให้ชุมชนรู้สึกตื่นกลัว อิหม่ามอิด เล่าว่า “ในอดีตเมื่อใดก็ตามที่มีโศกนาฏกรรมเกิดขึ้นกับมุสลิมในตะวันออกกลางหรือส่วนใดในโลก ผู้คนก็มักจะหันมามองเรา เราได้รับโทรศัพท์ขู่ฆ่าและจดหมายขู่ทำร้าย คนที่โกรธแค้นจะแค้นมาเดินขบวนหน้าศุนยอิสลาม จากนั้นก็มีการวางเพลิงครั้งที่ว่านี้ หากที่ใดในโลกเริ่มมีเมฆหมอกสุดท้าย ฝนจะมาตกที่เรา” หนึ่งปีหลังการวางเพลิง มุสลิมรวมตัวกันอีกครั้งและรวบรวมเงินทองและแรงกายเพื่อสร้างสิ่งที่ถูกทำลายไปก่อนหน้านี้ ซึ่งได้แก่ ตัวโดม พื้นที่ส่วนใหญ่ของห้องสวดมนต์ และปีกที่ทำหน้าที่เป็นโรงเรียนสอนศาสนา

แม้ก่อนหน้าที่มัสยิดจะถูกเผาผลาญเป็นจุด ชุมชนควีนซีเองก็เพิ่มจำนวนจนเกินกว่าที่มัสยิดเซาท์สตรีทจะรับได้อยู่แล้วและกำลังมองหาบ้านใหม่ ในปีค.ศ. 1991 กลุ่มก็ได้พบอาคารหลังใหญ่ซึ่งเสนอขายในเมืองมิลตัน ที่ดินผืนนี้เคยเป็นที่ตั้งของศุนยเยซูอิตที่มีอาณาบริเวณกว่า 7 เอเคอร์ซึ่งฟังดูแล้วเหมาะกับการจัดตั้งศุนยอิสลามแห่งใหม่เลยทีเดียว แต่ไม่นานนัก ก็เริ่มมีเสียงคัดค้าน ความกังวลและความสงสัยในมิลตัน จะมีจรรยาเพิ่มขึ้นมากไหม ที่จอดรถจะพอไหม ศุนยอิสลามจะเข้ากับเอกลักษณ์ของเมืองมิลตันใหม่ ดร. มิอาน อาซราฟ ศัลยแพทย์ชาวบอสตันและผู้นำที่โดดเด่นในชุมชนอิสลามย้อนระลึกถึงการประชุมที่จัดขึ้นกับชาวเมืองมิลตัน “พวกเรารู้สึกเป็นกังวลว่าเราจะไปทำลายสภาพแวดล้อมในเมืองเพราะเราจะดึงดูดให้ผู้คนที่เข้ามาเพิ่มขึ้น มีนักข่าวจากหนังสือพิมพ์ถามผมว่า “หมอ คุณคิดว่าจะมีคนมาสวดเท่าไร” ผมบอกว่า รู้ไหม ในวันศักดิ์สิทธิ์ของเรา คนที่มากจะนับพัน ๆ แต่ปีหนึ่ง จะมีวันที่ว่าเพียง 2 วันเท่านั้น วันรุ่งขึ้น หนังสือพิมพ์ก็พาดหัวว่า ‘มุสลิมนับพันแห่กันมาสวดที่มิลตัน’ ผมรู้สึกแย่มาก”

ไดอานา แอล เอ็ค สอนที่โรงเรียนศาสนวิทยาแห่งฮาร์วาร์ด เคมบริดจ์ เมสซาชูเซตส์ ตั้งแต่ปีค.ศ. 1991 เธอเป็นหัวหน้าทีมวิจัยของฮาร์วาร์ด ซึ่งศึกษาความหลากหลายของศาสนาใหม่ ๆ ในสหรัฐอเมริกา ภายใต้ชื่อโครงการพหุนิยม (Pluralism Project)

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือของเอ็ค ชื่อ “อเมริกาใหม่ที่ไร้ศาสนา” ตีพิมพ์โดยฮาร์เปอร์ ซานฟรานซิสโก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของฮาร์เปอร์คอลเลคชั่นส์ ทับลิสเซอร์ อิงค์ และมีวางขายทั่วไป ลิขสิทธิ์ของไดอานา แอล เอ็ค 2001 สงวนลิขสิทธิ์

1. หญิงสาวกำลังคุยอย่างออกรสกับ
ชั้นเด็กเล็กหญิงที่สถาบันอิสลาม
แห่งนิวอิงแลนด์
2. ในสถาบันอิสลามแห่งนิวอิงแลนด์
หนึ่งในโรงเรียนอิสลาม 2 แห่งใน
แมสซาชูเซตส์ ครูผู้สอนเฝ้ามอง
อยู่ที่ประตูในขณะที่เด็ก ๆ กำลังสอน
3. เด็ก ๆ ที่สถาบันอิสลาม
แห่งนิวอิงแลนด์ในซารอน
แมสซาชูเซตส์กำลังสนุกกับ
การเล่นก่อนการสวดภาคบ่าย

2

การต่อรองขอซื้อที่ดินยังคงเดินหน้าต่อไปและในขณะที่ชุมชนอิสลามกำลังตกลงรายละเอียดการจำหน่ายขั้นสุดท้าย ผู้ซื้อชาวมิลตันกลุ่มหนึ่งก็ตัดหน้าซื้อที่ดินดังกล่าวด้วยเงินสด ๆ จำนวน 1.25 ล้านดอลลาร์ “ผมว่ามันเป็นยาขมที่เราต้องกลั๊กลิ้น” อาซราฟกล่าว “ผมถามตัวเองว่าทำไมคนพวกนี้ถึงทำกับเราอย่างนี้ จริงหรือเปล่าที่เขาเหยียดหยามเรา ผมไม่อยากจะเชื่ออย่างนั้นเพราะตลอดชีวิตผม ไม่มีใครมาเหยียดหยามผม” บางคนในชุมชนมุสลิมต้องการนำเรื่องนี้ฟ้องศาลเพื่อต่อสู้ให้ได้สิทธิในการเป็นเพื่อนบ้านที่ดีอีกหลายคนไม่ต้องการอยู่ในชุมชนที่เพิ่งแสดงออกอย่างไม่เป็นมิตรกับตน คำถามนี้เป็นคำถามที่ยากและเป็นสิ่งที่

ชุมชนผู้อพยพชุมชนแล้วชุมชนเล่าต้องเผชิญหน้าทั้งในเมืองใหญ่และเมืองเล็กทั่วอเมริกาในขณะที่ตนพยายามจะซื้อที่ดินและพบว่าตัวเองต้องยืนอยู่ท่ามกลางการคัดค้านของเพื่อนบ้านใหม่ ชุมชนมุสลิมตัดสินใจไม่ทำให้เรื่องที่ต้องเสียโอกาสซื้อที่ดินต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่อีกครั้งและตกลงว่าจะเดินหน้าหาที่ดินผืนใหม่ต่อไป

แต่ไม่นานนัก ชุมชนมุสลิมก็มีโอกาสครั้งใหม่ที่จะซื้อที่ดินที่เคยเป็นฟาร์มเลี้ยงม้ามาก่อนในซารอน เมืองเล็ก ๆ ที่มีประชากรราว 15,500 คน ซึ่งกว่าครึ่งเป็นชาวผิว “ผมได้รับโทรศัพท์” ดร.อาซราฟกล่าว “ผู้ชายที่โทรมาบอกว่า ผมมีที่

สำหรับศูนย์อิสลามของหมอ ผมอ่านหนังสือพิมพ์เรื่องที่ว่าพวกเขาพยายามจะทำอะไรกับพวกคุณ คุณต้องการสร้างศาสนสถานและผมคิดว่าผมช่วยคุณได้” เขาพาผมไปซารอนเขามีที่ดินที่สงบเงียบประมาณ 50 เอเคอร์และต้องการจะขาย ผมตกหลุมรักที่ดินผืนนี้ทันที”

“สมมุติว่าเพื่อนบ้านสร้างปัญหาเต็มให้เราอีกครั้งล่ะ” คุณหมออาซราฟกล่าว “แล้วเราจะทำอย่างไร” คราวนี้ ชุมชนมุสลิมมีแผนที่จะแนะนำตัวเองกับเมืองซารอน โดยเริ่มแรกพวกเขาจัดทำวิดีโอที่ให้การศึกษากับศาสนาอิสลามกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงทุกคน “เราบอก

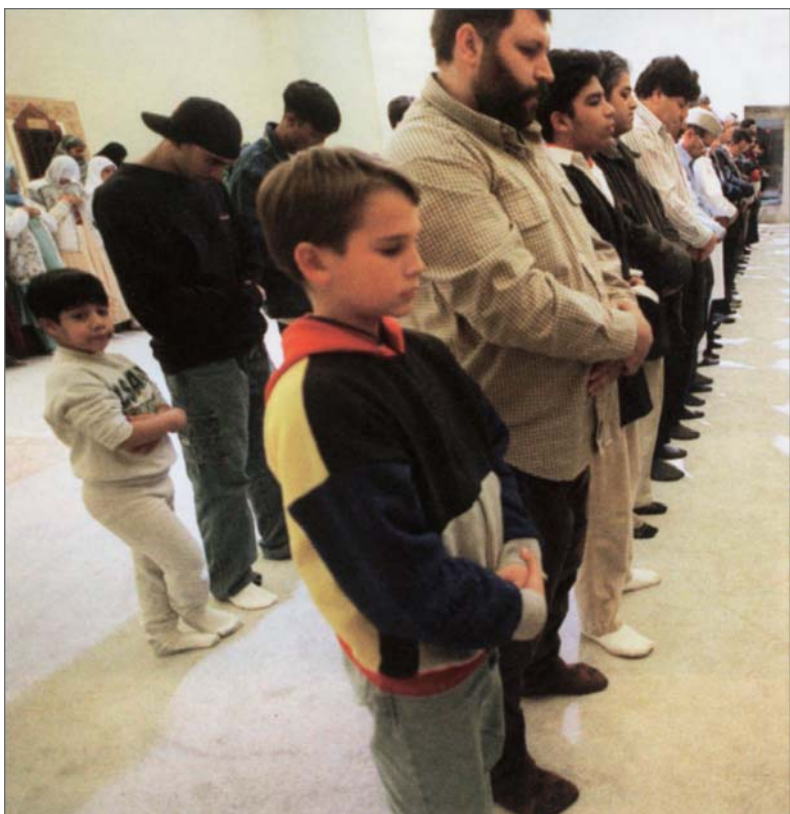
พวกเขาว่า ถ้าคุณมีคำถาม มาคุยกับเราสิ เราจะประชุมกัน เราจะนั่งลงและตอบคำถามของพวกเขาเอง” ดูเหมือนว่ากลยุทธ์นี้จะได้ผล ชาวเมืองซารอนเปิดประตูต้อนรับเพื่อนบ้านใหม่ชาวมุสลิม แบรี สตาร์นักบวชชาวยิวแห่งวัดคิสราเอลบอกคุณหมออาซราฟว่า “ผมคิดว่าคุณจะทำให้เมืองนี้มีความร่ำรวยทางวัฒนธรรมมากขึ้น คุณกำลังนำสิ่งใหม่ ๆ มาสู่เมืองนี้” สตาร์เรียกประชุมสมาคมบาทหลวงแห่งซารอน และทุกคนมีโอกาสได้พบปะกับตัวแทนของชุมชนมุสลิม บาทหลวงต่างลงคะแนนเสียงเป็นเอกฉันท์ต้อนรับศูนย์อิสลาม มีการตีพิมพ์บทความต้อนรับลงในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นภายใต้พาดหัว “ซารอนต้อนรับศูนย์อิสลาม”

1

1. กลุ่มผู้หญิงชุมนุมเพื่อฉลองการสิ้นสุดเดือนถือศีลอดที่ศูนย์อิสลามนิวยอร์กแลนด์
2. แม้ว่าจะอยู่ในห้องเดียวกัน แต่ผู้ชายและผู้หญิงจะสวดแยกกันในเทศกาลรอมฎอนที่ศูนย์อิสลามชาลอน
3. หนุ่มมุสลิมร่วมสวดฉลองในวันชาติที่ศูนย์อิสลามนิวยอร์กแลนด์

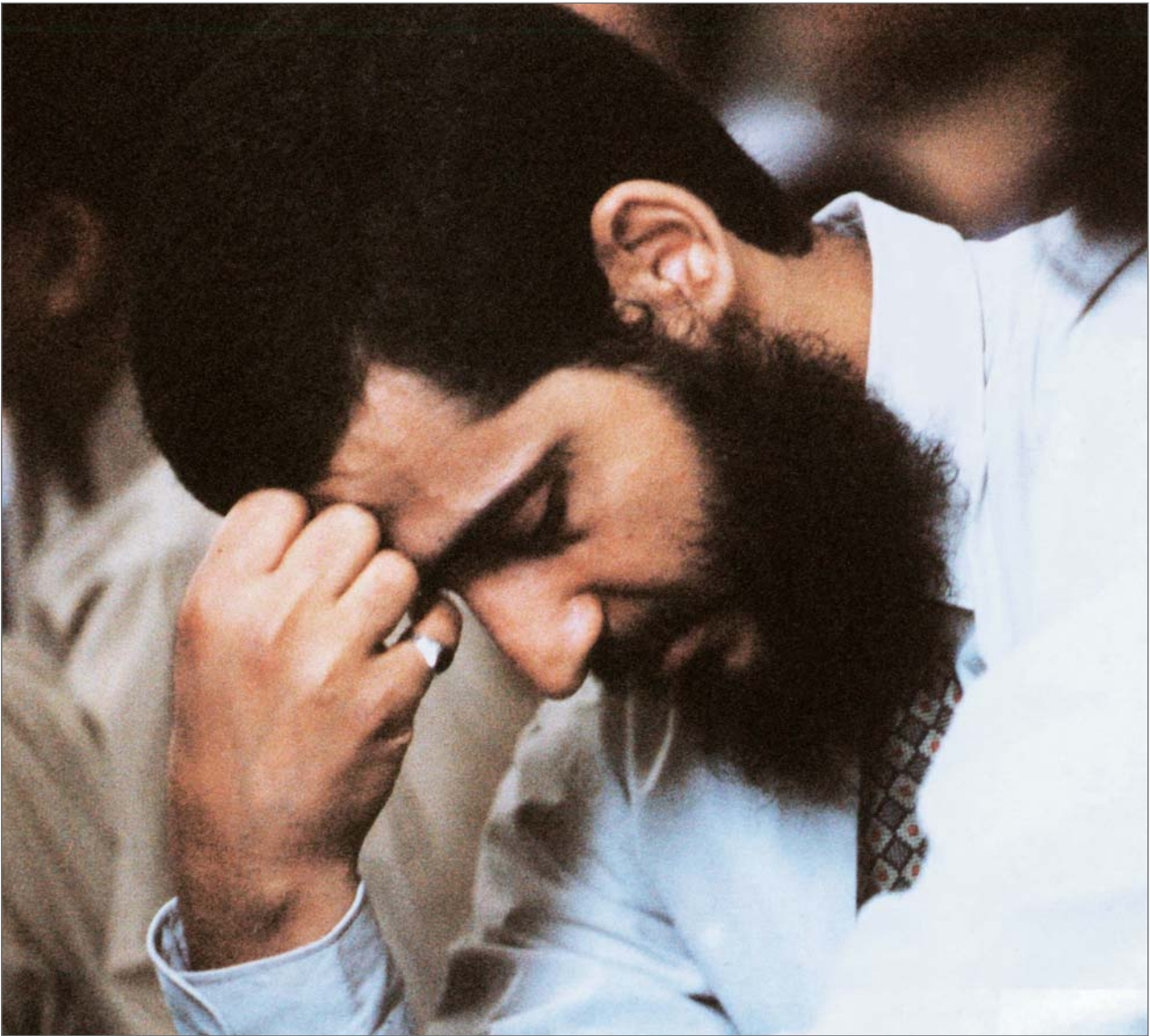
2

“ผมเจอทางไปที่ดินในเมืองชาลอนครั้งแรกตอนวันเปิดหน้าดิน ซึ่งเป็นวันฝนตกในฤดูใบไม้ผลิของปีค.ศ. 1993 ดูเหมือนว่าพิธีดังกล่าวจะเป็นพิธีเปิดหน้าดินระหว่างผู้มีศรัทธาจากศาสนาต่าง ๆ ตั้งแต่นักบวชชาวอิวู บิชอป บาทหลวง และนักเทศน์ซึ่งทั้งหมดต่างสวมหมวกนิกายและร่วมกับสมาชิกของชุมชนมุสลิม ในขณะที่ต่างใช้พลั่วพลิกหน้าดินในวันนั้นหลายคนกล่าวว่าพวกเขากำลังแสวงหาหนทางใหม่ให้กับชุมชนศาสนาทุกชุมชน เก้าอี้พับและกล่าวคำที่อเมริกันมุสลิมพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่านับพัน ๆ ครั้ง เธอกล่าวว่า “อิสลามหมายถึงสันติภาพ” “ดิฉันหวังว่าจะมีสักวันหนึ่งที่ที่นี่จะเป็นที่เกิดของความคิดใหม่และการเคลื่อนไหวที่ยิ่งใหญ่ ที่ซึ่งความเชื่อทางศาสนาไม่ไปหยุดยั้งใครแต่กลับมีส่วนเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางศีลธรรมของคนนั้นต่างหาก”

สองปีต่อมา ศูนย์แห่งใหม่ก็เปิดประตูฉลองวันตรุษอิดีลฟีตรีซึ่งเป็นวันเลี้ยงฉลองหลังเทศกาลถือศีลอดยุติลงเป็นครั้งแรก หลังคืนแห่งพลัง (Night of Power) ซึ่งเป็นวันในช่วงปลายฤดูหนาวที่ระยิบระยับหลังเกิดพายุหิมะและน้ำแข็งเพียงไม่กี่คืน พุงนาที่แข็งและขาโพลนของฟาร์มเลี้ยงม้าเก่ากลายเป็นที่จอดรถของคนนับพันที่หลังไหลมาสวด ดร. อาซราฟ ประกาศด้วยความภาคภูมิใจว่า “วันนี้

เทศกาลอิดีลได้กลายเป็นวันหยุดอย่างเป็นทางการของคอมมอนเวลท์แห่งแมสซาชูเซตส์ ด้วยความพยายามของเราเทศกาลอิดีลกลายเป็นวันหยุดที่ลูกจ้างชาวมุสลิมจะได้รับค่าจ้าง และเป็นวันหยุดทางศาสนาสำหรับเด็ก ๆ ของเราด้วย เราอยากให้ผู้คนรู้ว่าเทศกาลอิดีลเป็นวันหยุดของเรา” คุณหมอได้นำจดหมายของประธานาธิบดีคลินตันมาอ่านให้ชุมชนอเมริกันมุสลิมฟัง “สวัสดิ์แก่ผู้ถือศีลอดทั้งหลายในวันศักดิ์สิทธิ์แห่งรอมฎอน เมื่อคำพูดเข้ามาแทนที่

การเผชิญหน้า...ฮิลลารีและผมขอทักทายมุสลิมที่อยู่ทุกหนแห่ง หลังการสวดอิคัลฟิตรี ผู้คนจำนวนมากต่างค่อยๆ เคลื่อนไปยังห้องโถงขนาดใหญ่ ส่วนใหญ่อยู่ในชุดวันหยุดที่ดีที่สุดของตน ตั้งแต่ชุดเซาวาร์คามิซที่สดใส แจ็กเก็ตกำมะหยี่ที่ติดโลหะและกระจกเล็กๆ เสื้อหนาวปาร์ก้าสีชมพูเจิดจ้า และเสื้อผ้าฝ่ายแอฟริกันสีล้วนสลับตาซึ่งเป็นการชุมนุมเพื่อเฉลิมฉลองและมีสีสันสดใสที่ตื่นตาตื่นใจและน่าพิศวงในดินแดนมหัศจรรย์ที่หนาวเย็น “ผมไม่เคยเห็นเทศกาลอิคัลฟิตรีอย่างนี้มาก่อน” ชายหนุ่มจากแกมเบีย ในแอฟริกายิ้มกว้าง มีการเสิร์ฟน้ำผลไม้กาแฟและโดนัทในห้องอเนกประสงค์ที่โรงเรียนตรงเชิงเขา “อิคัล มูบารัก!” “สุขสันต์วันอิคัลฟิตรี!” ชาวมุสลิมต่างกล่าวคำทักทายซึ่งกันและกันในสังคมที่เติบโตของชาวมุสลิมที่เกิดขึ้นกว่า 30 ประเทศและกำลังสร้างประเพณีของความ

เป็นอเมริกันมุสลิม

ศูนยอิสลามในนิวยอร์กแลนด์เป็นภาพจำลองของอิสลามในอเมริกาทุกวันนี้ ซึ่งผ่านประวัติศาสตร์มาหลายยุค มีความเจ็บปวดมากขึ้น มีความพยายามที่จะจัดตั้งศาสนาอิสลามในชุมชนอิสลามที่มีวัฒนธรรมหลากหลายมากขึ้น และมีความพยายามที่จะสร้างสถาบันอิสลามในแผ่นดินอเมริกา เรื่องราวความสัมพันธ์ของชุมชนกับเพื่อนบ้านที่ไม่ใช่มุสลิมเป็นเพียงกระจกสะท้อนประสบการณ์ที่กว้างขึ้น นับตั้งแต่คำขู่และการวางเพลิง ไปจนถึงการต่อสู้เพื่อแบ่งเขตแดน และสุดท้ายคือความพยายามที่จะเชื่อมสัมพันธ์กับชุมชนที่มีความเชื่ออื่นที่ประสบความสำเร็จในที่สุด

1. เด็กนักเรียนชั้นป. 1 ที่โรงเรียนอิสลามในโอเอซิสกำลังเรียนภูมิศาสตร์ โดยนักเรียนชั้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการคูปองเพื่อการศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากเงินภาษีของประชาชนซึ่งเป็นโครงการบุกเบิกในคลีฟแลนด์ โอไฮโอ
2. ที่โรงเรียนประถมมุสลิมอัล-กาซาลีในเจอร์ซีย์ซิตี นิวเจอร์ซี ครูชั้นป. 3 ช่วยติวนักเรียนก่อนสอบ

2

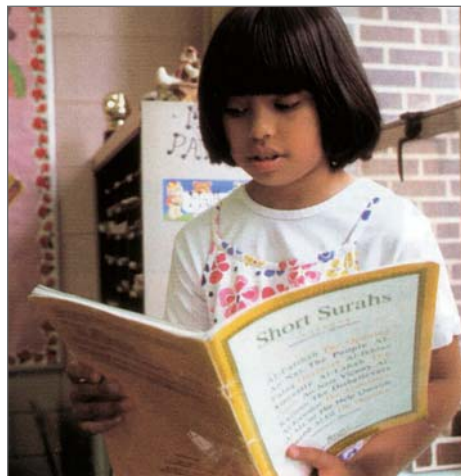

3. เด็กๆ กำลังเล่นในสนามที่โรงเรียนอิสลามเกรทเทอร์แลนซิง ในอีสต์แลนซิง มิชิแกน
4. เด็กนักเรียนชั้นป. 2 กำลังเล่นคอมพิวเตอร์ในโรงเรียนประถมมุสลิมอัล-กาซาลี ในเจอร์ซีย์ซิตีนิวเจอร์ซีย์
5. การอ่านสุหรัลบัยยอ เป็นภาษาอังกฤษ ทำให้เด็กนักเรียนคนนี้ได้รู้จักบทสำคัญของคัมภีร์อัลกุระอ่าน

3

4

5

นักเรียนชาวมุสลิม ในแคลิฟอร์เนีย

โดย แมรี รุก

เด็กผู้ชายหนึ่งอยู่ข้างหน้ามีประธานอยู่บนหน้าเด็กผู้หญิงหนึ่งอยู่ข้างหลังมีผ้าคลุมผมมิดชิดวิธีนั่งของพวกเขาเป็นไปเองตามธรรมชาติเหมือนหนึ่งห้องเรียนเป็นมัสยิดนักเรียนมุสลิม 14 รายพร้อมแล้วที่จะเริ่มสวดมนต์ตอนเที่ยงวัน แม้ว่าจะมีทั้งโต๊ะหนังสือ แผนที่ และเครื่องฉายสไลด์อยู่รอบ ๆ นักเรียนกลุ่มนี้ไม่ได้ให้ความสนใจกับสิ่งวุ่นวายรอบห้องเรียนหรือเสียงข้างนอกเลย ขณะนี้ เป็นช่วงพักกลางวันที่โรงเรียนมัธยมปาโลส แวเดซ เพนินซูล่า และรอบ ๆ โรงเรียนมีกิจกรรมต่าง ๆ มากมายแต่ที่สำคัญว่า สำหรับเด็กชายและหญิงกลุ่มนี้คือ ขณะนี้เป็นช่วงเทศกาลถือศีลอด ช่วงเดือนศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวมุสลิมต้องอดอาหารตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตก ปีนี้ นักเรียนเหล่านี้ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 14-18 ปี ต้องการที่จะแสดงออกซึ่งศรัทธาของพวกเขาด้วยการสวดมนต์ในสถานที่ ๆ เงียบสงบ แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นที่ชุมนุมอย่างในห้องเรียนนี้

พวกเขาว่าการสวดมนต์ร่วมกันระหว่างเดือนรอมฎอนอันศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นวิธีหนึ่งที่แสดงว่า พวกเขาอุทิศตนต่อศาสนาที่เมื่อไม่นานมานี้กลายเป็นสิ่งที่มีการพูดถึง วิพากษ์วิจารณ์และปกป้องมากที่สุดในโลก “ผมรู้สึกว่าเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องแสดงให้เห็นว่าอะไรคือศาสนาของผม โดยเฉพาะในช่วงเวลานี้” เรฮาน มุตตาลีบ นักเรียนชั้นปี 1 วัย 14 ซึ่งพ่อแม่พวยพามาจากอินเดียกล่าว “เราต้องพยายามลบล้างภาพที่ชาวมุสลิมทุกคนเหมือนกันหมด”

การก่อการร้ายในสหรัฐและข่าวของโอซามา บินลาเดน และเครือข่ายอัล เคเดหฺ ทำให้ชีวิตของนักเรียนมัธยมในโรงเรียนชานเมืองแห่งนี้ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวชั้นกลางค่อนข้างสูง ที่ตามสถิติของสำนักธุรกิจการของโรงเรียนระบุว่านักเรียน 285 คน จากจำนวนทั้งหมด 3,000 คนเป็นมุสลิม ต้องเปลี่ยนไป เมื่อประมาณ 5 ปีที่แล้วนักเรียนมุสลิมของโรงเรียนกลุ่มเล็ก ๆ ได้จัดตั้งสหภาพนักเรียนขึ้น ซึ่งองค์กรนี้กลับมามีบทบาทใหม่ที่มีความหมายในภาคการศึกษา และการสวดมนต์ในช่วงเดือนรอมฎอน

เป็นส่วนหนึ่งของบทพาดังกล่าว

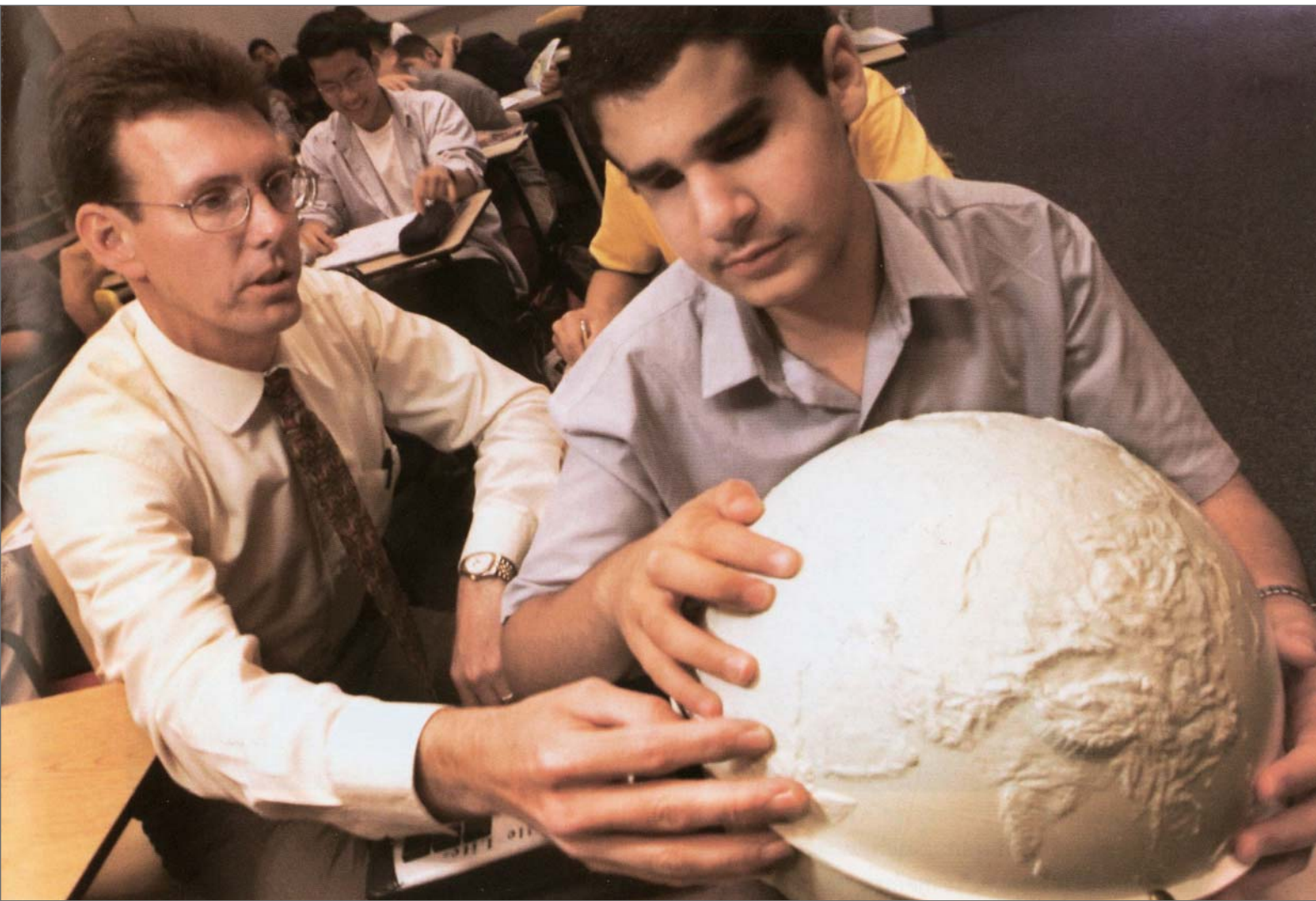
แต่สหภาพดังกล่าวเกือบจะล้มไปเสียแล้วปีนี้ กล่าวคือนักเรียนต่างได้รับผลกระทบทางจิตใจจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกเสียจนกระทั่งเกือบพลาดเส้นตายของโรงเรียนที่ต้องจดทะเบียนกิจกรรมนอกหลักสูตร “หลังวันที่ 11 กันยายนพวกเขาต่างพากันซ็อกไปหมด” เจมส์ แมชลิง ที่ปรึกษาของกลุ่มกล่าว “เขารวมตัวกันไม่ได้” แมชลิงเป็นหัวหน้าแผนกศาสนา ภาษา และประวัติศาสตร์โลกซึ่งส่วนหนึ่งของหลักสูตรคือการแนะนำศาสนาหลัก ๆ ให้นักเรียนได้รู้จัก

และในที่สุดเมื่อกลุ่มได้มาพบกัน แมชลิงกล่าวว่ากลุ่มนี้มีความตั้งใจจริงมากที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา “ปีที่แล้วมีเด็กแค่ 5 หรือ 8 คน และนาน ๆ จะพบกันสักที แต่ปีนี้ จะมีเด็กโดยเฉลี่ย 20 คนเวลาประชุม” การประชุมจะเป็นการที่นักเรียนคนใดคนหนึ่งขึ้นมาพูดเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขาในด้านใดด้านหนึ่ง สวดมนต์และรับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน

นอกจากนี้ ยังมีอีกสองชมรมที่จะสวดมนต์กันเป็นประจำในโรงเรียนปาโลส แวเดซ นี้ ได้แก่ชมรมชีวิตใหม่และชมรมสาวกแห่งคริสต์ ซึ่งทั้งสองจัดโดยนักเรียนคริสเตียนทั้งนี้ ผู้นับถือศาสนาใดก็ตามมีอิสระที่จะจัดตั้งกลุ่ม トラบโดที่ไม่ได้มีการโฆษณาชวนเชื่อหรือพยายามชักชวนให้ผู้อื่นเปลี่ยนศาสนา แนวทางของคณะกรรมการการศึกษาแคลิฟอร์เนียระบุว่าการศึกษาศาสนาอยู่ในขอบเขตของการศึกษาในโรงเรียนของรัฐตราบเท่าที่ศาสนาถูกสอนในแง่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและไม่ใช้การสอนศาสนาล้วน ๆ

นักเรียนมุสลิมส่วนใหญ่ที่โรงเรียนปาโลส แวเดซ เกิดในสหรัฐอเมริกา โดยมีพ่อแม่พวยพามาจากอิหร่าน อินเดีย อินเดียน และประเทศในตะวันออกกลางและเอเชียอื่น ๆ เช่นเดียวกับเพื่อนร่วมโรงเรียน พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับแรงกดดันจากเพื่อนฝูงด้วยกันทั้งทางด้านสังคมและวิชาการ แต่ในฤดูใบไม้ผลินี้พวกเขา กำลังเผชิญหน้าอยู่กับความไม่วางใจมุสลิมอย่างสูง

“ตอนแรก นักเรียนกลุ่มนี้กระจายกันไปหมด” แมชลิง

I

2

1. เครื่องมือในการช่วยนักเรียนตาบอดที่โรงเรียนมัธยมโคโลวิสเวสต์ในแคลิฟอร์เนียคือลูกโลก เด็กนักเรียนตาบอดชาวคูเวตกำลังเรียนรู้เกี่ยวกับโลกโดยมีครูวิชาภูมิศาสตร์ช่วยอยู่ใกล้ ๆ
2. ชาบานากำลังหัดสะกดคำในโรงเรียนอันติงตันปีชยูเนียนในแคลิฟอร์เนีย ซึ่งมีการสอนภาษาอารบิกในโครงการนำร่อง

กล่าว “วันที่มีการโจมตี เขารู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรติดอยู่ตรงคอ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันมากเกินไปสำหรับพวกเขา” นักเรียนบางคนซึ่งวางแผนจะเข้าชมรมสหภาพนักเรียน

แมรี รูค เป็นนักเขียนของหนังสือพิมพ์เดอะลอสแอนเจลิสไทม์ ซึ่งเชี่ยวชาญด้านข่าวศาสนา

มุสลิมถูกเพื่อนนักเรียนมุสลิมด้วยกันแนะนำให้พยายามหลีกเลี่ยงการทำตัวโดดเด่น” เขาพูดกันว่า “อย่าทำอย่างนั้นนะ” จอช แมนซู นักเรียนชั้นจูเนียร์วัย 16 ปี ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำสหภาพนักเรียนกล่าวว่าคำแนะนำที่ให้ทำตัวกลมกลืนมาจากนักเรียนมุสลิมที่ไม่ได้ปฏิบัติตัวเคร่งครัดทางศาสนา เขากล่าว “พวกเขาคิดว่าศาสนาอิสลามเป็นศาสนาที่มีความรุนแรง”

แต่แมนซูกลับมองอีกอย่าง “นักเรียนมุสลิมมีจำนวนค่อนข้างเยอะในโรงเรียน” เขากล่าว “บางคนเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องปฏิบัติในสิ่งที่เราเชื่อร่วมกันเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความสามัคคี” แม้ว่าที่มาของพวกเขาจะแตกต่างกัน แต่นักเรียนเหล่านี้มาจากครอบครัวที่ปฏิบัติอยู่แล้ว และการปฏิบัติพิธีทางศาสนาไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับพวกเขาเลย อย่างไรก็ตามปีนี้เทศกาลถือศีลอดรวมกันหมายถึงความรับผิดชอบและการอุทิศตนที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เคยมีมา

ในวันแรก เด็กหลายคนอ่านคัมภีร์อัลกุระอ่าน เป็นภาษาอาหรับระหว่างช่วงสวด หนึ่งในนั้นคือ เซยัด มาซารานี วัย 16 ซึ่งเรียนภาษาที่บ้านโดยมีแม่เป็นผู้สอนและพยายามฝึกภาษาด้วยการดูโทรทัศน์ภาษาอาหรับที่บ้าน ทั้งเขาและนักเรียนรายอื่นอีกหลายคนกล่าวว่า เป็นเรื่องเร่งด่วนที่

พวกเขาจะถูกขึ้นมาแสดงออกเพื่อสนับสนุนศรัทธาของตน แต่พวกเขายอมรับว่ารู้สึกเหมือนวัยรุ่นที่ไม่ค่อยมั่นใจเพราะมีเพื่อนคอยตัดสินการกระทำของตนอยู่ข้าง ๆ

“ผมอยากเป็นวัยรุ่นธรรมดาๆในโรงเรียน” มุตตาลีป กล่าว “แต่ผมก็ต้องการยอมรับว่าเป็นมุสลิม ไม่ใช่เป็นอะไรที่แตกต่างหรือผิดแปลกไปจากคนอื่น” เขากล่าว ขณะที่ไปร่วมสวดมนต์ในโรงเรียน เพราะถ้าสวดเองก็คงไม่มีโอกาส ในขณะที่นักเรียนคนอื่นกล่าวว่าตนรู้สึกปลอดภัยเมื่อได้สวดมนต์รวมกัน “เราต้องช่วยกันสร้างกำลังใจ” แมนซู กล่าว “มุสลิมหลายคนที่นี่และทั่วโลกกำลังมีปัญหา เราอยากให้เรารู้ว่าเขาไม่ได้อยู่ตามลำพัง”

เมื่อถามถึงบิน ลาเดนและอัล เคดะห์ นักเรียนบางคน รู้สึกโกรธแค้น “ผมไม่คิดว่าเขาเป็นมุสลิมเคร่งศาสนาอะไรหรอก” มาซารานีกล่าวอย่างโกรธ ๆ “พวกเขาเป็นรัฐบาลและกลุ่มหัวรุนแรงที่ผิดกฎหมายต่างหาก”

ส่วนมุตตาลีปค่อนข้างมีเหตุผลกว่า “ผมเห็นว่า ตาลีบันและโອซามา บิน ลาเดน ไม่ใช่มุสลิมที่ปฏิบัติตามศาสนาอย่างถูกต้อง แต่เป็นคนที่ไม่เข้าใจศาสนาอย่างผิด ๆ มากกว่า” เขากล่าว “มุสลิมส่วนใหญ่พยายามปฏิบัติตาม

2

1. ที่โรงเรียนเด็กหญิงเวสต์วูดจ์ ในพาเซเดนา แคลิฟอร์เนีย ได้ชักจูงสอนเด็กหญิงชาวมุสลิมให้สูดลูกในค้ายกกีฬาซึ่งจัดขึ้นสำหรับเด็กหญิงชาวมุสลิมเป็นเวลา 2 สัปดาห์
2. นักบาสเก็ตบอลมุสลิมในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งเลิกอดอาหารหลังพระอาทิตย์ตกดินในเดือนรอมฎอน

แก่นของศาสนา ผมก็ด้วยเช่นกัน”

และเมื่อเดือนที่แล้ว แมดดี โกรอบ วัย 14 ซึ่งพ่อแม่ของเธออพยพมาจากอิหร่านตัดสินใจเปลี่ยนวิถีแต่งตัวของเธอ ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องคลุมผมซึ่งถือกันว่าเป็นสัญลักษณ์ของการถ่อมตนและเป็นสัญญาณว่าตนกำลังพยายามที่จะมีชีวิตตามคำสอนของศาสนาซึ่งส่วนหนึ่งหมายถึงการห้ามมิให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานและการดื่มแอลกอฮอล์ ในขณะที่เด็กหญิงส่วนใหญ่ที่ร่วมสวดมักอยู่ในชุดการแต่งกายแบบตะวันตกและใช้ผ้าคลุมผมระหว่างสวดมนต์เท่านั้น แต่โกรอบเปลี่ยนชุดใหม่ทั้งหมดตอนที่ตัดสินใจ “คลุมหน้า” ตอนนี้ เธอสวมกระโปรงยาวและเสื้อแขนยาวเพื่อปกปิดรูปร่างของเธอ

“หนูเคยสาบานว่าจะไม่ใส่ที่คลุมหน้าเด็ดขาด” เธอกล่าว และสำหรับชุดที่ปิดเรือนร่างของเธอ เธอกล่าวว่า “เป้าหมายหนูคือใส่ชุดขนาดเบอร์ 2 มีแฟน แล้วก็ไปงานเลี้ยงฉลองปิดภาคเรียน แต่ตอนนี้หนูอยากจะเป็นมุสลิมซึ่งไม่เห็นจะมีอะไรน่าอาย”

โกรอบและคนอื่นๆ ในสหภาพนักเรียนมุสลิมกล่าวว่า นักเรียนมุสลิมส่วนใหญ่ในโรงเรียนพยายามที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้พวกเขากลายเป็นมุสลิม “พวกเขาพยายามหลีกเลี่ยงที่จะทำตัวให้กลืนหายไปในกลุ่ม หนูไม่สามารถบอกได้ว่าใครเป็นมุสลิม” ดาเนีย อาราเฟห์ วัย 14 เพื่อนรักที่สุดคนหนึ่งของโกรอบ กล่าว

อาราเฟห์เริ่มใช้ผ้าคลุมผมเมื่อปีที่แล้ว เธอเกิดที่สหรัฐ พ่อแม่เกิดในอียิปต์และปาเลสไตน์ เธอกล่าวว่าผู้หญิงเปรียบเสมือนอัญมณีที่ล้ำค่าโดยอ้างคำพูดมาจากคัมภีร์อัล กุระอาน “การใส่เสื้อผ้าที่ปิดคลุมไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงจะด้อยค่าลง” เธอกล่าว “แต่การแต่งตัวเช่นนี้เป็น การปกป้องผู้หญิงมากกว่า ทำไมเราต้องปล่อยตัวเองให้ตกเป็นของคนอื่นเร็วเกินไปด้วยล่ะ”

เป็นเวลาหลายทศวรรษแล้วที่ผู้นำมุสลิมและผู้นำศาสนาอื่น ๆ ในสหรัฐ ได้แนะนำบรรดาผู้อพยพพว้าให้เก็บศาสนาของตัวเองไว้ที่บ้าน และแต่งตัวแบบตะวันตกเพื่อสามารถเข้ากับสังคมอเมริกันได้ดีขึ้น การที่อาราเฟห์หันมาแต่งตัวตามประเพณีนิยม แสดงให้เห็นว่าเริ่มมีการมองอนาคตที่ไม่เหมือนเดิม “คงจะเป็นการดีมากถ้าผู้คนจากศาสนาต่างกัน จะแต่งตัวตามความเชื่อของตน ด้วยวิธีนี้ เราจะได้เรียนรู้ อีกฝ่ายได้มากขึ้น”

ในขณะที่อาราเฟห์และโกรอบ ยืนคุยกัน นอกชั้นเรียนของแมชลิงหลังสวดรวมภวอนวันแรก บาฮาเรห์ ซายเอกัน-ฟาเตมิ กล่าวแนะนำตัวเองกับเด็กทั้งสอง เธอมาร่วมในการชุมนุมสวดแต่เลือกที่จะนั่งข้าง ๆ คอยสังเกตการณ์

“ฉันมาจากอิหร่านและมาอยู่ที่นี่ได้สี่เดือนแล้ว” เธอกล่าวกับเด็กหญิงคนอื่น “ฉันไม่รู้จักมุสลิมคนอื่นเลยก็เลยซ่อนตัวเองและวิธีการใช้ชีวิตของตัวเอง” เลื่อยัดและกางเกงยีนส์คู่จะเป็นเครื่องยืนยันสิ่งทีเธอพูดเป็นอย่างดี ในอิหร่านผู้หญิงต้องสวมที่คลุมหน้าและชุดที่คลุมรูปร่างของตัวเอง “ฉันรู้สึกแปลกใจมาก” เธอกล่าวและค่อย ๆ หัวเราะออกมาจนเกือบหายใจไม่ทัน “ตอนที่คุณอยู่ตัวคนเดียวคุณเป็นเพียงหยดน้ำเล็ก ๆ แต่ตอนนี้ เมื่อรวมตัวกับมุสลิมอื่น คุณกลับกลายเป็นส่วนหนึ่งของมหาสมุทรเป็นหนึ่งในหยดน้ำหลาย ๆ หยด”

ซายากาน-ฟาเตมิ ไม่สามารถบอกได้ว่าเธอจะใส่ชุดมุสลิมตามประเพณีนิยมหรือไม่ เธอไม่แน่ใจแม้กระทั่งว่าเธอจะกลับมาร่วมสวดรวมภวอนอีก

“หนูรู้สึกแปลกใจมาก” เธอกล่าว “แต่หนูต้องการเวลา”

เรื่องราวของชีวิตมุสลิมชีวิตหนึ่งในอเมริกา

“ดิฉันสอนในโรงเรียนรัฐของอเมริกันและดิฉันก็สอนลูก ๆ ดิฉันเองที่โรงเรียนอิสลาม”

— ราเวีย อิชเมล อาซีฟครู โทเลโด โอไฮโอ

“ดิฉันเป็นครูในโรงเรียนของรัฐที่โทเลโด รัฐโอไฮโอ สหรัฐอเมริกา ดิฉันสอนลูก ๆ เองด้วยในโรงเรียนอิสลามวันเสาร์

ดิฉันเกิดในเบรุต เลบานอน และย้ายมาอยู่ในสหรัฐฯ เมื่อปี ค.ศ.1984 ดิฉันมีลูกสี่คนและตัดสินใจเป็นครูเพราะมีความสุขเวลาได้อยู่กับเด็ก

ที่ศูนย์อิสลาม ดิฉันสอนศาสนาหนึ่งชั่วโมงและภาษาอารบิกอีกหนึ่งชั่วโมงให้กับเด็ก ๆ ระหว่างนั้น เราจะพักรับประทานอาหารและสวดมนต์ด้วยกัน ดิฉันคิดว่านี่เป็นวิธีเดียวในการดำรงชีวิตของดิฉันและครอบครัว การเป็นมุสลิมเป็นทุกอย่างของดิฉัน

ดิฉันสวมฮิญาบในโรงเรียนรัฐที่สอนอยู่ เด็ก ๆ มีคำถามมากมายมาถามแต่ไม่มีเด็กคนไหนที่คิดว่ามันประหลาดหรืออะไรทำนองนั้น และเขาชอบที่ทั้งพ่อแม่และตัวเขาเองได้รู้จักวัฒนธรรมและศาสนาที่แตกต่าง

แถวบ้านที่ดิฉันอยู่ คนที่ไม่ใช่มุสลิมทุกคนต่างให้ความสำคัญกับการศึกษาและคุณค่าที่ครอบครัวยึดถือปฏิบัติมากพอ ๆ กับที่ดิฉันให้ความสำคัญ ดิฉันยังไม่เห็นคนแสดงอคติในย่านที่ดิฉันอยู่เลยหลังเหตุการณ์ 11 กันยายน

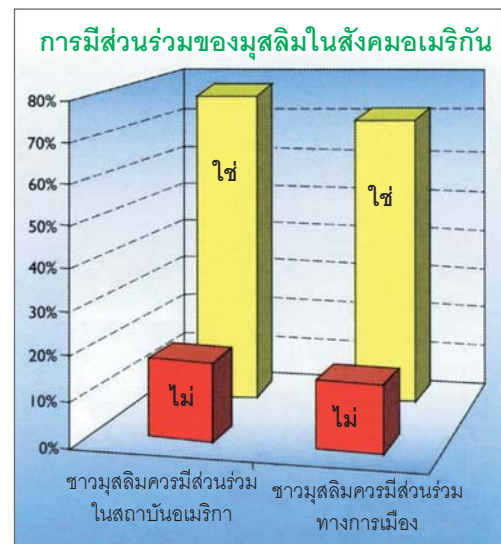
ในโรงเรียนรัฐ ดิฉันสอนเด็ก ๆ ให้เข้าใจว่าศาสนาของเขาคืออะไร ๆ กับศาสนาของพวกเขา และสิ่งสำคัญที่สุดคือเราควรให้ความสำคัญกับสิ่งที่เราเหมือนกันมากกว่าที่จะไปให้ความสำคัญกับสิ่งที่ทำให้เราต่างกัน”

ข้อมูลประชากรศาสตร์

มัสยิดในอเมริกา	1,209 แห่ง
อเมริกันมุสลิมที่มีความเกี่ยวข้องกับมัสยิด	2 ล้านคน
จำนวนมัสยิดที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่ปีค.ศ. 1994	25%
จำนวนมัสยิดที่ตั้งขึ้นตั้งแต่ปีค.ศ. 1980	62%
จำนวนมุสลิมโดยเฉลี่ยที่เกี่ยวข้องกับมัสยิดแต่ละแห่งในสหรัฐฯ	1,625 คน
ผู้ไปมัสยิดในสหรัฐฯซึ่งเป็นผู้ที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลาม	30%
อเมริกันมุสลิมที่ “เห็นด้วยอย่างมาก” ว่าตนควรมีส่วนร่วมในสถาบันอเมริกันและกระบวนการทางการเมือง	70%
มัสยิดในสหรัฐฯ ที่มีคนเพียงเชื้อชาติเดียวมาใช้บริการ	7%

มัสยิดในสหรัฐฯ ที่มีสมาชิกทั้งชาวเอเชีย แอฟริกันอเมริกัน และอาหรับ **เกือบ 90%**
เชื้อชาติของผู้ที่ไปมัสยิดในอเมริกาน้อย ๆ

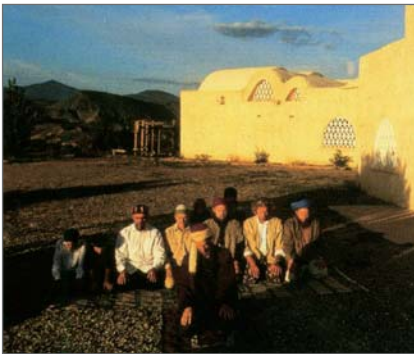
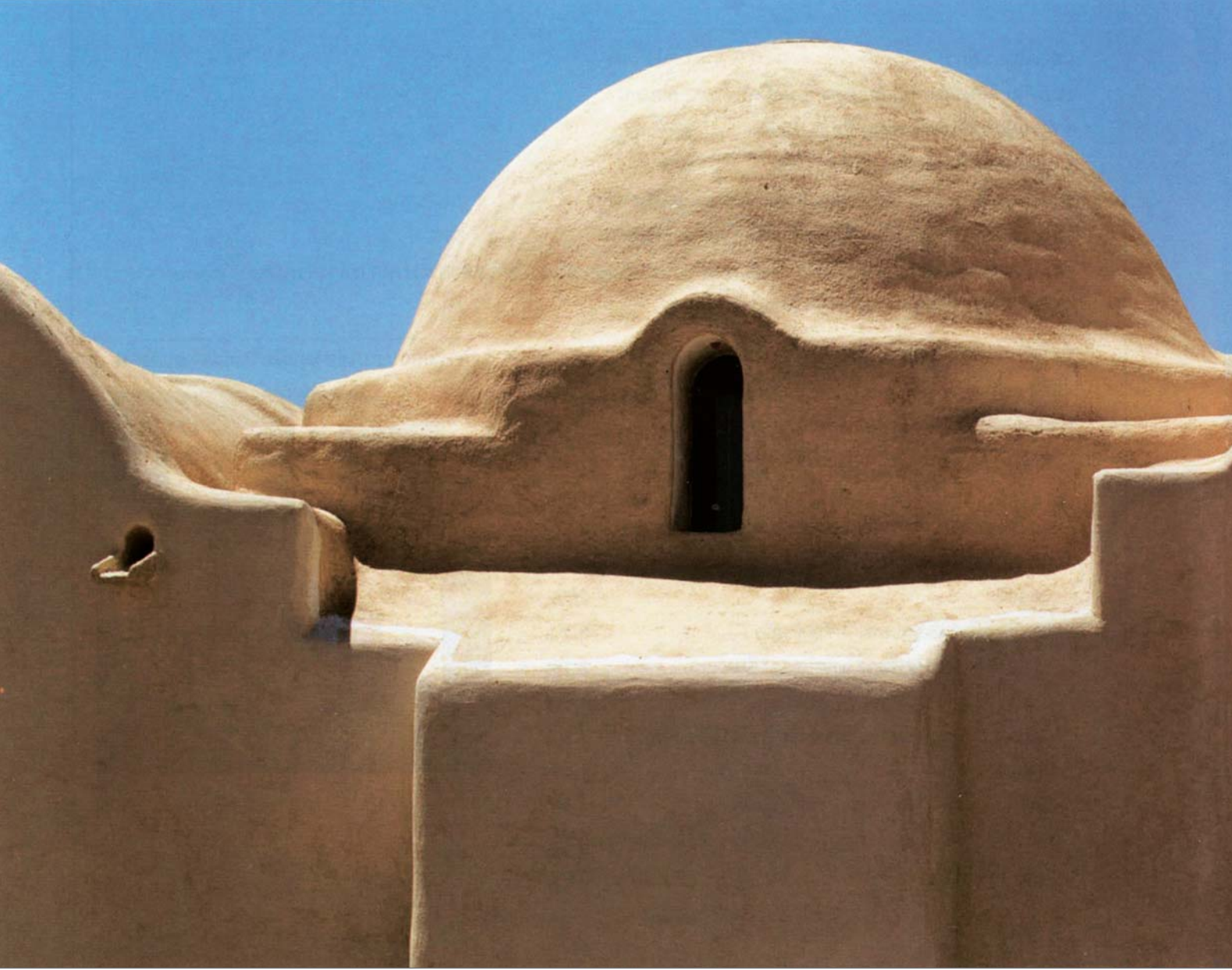
เอเชียใต้ (ปากีสถาน อินเดีย บังคลาเทศ อัฟกานิสถาน)	33%
แอฟริกันอเมริกัน	30%
อาหรับ	25%
แอฟริกันในแถบทะเลทรายซับ-ซาฮารา	3.4%
ยุโรป (บอสเนีย ทาร์ตาร์ โคโซโว และอื่น)	2.1%
คนผิวขาวชาวอเมริกัน	1.6%
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์)	1.3%
แคริบเบียน	1.2%
ตุรกี	1.1%
อิหร่าน	0.7%
ฮิสปานิก/ละติน	0.6%

มัสยิดในสหรัฐฯ ที่คิดว่าปฏิบัติตามคัมภีร์อัล กุระอ่านและซุนนะห์อย่างเคร่งครัด	กว่า 90%
มัสยิดในสหรัฐฯ ที่คิดว่าควรมีการแปลความหมายของคัมภีร์อัล กุระอ่านภายใต้วัตถุประสงค์และสถานการณ์ทุกวันนี้	71%
มัสยิดในอเมริกาที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ตกยาก	เกือบ 70%
มัสยิดในอเมริกาที่มีโรงเรียนเต็มเวลา	กว่า 20%

ข้อมูลข้างต้นมาจากการสำรวจเรื่อง “มัสยิดในอเมริกา ภาพเหมือนในระดับประเทศ” ซึ่งทำขึ้นเมื่อเมษายน 2544 และเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาของกลุ่มศาสนาชื่อ “ชุมชนแห่งศรัทธาของวันนี้” ซึ่งสถาบันศาสนาฮาร์ทฟอร์ด แห่งสถาบันฮาร์ทฟอร์ดเพื่อการวิจัยทางศาสนา แห่งคอนเนตทิคัต เป็นผู้ประสานงาน องค์กรมุสลิมที่ร่วมสนับสนุนการสำรวจนี้ ได้แก่ สมาคมความสัมพันธ์อเมริกัน-อิสลาม อิสลามิกไซท์ดีแห่งอเมริกาเหนือ กระทรวงแห่งอิหม่ามดับบลิวดีน มูฮัมหมัด และอิสลามิกเซอร์เคิลแห่งอเมริกาเหนือ

แผนภูมิที่อยู่ในหนังสือฉบับนี้ทั้งหมดมาจากงานวิจัยฉบับดังกล่าว

2

3

1. ดาร์ อัล อิสลาม ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อ 20 ปีที่แล้ว
ในนิวเม็กซิโกตอนเหนือ เป็นทั้งมัสยิด
โรงเรียนและศูนย์บริการที่พักและที่ประชุม
2. พวกเขาขายสวดมนต์อยู่นอกมัสยิดดาร์ อัล
อิสลาม ใกล้อัลบิฏู นิวเม็กซิโก
3. การประกอบพิธีกรรมทางศาสนาที่มุสลิม
ไซไซดี เมมฟิส เทนเนสซี

4

5

4. ชายมุสลิมโค้งคำนับในการสวดรอบป้ายบนถนนเมดิสันกลางกรุงนิวยอร์ก ก่อนเริ่มขบวนพาเหรดวันอเมริกันมุสลิมสามัคคี (United American Muslim Day)
5. กลุ่มบาวา (Bawa Fellowship) ที่มีชัยิตแห่งหนึ่งในฟิลาเดลเฟีย

มัสยิด ในอเมริกา

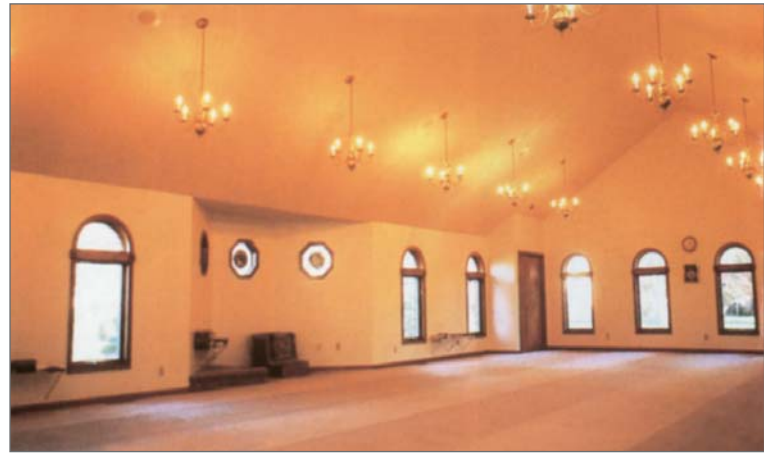
การสำรวจที่ทำในช่วงหลังทศวรรษที่ 1990 พบว่ามีมัสยิดและศูนย์อิสลามมากกว่า 1,200 แห่งในประเทศอเมริกา แต่มีน้อยกว่า 100 แห่งที่ออกแบบมาเพื่อเป็นมัสยิดจริง ๆ การสำรวจพบว่าการชุมนุมของอิสลามส่วนใหญ่ในสหรัฐ จะเริ่มในอาคารที่ออกแบบมาเพื่อวัตถุประสงค์อื่น เช่น สถานีดับเพลิง โรงภาพยนตร์ คลังสินค้า และร้านค้า

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปหลัง ค.ศ. 1965 ซึ่งเป็นปีที่มุสลิมจากหลายประเทศหลังไหลเข้าสู่สหรัฐ โดยได้เริ่มมีการสร้างมัสยิดที่มีวัตถุประสงค์เดียวเพื่อให้ชาวมุสลิมได้มีที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา และเป็นศูนย์กลางของชุมชน ความหลากหลายทางศาสนาและเชื้อชาติในหมู่อเมริกันมุสลิมทุกวันนี้จะเห็นได้จากการก่อสร้างและองค์กรหลากหลายรูปแบบไม่ซ้ำกัน

ดร. โอมาร์ คาลิดี นักวิชาการอาวุโสในโครงการสถาปัตยกรรมอิสลามอาภา คาน แห่งสถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์ คอมบริดจ์ ซึ่งเป็นช่างภาพและผู้จัดการลำดับยุคของสถาปัตยกรรมมัสยิด อธิบายว่า ขณะนี้ มีสถาปัตยกรรมมัสยิด 3 รูปแบบที่ได้รับความนิยมในสหรัฐ

“รูปแบบแรกเป็นมัสยิดที่มีลักษณะตามประเพณีนิยมซึ่งลอกแบบมาจากดินแดนมุสลิมแห่งใดแห่งหนึ่งหรือหลายแห่ง” ดร. คาลิดี กล่าว “แบบที่สองจะเป็นตัวแทนของทั้งประเพณี แต่บางครั้งก็จะมีองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมอเมริกัน ส่วนแบบที่ 3 เป็นสถาปัตยกรรมที่ทันสมัยและแปลกใหม่ทั้งหมด อย่างเช่นที่อิสลามิกไซท์ดีสำนักงานใหญ่อเมริกาเหนือ ในเพลนฟีลด์อินเดียนา”

มัสยิดส่วนใหญ่ทั้ง 3 รูปแบบนี้ยังทำหน้าที่เป็นทั้งห้องเรียน ห้องสมุด ห้องประชุม ร้านหนังสือ ครีว

1. ภาพจากgrimฟุตบอลของศูนย์อิสลาม อีแวนส์วิลล์ อินเดียนาอาคารหลังนี้มีองค์ประกอบของสถาปัตยกรรมแบบซานเมืองแถบมิดเวสต์ของอเมริกา
2. บริเวณด้านในของศูนย์อิสลาม อีแวนส์วิลล์ อินเดียนา
3. อิสลามมิคไซท์ดีออฟนอร์ทอเมริกา เพลนฟีลด์ อินเดียนา ซึ่งสร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1979 มีลักษณะที่เคร่งขรึม โดยมีการรวมตัวของส่วนที่เป็นมัสยิด ห้องสมุด และส่วนสำนักงานกันอย่างลงตัว

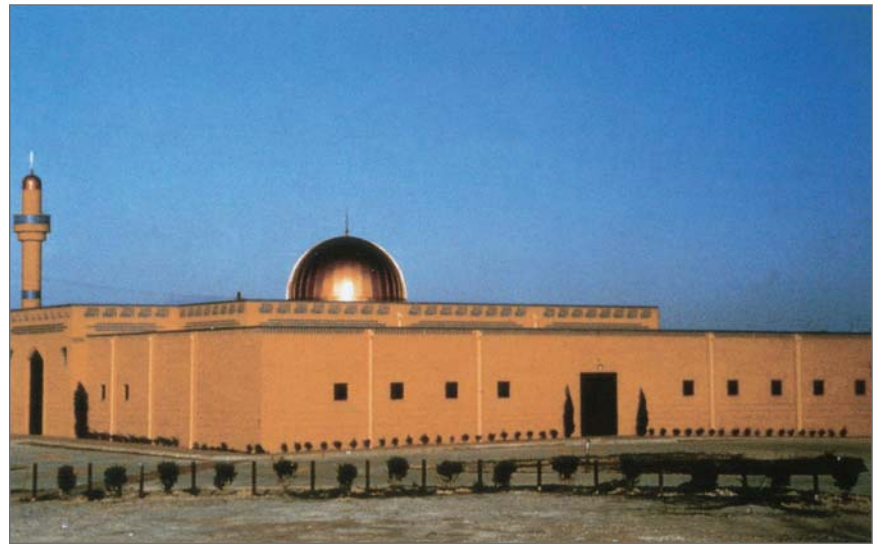
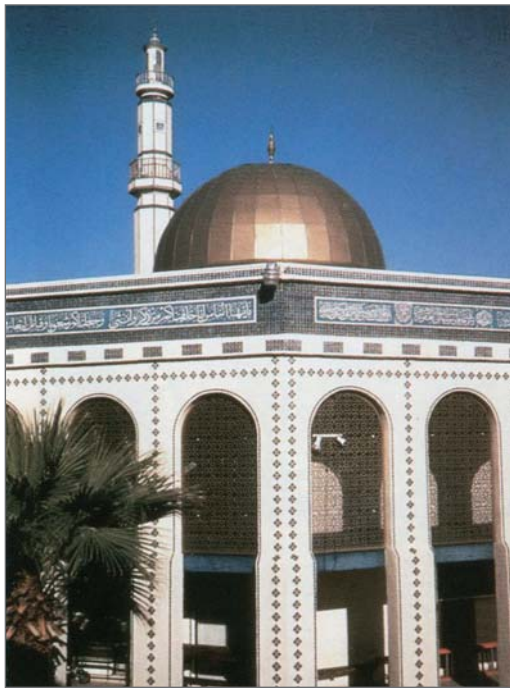
และห้องโถงเพื่อจัดงานชุมนุม และแม้แต่เป็นอพาร์ทเมนต์สำหรับพักอาศัย

ความสำคัญอีกประการหนึ่งของมัสยิด คือ การมีที่ให้ผู้หญิงประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ในอเมริกา ผู้หญิง

ส่วนใหญ่จะเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมในมัสยิด และมีบทบาทอย่างสูงในชุมชนมุสลิม ในครอบครัวอเมริกันมุสลิมส่วนใหญ่ สมาชิกทุกคนในครอบครัวจะออกมาประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ทำให้จำเป็นต้องมีที่สำหรับผู้หญิงโดยเฉพาะบริเวณชั้นลอย

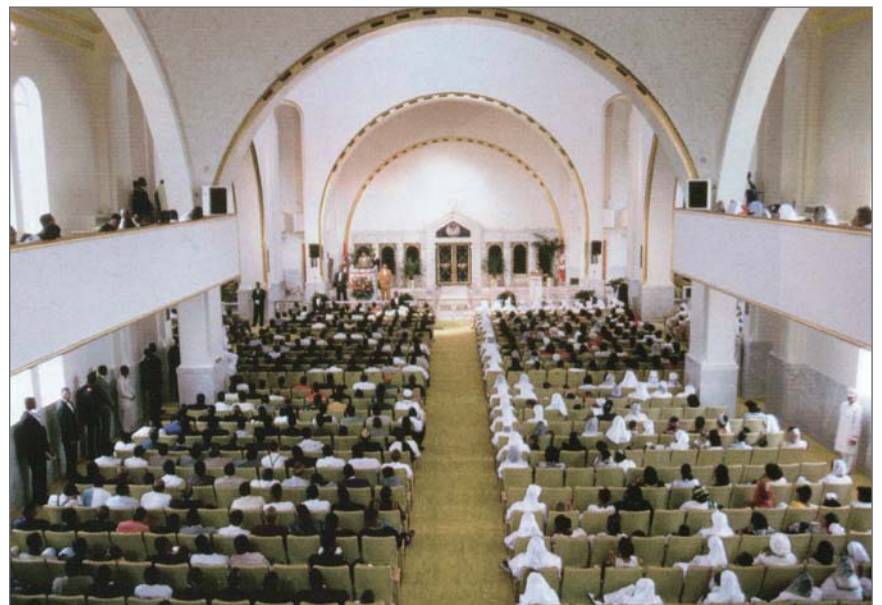
ในหลายกรณี สถาปัตยกรรมมัสยิดในอเมริกาเหนือสะท้อนการออกแบบอาคารที่โดดเด่นในบริเวณนั้น “เมื่อเวลาผ่านไป แบบมาตรฐานจะเริ่มค่อยๆ กลายเป็นความผสมผสานระหว่างสิ่งเดิม ๆ ที่จำลองมาจากบ้านเกิดเมืองนอนและนวัตกรรมใหม่ที่แปลกออกไป” ดร. คาลิดิกกล่าว “มัสยิดใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นในตะวันตกไม่ได้มีแต่โดมและหอคอยอีกต่อไป”

2

1. มัสยิดรูปแบบแบบเดิมที่มีโดมและหอคอยที่เมืองเทมเป้ อะริโซนา
2. อิสลามิกเซ็นเตอร์ในแคลิฟอร์เนียตอนใต้ เบเวอร์ลีฮิลล์
3. อิสลามิกไฮไซตี้ บริเวณชานเมืองสุดตันเท็กซัส สร้างขึ้นในตอนต้นทศวรรษที่ 1990
4. หอคอยแบบดั้งเดิมตั้งตระหง่านที่ศูนย์อิสลามที่เมืองฟูลแมน วอชิงตัน
5. ด้านในของมัสยิดออฟเดอะเนชั่นอิสลามชิคาโก อิลลินอยส์

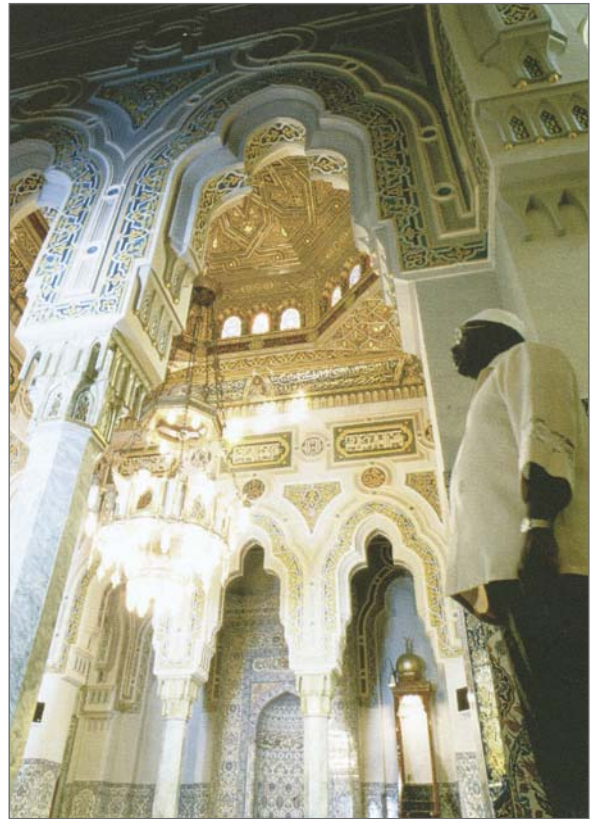

6

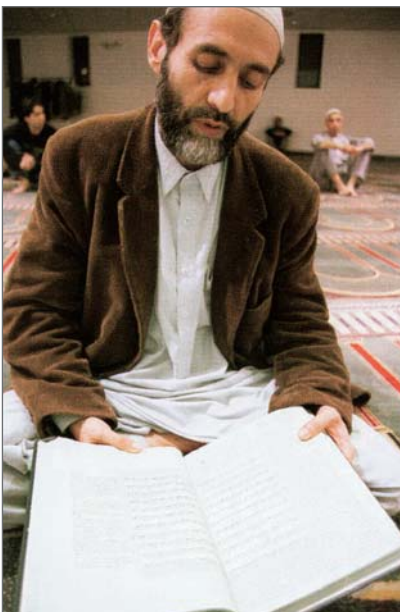

7

8

6. สถาปัตยกรรมสมัยใหม่ของอิสลามมีคเซ็นเตอร์ อัลฟารูกที่นิวยอร์ก ทำให้มีการคิดถึงความเป็นไปได้ทางเรขาคณิต ที่ว่าง โครงสร้าง และวัสดุใหม่อีกครั้ง
7. ศูนย์วัฒนธรรมอิสลาม กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งหนึ่งของดาวนัทฮาวน์ กรุงนิวยอร์กหลังสร้างเสร็จเมื่อปี ค.ศ. 1991
8. สมาชิกศูนย์วัฒนธรรมอิสลามที่กรุงวอชิงตัน ดีซี ายหนึ่งกำลังขึ้นชมบริเวณภายในศูนย์ที่ออกแบบตามประเพณีอย่างสวยงาม หลังพิธีสวดวันศุกร์

2

3

1. ทหารมุสลิมประจำกองทัพเรือสหรัฐสวดมนต์บนเรือในวันแรกของเดือนรอมฎอนค.ศ. 2001
2. มุสลิมที่เคร่งครัดคนหนึ่งกำลังอ่านคัมภีร์อัล กุระอ่านในมัสยิดใหญ่แห่งหนึ่งของกรุงนิวยอร์ก ในคืนแรกของเดือนรอมฎอน ซึ่งเป็นเทศกาลทางศาสนา 1 เดือนเต็มที่ชาวมุสลิมถือศีลอดและประพฤติพรหมจรรย์
3. ชายมุสลิมและภรรยากำลังดูพระจันทร์เสี้ยว ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มเดือนถือศีลอดที่เซาท์เมทเทิน อะริโซนา

สิทธิรอมฎอน

4. มีการเฉลิมฉลองเทศกาลรอมฎอนหลายรูปแบบทั่วอเมริกา การอดอาหารระหว่างวันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกิจกรรมในเดือนรอมฎอนตามบ้านเรือนและมีสติของชาวมุสลิมในอเมริกา ชาวมุสลิมจะรวมตัวกันเพื่อเลิกจากการถือศีลอดมาทั้งวันโดยเชิญเพื่อนฝูงทั้งที่เป็นและไม่ได้เป็นมุสลิมมารวมตัวกันเมื่อพระอาทิตย์ตกดิน ภาพนี้เป็นภาพครอบครัวในมิชิแกนกำลังเตรียมอาหารรับประทานหลังออกจากศีลอด

5. ประธานาธิบดีบุช (กลาง) กำลังฟังอินฮามะฮ์ อับดุลลาฮ์ มุฮัมมัด อัล-คุซัย ฮัจญ์ มื่อสวดก่อนเริ่มรับประทานอาหารเย็นอิฟทาร์ ในห้องรับประทานอาหารเย็น ทำเนียบขาว เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน ค.ศ. 2001 ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ โคลิน พาวเวลล์ นั่งอยู่ด้านขวา
6. ที่โรงเรียนมัธยมชานฟรานซิสโก หญิงชาวมุสลิมกำลังสอนเรื่องความหมายและการปฏิบัติตามพิธีถือศีลอดรอมฎอน ซึ่งเป็นเดือนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในปฏิทินมุสลิม

2

4

3

1. ดร. โลล่า แสตแดด กำลังตรวจคนไข้ที่ศูนย์สุขภาพชุมชน เดียร์บอร์น มิชิแกน
2. เจ้าของร้านรายหนึ่งกำลังตรวจใบสั่งซื้อสินค้าของร้านแห่งหนึ่งในฟริมอนต์ แคลิฟอร์เนีย ซึ่งบริเวณนี้มีร้านค้าที่ขายของให้กับชาวอัฟกันกว่า 60,000 ที่อาศัยในแถบชุมชนนี้
3. คนขับรถแท็กซี่ในกรุงนิวยอร์ก ซึ่งเป็นมุสลิมจากปากีสถาน กล่าวว่าการสวดมนต์วันละ 5 ครั้งช่วยให้เขาจัดการกับความเครียดจากการทำงานได้เป็นอย่างดี
4. เจ้าของบริษัทขายเครื่องดื่มในแถบบรูคลิน นิวยอร์ก กำลังจัดสินค้าในร้าน

AMERICAN FAMILY SUPPORT CENTER الأمريكية لرعاية الأسرة

5. เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์กำลังชุมนุมนอกศูนย์ช่วยเหลือชาวอเมริกัน
เพื่อสายอาหารที่บรูคลิน นิวยอร์ก
6. หญิงชาวมุสลิมทำงานบรรจุอาหารที่ศูนย์จำหน่ายสินค้าอาหารแห่งหนึ่งในโคลัมเบีย
รัฐไอโอไอ

ความเชื่อกับเรื่องเงินทอง

โดย เซอริล จีน

๖ อนติริเซค บิล แห่งมินนิอาโพลิส ซึ่งเป็นผู้นับถือศาสนาอิสลาม ต้องพบอุปสรรคเมื่อตัดสินใจจะเปิดบริษัทขนาดเล็ก บิลต้องการเงินกู้ก้อนหนึ่งเพื่อทำธุรกิจแต่กฎหมายอิสลามดั้งเดิมห้ามเขาจ่ายดอกเบี้ยหรือที่เรียกว่าเรบา (Reba) ให้กับเงินกู้

จนเมื่อไม่นานมานี้เอง ผู้ประกอบการชาวมุสลิมอย่างบิลยังไม่มีทางเลือกมากนัก แต่ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา เนื่องจากความพยายามของกลุ่มทวินซีดี บิลสามารถขอรับเงินกู้โดยไม่มีดอกเบี้ยสำหรับบริษัทขนาดเล็กของตัวเอง ซึ่งจะรับส่งผู้อพยพย้ายใหม่ไปเรียนภาษาอังกฤษ

บิลใช้เงิน 15,000 ดอลลาร์ที่กู้มาจากศูนย์พัฒนาชุมชนบ้านใกล้เคียง (Neighborhood Development Center) ในเซนต์ปอลเพื่อไปซื้อรถบรรทุกขนาด 34 ที่นั่ง ทางกลุ่มรวมกำไรประมาณ 2,000 ดอลลาร์เข้าไปในแผนชำระเงินกู้ของบิลแล้ว บิลจึงไม่ต้องจ่ายดอกเบี้ย แต่ศูนย์ยังมีรายได้ในแต่ละปีซึ่งถือเป็นการทดแทนในส่วนของดอกเบี้ย

“ผมยอมเจ๊งมากกว่าต้องจ่ายดอกเบี้ย” บิลกล่าว หากไม่มีทางเลือกในการหาเงินกู้ บิลคงต้องเก็บเงินให้มากพอเพื่อซื้อรถบรรทุกหรือไม่ก็ต้องพยายามกู้เงินที่ปลอดดอกเบี้ยจากบรรดาเพื่อนๆ แทน เขากล่าว

มุสลิมเมืองทวินซีดีใช้เวลาปีที่แล้วในการอธิบายให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ให้กู้ และผู้นำชุมชนทราบถึงความจำเป็นในการหาเงินกู้ทางเลือกเพื่อสนองความต้องการของชุมชนอิสลาม แต่ธนาคารกลับกล่าวว่ากฎระเบียบที่เคร่งครัดทำให้ตนไม่สามารถสนองความต้องการดังกล่าวได้

ผู้นำชุมชนอิสลามและผู้นำฝ่ายการเงินเห็นพ้องว่าประเด็นนี้ไม่ใช่ประเด็นส่วนตัวหรือประเด็นศาสนาแต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องของชุมชนและเศรษฐกิจอีกด้วย พวกเขา กล่าวว่า การขาดวิธีการให้กู้ที่เหมาะสมทำให้ความพยายามของคนมุสลิมที่จะมีกิจการเป็นของตัวเองต้องชะงักและยับยั้งการขยายตัวของธุรกิจ ในทวินซีดี บางคนกล่าวว่าช่องว่างนี้ทำให้มุสลิมไม่สามารถขยายความมั่งคั่ง และส่งผลให้มุสลิมมีบทบาททางเศรษฐกิจในภูมิภาคน้อยลง

ในระดับประเทศ ชุมชนมุสลิมมีจำนวนและความมั่งคั่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จากตัวเลขของนิตยสารอิสลามิกฮอไรซัน มุสลิมที่อยู่ในสหรัฐ มีรายได้เฉลี่ยต่อหัว

ประมาณ 35,000-45,000 ดอลลาร์ต่อปีซึ่งมากกว่าค่าเฉลี่ยทั่วประเทศซึ่งอยู่ที่ 24,000-27,000 ดอลลาร์

คาดกันว่ามีมุสลิมจำนวน 75,000 คนอาศัยอยู่ในทวินซีดี (ซึ่งเพิ่มจาก 45,000 คน เมื่อ 5 ปีที่แล้ว) โดยมีมุสลิมประมาณ 100,000 คนอาศัยอยู่ในมินนิโซต้า

กลุ่มที่ไม่มุ่งหวังผลกำไรเห็นความต้องการที่จะมีทางเลือกในการระดมเงินกู้ระหว่างการอบรมเรื่องการทำธุรกิจ โดยเฉพาะในหมู่ผู้อพยพย้ายถิ่นชาวโซมาลี ซึ่งจะเคร่งครัดในการปฏิบัติตามศาสนาอิสลาม มินนิโซต้ามี่ประชากรชาวโซมาลีมากที่สุดแห่งหนึ่งในสหรัฐ คาดกันว่าชาวโซมาลีที่อยู่ที่นี่จะมีจำนวนสูงถึง 40,000 คนเลยทีเดียว

ไมค์ ทิมาลี ผู้อำนวยการบริหารของศูนย์พัฒนาชุมชนบ้านใกล้เคียงแห่งเซนต์ปอล เริ่มโครงการเงินกู้ปลอดดอกเบี้ยเมื่อต้นปีเพื่อให้เงินกู้แก่ธุรกิจรายย่อย ทิมาลีเห็นผู้อพยพมุสลิมหมดกำลังใจที่จะเปิดธุรกิจใหม่ของตัวเองหลังจากที่คนเหล่านี้ไม่สามารถขอกู้เงิน

มีโครงการท้องถิ่นที่ให้เงินกู้แก่มุสลิมซึ่งเกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้หรืออยู่ในระหว่างวางแผน ซึ่งได้แก่

- * โครงการของฟิลิป คอมมิวนิตี ดีเวลลอปเม้นท์ คอร์ป และองค์การพัฒนาชุมชนมินนิอาโพลิส ซึ่งทั้งสองให้เงินแก่นักธุรกิจชาวมุสลิมรายหนึ่งกู้เมื่อเร็ว ๆ นี้โดยคิดค่าบริหารแทนดอกเบี้ย ทั้งสองพยายามให้โครงการนี้เป็นที่ยอมรับในหมู่มุสลิมที่เคร่งกระแะเพ็ดมากขึ้น
- * กลุ่มพัฒนาชุมชนมินนิอาโพลิสคอนซอร์เทียมได้จัดเงินกู้ที่คิดค่าธรรมเนียม 2 รายการให้กับธุรกิจมุสลิมในลักษณะของโครงการนำร่อง กลุ่มที่ไม่มุ่งหวังผลกำไรนี้ประสงค์จะจัดตั้งกองทุนสำหรับกิจการขนาดเล็กที่จะตอบสนองความต้องการของมุสลิมและนักธุรกิจอื่นภายใน 2 ปี และขณะนี้ กำลังมองหาวิธีการให้เงินกู้ในรูปแบบอื่นด้วย
- * ดีลเลอร์รถดัดสัน ฮอโต ซึ่งเป็นร้านขายรถมือสองสัญชาติโซมาลีในมินนิอาโพลิสนี้เปิดเมื่อปีที่แล้วเพื่อขายรถและจัดไฟแนนซ์โดยไม่มีดอกเบี้ยให้กับลูกค้า

- * ในระดับประเทศ มีไม่กี่บริษัท เช่น อเมริกัน เฮาส์ ไฟแนนซ์ ลาลิบา และเอ็มเอสไอ ไฟแนนซ์ เชลล์ เซอร์วิส ที่ให้บริการเช่าซื้อรถและอุปกรณ์ และจัดเงินกู้เพื่อซื้อบ้านและทำธุรกิจโดยไม่มีดอกเบี้ย แก่ผู้ที่อยู่ในมินนิโซต้า นอกจากนี้ ยังมีโครงการในท้องถิ่น บางโครงการที่เน้นไปที่การมุ่งให้มุสลิมมีบ้านเป็นของตัวเอง
- * กลุ่มทวินซิตีที่กำลังจัดตั้งสหภาพสินเชื่อกอิสลาม (Islamic Credit Union)
- * ธนาคาร เช่น เวลล์ฟาร์โกแอนด์โค และธนาคารยูนิเวอร์ซิตี แบงก์ที่กำลังหาทางว่าจะช่วยธุรกิจอิสลามได้อย่างไรและยังสนับสนุนให้มีการซื้อบ้านมากขึ้น

วาฟิด ฟานนูน ที่ปรึกษาของกลุ่มและธนาคารที่ไม่มุ่งหวังผลกำไรในการจัดหาเงินกู้ให้กับอิสลามแห่งเมืองทวินซิตีกล่าวว่า “มีความต้องการอย่างมากที่อยากให้เราทำอย่างนี้ชุมชนอิสลามในทวินซิตีพยายามทำอย่างนี้มา10ปีแล้ว”

“มุสลิมจำนวนมากในมินนิโซตาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากไปขอเงินกู้จากธนาคารอย่างที่ทำกันมาเราต้องทำ

สัญญาเงินกู้ปลอดดอกเบี้ยกับศูนย์พัฒนาชุมชนบ้านใกล้เรือนเคียงในเซนต์ปอล มินนิโซต้า ทำให้มุสลิมคนนี้สามารถจ่ายค่ารถตู้และอุปกรณ์สำหรับธุรกิจจัดส่งอาหารของเขา ที่ให้บริการแก่ธุรกิจและครัวเรือนในเมืองทวินซิตี

อย่างนั้นเพราะมันมีความจำเป็น นี่คือระบบ ผมไม่สามารถเปลี่ยนระบบในชั่วข้ามคืน แต่นี่กำลังจะกลายเป็นจุดเริ่มต้น”

ฮัมดี เอล-ซาวาฟ ผู้อำนวยการศูนย์อิสลามแห่งมินนิโซต้ากล่าวว่าอิสลามเป็นศาสนาที่เติบโตเร็วที่สุดในโลก แต่มุสลิมยังอยู่ระหว่างพยายามที่จะทำให้สังคมในวงกว้างเข้าใจพวกเขามากขึ้น

เซอร์จิล จิน นักข่าวสายธุรกิจ แห่งหนังสือพิมพ์เดอะไพโอเนียร์เพรส หนังสือพิมพ์ในเซนต์ปอล มินนิอาโปลิส

สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 ไพโอเนียร์เพรสเนต เซนต์ปอล (มินนิอาโปลิส) ไพโอเนียร์เพรส twincities.com

ห้ามมิดอกเบีย

มุสลิมจากแอฟริกา เอเชีย อินเดีย ตะวันออกกลาง และยุโรปตะวันออก นับถือศาสนาซึ่งก่อตั้งเป็นครั้งแรกเมื่อ 1,400 ปีที่แล้ว กฎหมายอิสลามหรือซารี'อะห์ เกิดจากคัมภีร์อัล กุระอาน ซึ่งเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า และเป็นคำสอนของศาสดามูฮัมมัด

กฎหมายอิสลามห้ามมิให้คิดหรือรับดอกเบียโดยเด็ดขาด มุสลิมเชื่อว่าเมื่อลงมือทำธุรกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง การรักษาความปรองดองทางเศรษฐกิจเป็นสิ่งสำคัญที่สุด มุสลิมจึงไม่ยอมรับที่คนรวยจะได้รับประโยชน์จากการให้คนที่รวยน้อยกว่ากู้เงินควรนำมาใช้ร่วมกันเพื่อพัฒนาชุมชน

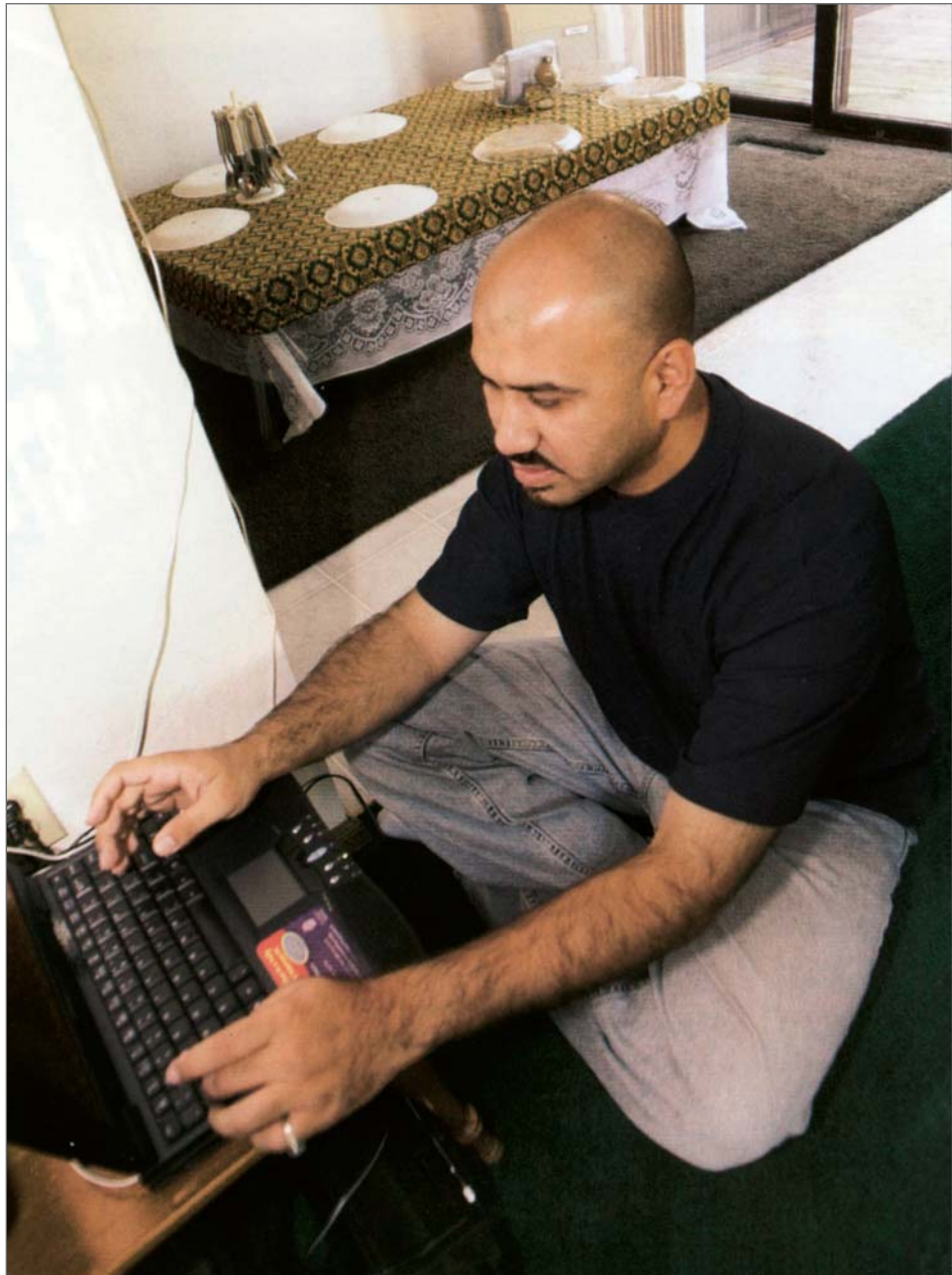
ความเชื่อนี้ส่งผลกระทบต่อวิธีการที่มุสลิมจะหาเงินมาซื้อบ้าน รถหรือแม้แต่หาเงินมาเรียนหนังสือ วิธีการที่มุสลิมจะเริ่มทำธุรกิจ จ่ายค่าน้ำค่าไฟ และใช้บัตรเครดิต

การจ่ายดอกเบียเป็นอุปสรรคมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับว่ามุสลิมคนนั้นจะยึดถือประเพณีมากน้อยแค่ไหน มุสลิมหลายคนในทวีปซิติ์ไม่ซื้อบ้านหรือเปิดบัญชีออมทรัพย์ หากใครมีบัญชีออมทรัพย์ ส่วนใหญ่ เจ้าของบัญชีจะบริจาคดอกเบียให้กับองค์การกุศล

สัญญาเงินกู้ที่กฎหมายอิสลามยอมรับได้จะรวมถึงสัญญาซื้อ-ขาย และซื้อ-เช่าซื้อการกู้แบบปลอดดอกเบียสัญญาเงินทุนบวกกำไรการลงทุนในหุ้นและการเป็นหุ้นส่วน

ออสแมน อาลี ใช้ประโยชน์จากสัญญาซื้อขายตอนเริ่มทำธุรกิจของตัวเองเมื่อเดือนพฤษภาคมเพื่อส่งอาหารจำนวน 400 มื้อ/สัปดาห์และจัดเลี้ยงให้กับร้านอาหารโซมาลีที่ชื่อ ทาริกส์ ในมินนิอาโพลิส ศูนย์พัฒนาชุมชนบ้านใกล้เรือนเคียงซึ่งรอดอดจคาร์วาน รุ่นปี 1995 และอุปกรณีก่อนจะขายต่อให้กับอาลี โดยรวมกำไรจำนวน 5,323 ดอลลาร์เข้าไปในเงินที่อาลีต้องจ่ายเงินจำนวน 443.64 ดอลลาร์ในแต่ละเดือนเป็นเวลา 1 ปี

แต่มุสลิมแห่งทวีปซิติ์อื่นๆ ซึ่งมีทางเลือกน้อยกว่าได้ใช้เงินเก็บและอาศัยความช่วยเหลือของครอบครัวและ

กฎหมายมุสลิมห้ามมิให้รับดอกเบีย ดังนั้นการซื้อหรือขายอสังหาริมทรัพย์จึงเป็นเรื่องยาก ชายหนุ่มคนนี้ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านกำลังรอคอยธุรกิจบางอย่างกับพ่อของเขาในแอฟริกาตะวันออกทางอีเมลล์

เพื่อนฝูงเช่นเดียวกับที่ผู้อพยพกลุ่มอื่นได้ทำมาแล้ว ในขณะที่คนกลุ่มอื่นเช่นชุมชนชาวโซมาลี กลับพยายามรวบรวมเงินจากแต่ละคนมาไว้เป็นเงินกองกลางในรูปแบบที่คล้าย ๆ กับชมรมนั้กลงทุน

หนึ่งในนั้นคือฮาไลโม ยูเซฟ ซึ่งเปิดร้านขายเสื้อผ้าชื่อบิวตี้ฟูล วูเมน เมื่อปีที่แล้วที่คาร์เมล ชูค ซึ่งเป็น

ศูนย์สรรพสินค้าขนาดเล็กของคนโซมาลีในมินนิอาโพลิส ยูเซฟ หุ่นส่วนชาวโซมาลี และเจ้าของร้านอื่นอีก 4 แห่งรวบรวมเงินจากทุกคนมาเป็นเงินกองกลาง กล่าวคือ ร้านค้าแต่ละรายจะต้องจ่ายเงิน 1,000 ดอลลาร์ต่อเดือนเข้าไปในกอง และจะมีเพียงรายเดียวที่ได้เงิน 5,000 ดอลลาร์ในเดือนนั้น พอเดือนต่อมา เงิน 5,000 ดอลลาร์ก็อันที่ว่าจะตกเป็นของอีกร้านและจะวนเวียนเช่นนี้เรื่อยไปจนกว่าทั้ง 5 ร้านจะได้เงินก้อนนี้ครบถ้วนหน้า จากนั้น ก็จะเริ่มใหม่ที่ร้านแรกอีกครั้ง

ยูเซฟใช้เงินปลอดดอกเบี้ยนี้ซื้อเครื่องสำอางของใช้ส่วนตัว และอุปกรณ์เครื่องใช้ในบ้าน จากซิดคาโก นิวยอร์ก และที่อื่น ๆ เข้าร้าน แต่เพื่อให้กิจการเท่าทุนหรือเพื่อขยายกิจการ เธอต้องการเงินมากกว่านี้เพื่อซื้อสินค้าเข้าร้านให้ได้มากกว่านี้

“โดยทั่วไป ชุมชนผู้อพยพย้ายถิ่นมีเงินจำนวนมาก และส่วนใหญ่มักจะเป็นการยืมเงินจากครอบครัวขนาดใหญ่ด้วยกันเอง” เอ็ด แลมเบิร์ต ผู้อำนวยการคอนซอร์เทียมมินนิอาโพลิส ซึ่งเป็นสมาคมความร่วมมือเพื่อพัฒนาชุมชนที่ไม่มุ่งหวังผลกำไรในแถบมินนิอาโพลิสกล่าว “แต่มี (มุสลิม) จำนวนมากที่ไม่มีสมาชิกครอบครัวมากพอที่จะให้การสนับสนุนได้ถึงขนาดนี้”

ในการหาเงินทุนจากแหล่งอื่นมุสลิมพบว่ามิอุปสรรคในรูปของกฎหมายทั้งในระดับรัฐและระดับประเทศ นอกจากนี้กลุ่มที่ไม่มุ่งหวังผลกำไรอื่น ๆ ซึ่งพยายามช่วยคนกลุ่มนี้ก็กำลังประสบปัญหาการขาดเงินที่จะมาช่วยมุสลิม

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อต้นปีที่ผ่านมามุสลิมไม่สามารถใช้บริการของโครงการศูนย์พัฒนาบ้านใกล้เรือนเคียงเพราะศูนย์เองก็ไม่มีเงิน ศูนย์หวังว่าตนจะได้รับเงินจากโครงการริเริ่มชุมชนเมือง ของกระทรวงพัฒนาและเศรษฐกิจแห่งมินนิโซต้า แต่ปรากฏว่าเกิดติดปัญหาทางกฎหมายเพราะกฎหมายของรัฐห้ามมิให้ให้นำเงินกู้ของรัฐไปซื้ออุปกรณ์และให้ธุรกิจเช่าซื้อต่อ เบิร์ต เบวินซ์ ผู้บริหารโครงการ กล่าว

เบวินซ์เชื่อว่าอาจมีการเสนอให้แก้กฎหมายนี้ปีหน้า ในระหว่างนี้ ศูนย์พัฒนาชุมชนบ้านใกล้เรือนเคียงได้รับเงินให้เปล่าจากมูลนิธิปลอดภาษีแห่งมินนิอาโพลิสจำนวน 100,000 ดอลลาร์ และหวังว่าจะได้รับเงินจากมูลนิธิอีกหลายแห่ง เทมาลิกกล่าว

ธนาคารไม่ร่วมด้วย

ผู้ที่ป็นผู้นำในการจัดหาเงินกู้ให้กับอิสลามในทวีปซิดก็กลับเป็นกลุ่มผู้ไม่มุ่งหวังผลกำไรแทนที่จะเป็นธนาคาร เพราะธนาคาร

แสดงท่าทีว่าต้องการอยู่ภายใต้กฎหมายมากกว่า การเปลี่ยนแปลงเพื่อตอบสนองความต้องการของมุสลิมย่อมหมายถึงการเปลี่ยนแปลงหน้าของธุรกิจธนาคาร ซึ่งปกติก็ปรับตัวตามนวัตกรรมใหม่ๆ ได้ซ้าอยู่แล้ว

“เรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่สำหรับผู้คุมกฎ” เดวิด ไรลิ่ง ประธานธนาคารยูนิเวอร์ซิตีแบงค์ ในเซนต์ปอล กล่าว “ธนาคารจะไม่ทำอะไรและเขาจะไม่พูดด้วยว่าคุณทำอะไรได้บ้าง และเมื่อใครบางคนลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่างและหากดูเหมือนว่าไม่ได้มีการละเมิดกฎอย่างน่าเกลียดแล้วธนาคารจะดูอย่างละเอียดว่าจะทำอะไรได้บ้าง”

ธนาคารต่างๆ เริ่มให้บริการการเงินและการศึกษา แก่ชนกลุ่มน้อยต่างๆ เช่น ละตินและคนเอเชียเพิ่มมากขึ้น แต่การให้เงินกู้แก่อิสลามยังถือว่ามีความเสี่ยงสูงกว่าเพราะจำเป็นต้องมีโครงสร้างในการให้เงินทุนแบบใหม่ซึ่งไม่ใช่แค่สินค้าใหม่ในหมวดเก่าแต่เพียงอย่างเดียว มัฟฟ์ เกเบลอร์รองประธานฝ่ายพัฒนาชุมชนมิดเวสต์ แห่งธนาคารเวลล์ฟาร์โก กล่าวว่า “มีบางอย่างที่เราต้องตระหนักและต้องรับมือ เพราะเริ่มมีตลาดใหม่ๆ เกิดขึ้น...และตลาดนี้เป็นฐานลูกค้าที่กำลังโตขึ้นเรื่อยๆ”

คำตอบหนึ่งสำหรับอุปสรรคทางการเงินที่มุสลิมกำลังเผชิญหน้าอยู่อาจอยู่ที่สหภาพสินเชื่อแห่งมินนิโซต้า ซึ่งมุสลิมกลุ่มหนึ่งกำลังพยายามพัฒนาระบบการเงินภายใต้แนวทางของอิสลาม สหภาพสินเชื่อแห่งนี้กำลังจะเป็นสหภาพสินเชื่ออิสลามแห่งแรกในสหรัฐ

กลุ่มนี้ซึ่งเน้นการให้การศึกษาเรื่องสหภาพสินเชื่อแก่มุสลิมด้วยกันกำลังรับบริจาคเงินและเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ทางกลุ่มได้เปิดตัวเว็บไซต์ที่ชื่อ www.icumn.org ตลอดจนพิมพ์แผ่นพับให้ความรู้เพื่อแจกตามงานพิธีอิสลามต่าง ๆ เฟาซี อาหวัดหนึ่งในผู้ก่อตั้งกล่าว เขาต้องการให้มีการเสนอสหภาพสินเชื่อนี้เข้าสู่รัฐในฤดูใบไม้ร่วงที่กำลังจะถึง แต่ขณะนี้ ยังไม่ได้ติดต่อหน่วยงานที่ควบคุมกฎทั้งในระดับรัฐหรือระดับประเทศแต่อย่างใด

“เราไม่ต้องการที่จะให้คนอื่นเห็นว่าเรากำลังตั้งอะไรที่แตกต่างไปจากที่เคยทำกันมาแต่เราต้องการจะสร้างอะไรสักอย่างที่เรารู้สึกจริง ๆ” อาหวัดกล่าว “และนี่อาจเป็นทางแก้ของปัญหาบางอย่างที่มีในสังคมก็ได้”

ถ้อยแถลงของ ประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู บุช

เรียกร้องให้เคารพซึ่งกันและกัน

“เมื่อเราคิดถึงศาสนาอิสลาม เราคิดถึงศรัทธาที่นำความสงบมาแก่ผู้คนนับพันล้านคนทั่วโลก

ผู้คนนับพันล้านต่างพบกับความสุข สงบ และสันติ ซึ่งทำให้คนทุกเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์กลายเป็นพี่น้องกัน อเมริกาถือว่ามุสลิมนับล้านเป็นพลเมืองของเรา และมุสลิมมีส่วนในการสร้างสังคมของเรา เรามีมุสลิมที่เป็นแพทย์ นักกฎหมาย อาจารย์สอนกฎหมาย ทหารประจำกองทัพ ผู้ประกอบการ เจ้าของร้านค้า และพ่อแม่ของเด็ก ๆ ทั้งหมด พวกเขาสมควรได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพ ท่ามกลางความโกรธแค้นและอารมณ์ที่เคียดแค้น ชาวอเมริกันควรปฏิบัติต่อกันและกันด้วยความเคารพ”

สุนทรพจน์ที่ศูนย์อิสลามที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ไม่นานหลังเกิดเหตุการณ์ วันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001

ร่วมสลัดในความโศกเศร้าเดียวกัน

“เพื่อนชาวอเมริกันทุกคนจะต้องเข้าใจว่าชาวอเมริกันที่นับถือมุสลิมต่างรู้สึกสลด

เหมือนกับความรู้สึกที่เราทั้งหลายต่างมีต่อประเทศของเรา พวกเขามีความภาคภูมิใจในอเมริกาเช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าภาคภูมิใจในอเมริกา พวกเขารักประเทศของเราเช่นเดียวกับที่เรารักประเทศของเรา พวกเขามีความเชื่ออย่างเดียวกับที่ข้าพเจ้าเชื่ออย่างลึกซึ้งซึ่งว่าไม่มีใครมืออเมริกันคนใดที่ได้รับการตัดสินจากรูปลักษณ์ เชื้อชาติและความเชื่อทางศาสนา ข้าพเจ้าเชื่อในความจริงข้อนี้ และพวกเขาก็เชื่อเช่นนี้เช่นเดียวกัน”

สุนทรพจน์ที่สถานทูตอัฟกัน กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. วันที่ 10 กันยายน ค.ศ. 2002

สาส์นเนื่องในโอกาสตรุษอิสลาม

“ข้าพเจ้าขอส่งสาส์นถึงชาวมุสลิมทุกคนทั่วอเมริกาในโอกาสที่ท่านทั้งหลายเฉลิมฉลองตรุษอิดีล อัตฮา

และร่วมใจกับมุสลิมนับล้านที่รวมตัวที่กรุงเมกกะเพื่อสืบสานประเพณีอันศักดิ์สิทธิ์มากที่สุดอย่างหนึ่งของชาวมุสลิม อเมริกาสร้างขึ้นมาจากพื้นฐานของความเชื่อที่แรงกล้า และการเฉลิมฉลองศรัทธาเป็นศูนย์รวมแห่งชีวิตของเรา ในขณะที่ท่านเฉลิมฉลองพิธีอัญญ์ประจำปี ซึ่งเป็นเสาหลักที่ 5 ของอิสลาม ท่านได้ให้เกียรติแก่การเสียสละและการอุทิศตนอย่างยิ่งใหญ่ของอับราฮัม ตามที่ทั้งศาสนายิว คริสต์ และอิสลามให้การยอมรับ การที่ท่านให้ความรู้ประเพณีทางศาสนาแก่ผู้อื่นย่อมทำให้ชีวิตของผู้อื่นในชุมชนของท่านมีความสมบูรณ์มากขึ้นความหลากหลายของประเทศและวัฒนธรรมของผู้คนที่เดินทางไปแสวงบุญที่เมกกะในแต่ละปี และวิถีชีวิตของชาวมุสลิมที่มีส่วนในสังคมอเมริกันทั่วประเทศ เป็นสิ่งที่ทำให้เราระลึกได้เป็นอย่างดีว่าความแตกต่างของเผ่าพันธุ์และเชื้อชาติไม่จำเป็นต้องแยกเราออกจากคุณค่าและเป้าหมายที่เรามีร่วมกันแต่อย่างใด เราสามารถสร้างสันติภาพและการหันหน้าเข้าหากันในโลกด้วยการสร้างฐานรากที่แข็งแรงซึ่งเกิดจากความเคารพซึ่งกันและกัน ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้ ลอราและข้าพเจ้าขอร่วมอวยพรให้ท่านมีความสุขและสวัสดิ์ทุกประการ”

สาส์นในวันตรุษอิดีล อัตฮา

เรื่องของชีวิตมุสลิมในอเมริกา

“ถ้าจะว่าไปแล้ว ผมเป็นผู้อพยพที่นี่ และความอดทนและการสนับสนุนที่ผมได้รับ ช่างเหลือเชื่อจริงๆ”

— ดร. อี. แชรร์ฮูนิ ผู้อำนวยการสถาบันสุขภาพแห่งอเมริกา

“ความเชื่อที่ว่าวิทยาศาสตร์ทำให้เรามีสุขภาพดี ได้มีต้นกำเนิดมาจากอิสลามหลายร้อยปีแล้วเราเชื่ออย่างชัดเจนว่าด้วยความรู้เราไม่เพียงแต่จะสามารถปรับปรุงเรื่องยารักษาโรค แต่เราจะมีส่วนทำให้มนุษยชาติดีขึ้นด้วย”

“ผมเกิดที่เมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในอัลจีเรียที่ชื่อ นิดรอมมา ผมสนใจเรื่องการแพทย์มากเพราะมีลุงเป็น นักรังสีวิทยา

“ผมมาอเมริกาเมื่อปีค.ศ. 1975 ตอนนั้นทุกคนพูดว่า “จอห์น ฮอปกินส์เป็นเหมือนเมงกะของวงการแพทย์ ถ้าคุณได้ไปที่นั่น คุณจะไปโลดแน่” ผมได้รับการต้อนรับจากทุกคนที่นั่น ครูของผม ทุกคนต่างบอกว่า “เราต่างเป็นผู้อพยพด้วยกันทั้งนั้น เรามาจากที่ต่าง ๆ กัน แต่เราก็มาหลอมเป็นหนึ่งเดียว”

“ภารกิจของสถาบันสุขภาพแห่งอเมริกา คือการพัฒนาความรู้ในการรักษาโรคร้ายและเชื้อโรคต่าง ๆ ที่ส่งผล

กระทบแก่มนุษยชาติ เรามีเจ้าหน้าที่ 18,000 คนที่ทำงานในกรุงวอชิงตันนี้และเราให้การสนับสนุนเงินทุนแก่โครงการอีก 45,000 โครงการทั่วโลก

“เมื่อเราพัฒนาวัคซีนขึ้นมาอย่างหนึ่งวัคซีนนั้นจะนำไปใช้ทั่วโลก และเมื่อเราพัฒนาการรักษาขึ้นมาอย่างหนึ่งเราก็สามารถนำการรักษานั้นไปใช้ได้ทั่วโลก ดังนั้น สุขภาพของทุกคนในโลกจึงได้รับผลกระทบถ้วนหน้า”

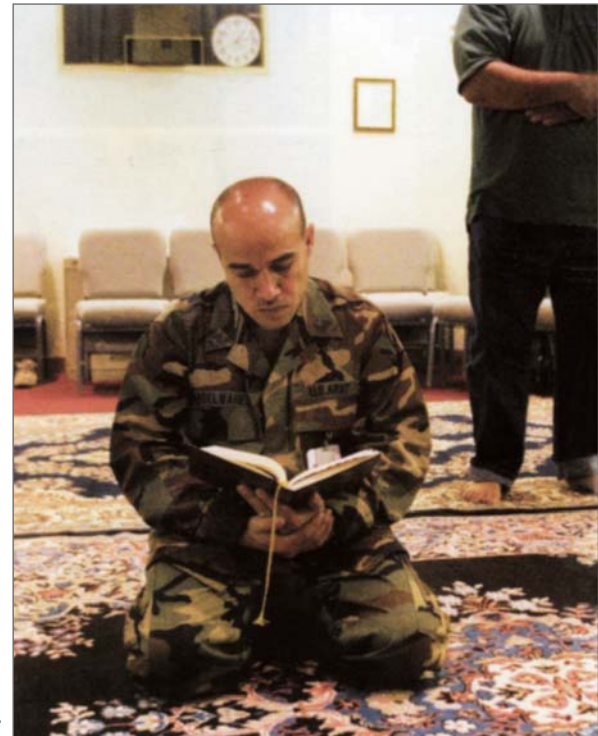
“ผมได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งนี้โดยประธานาธิบดีจอร์จ บุช และมีวุฒิสภาสหรัฐ ให้การรับรอง สิ่งที่ผมอยากจะทำกับมุสลิมทั่วโลกก็คือ ผมไม่คิดว่าจะมีประเทศไหนในโลกที่ผู้คนจากประเทศที่แตกต่างกันจะได้รับบริการยอมรับและต้อนรับให้เป็นหนึ่งในสมาชิกของสังคมและพลเมืองที่ดีของประเทศมากที่สุดอย่างที่เกิดขึ้นที่นี่”

3

1

2

1. อิหม่ามยาซา อินดิ กำลังกล่าวเปิดพิธีสวดมนต์ในสภาผู้แทนราษฎรสหรัฐฯ เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน ค.ศ. 2001 ซึ่งเป็นวันสุดท้ายก่อนเปิดสมัยประชุม ก่อนเริ่มเทศกาลรอมฎอน ประธานสภา เดนนิส ฮาสเดิร์ทฟังคำสวดด้วยท่าที่ สำรวม
2. อิหม่ามอับดุล-วาซีด มุฮัมมัด กลายเป็นอนุศาสนจารย์มุสลิมคนแรก ในกองทัพบกสหรัฐอเมริกาแต่งตั้งครั้งนี้เป็นการตอบสนองจำนวนมุสลิมที่ประจำการ ในกองทัพหรือที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามซึ่งเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ
3. ประธานาธิบดีจอร์จ บุช พบกับประธานาธิบดีเมกาวัต ชูการ์โน แห่งอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นประมุขของประเทศที่มีมุสลิมมากที่สุดในโลก ที่ทำเนียบขาว เมื่อวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 2001
4. สิบโทแห่งกองทัพบกสหรัฐฯอ่านหนังสือสวดมนต์ก่อนทำพิธีที่ศูนย์การแพทย์ กองทัพบกวอลเตอร์รีดในวอชิงตัน ดี.ซี.

4

5. “อีดีล มูบารัก” หรือ “ขอพรจงมีแด่ท่านในวันหยุดทางศาสนา” เป็นข้อความบนแสตมป์อีดีล ซึ่งออกมาเพื่อเฉลิมฉลองวันตรุษสำคัญทางศาสนาอิสลาม 2 วัน การไปรษณีย์สหรัฐฯ ออกแสตมป์ชุดนี้เมื่อวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 2001 ในการประชุมประจำปีของอิสลามไซท์แห่งชาติแห่งอเมริกาเหนือ

มุสลิมแร็ป ของ เนทีฟ ดีน

โดย ฟิลลิซ แม็คคอินทอช

เสียงที่ได้ยินฟังดูเหมือนกับเพลงแร็ปท้องถิ่นทั่วไปที่คุ้นเคยและเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นอเมริกา แต่ข้อความที่อยู่ในเนื้อเพลงกลับมองโลกในแง่ดีกว่าเมื่อเทียบกับเนื้อหาว่าด้วยยาเสพติดและความรุนแรงที่ได้ยินในเพลงแร็ปทั่วไป อย่างเช่นเนื้อหาของเพลง “Intentions” (ความตั้งใจ) เพลงนี้

“ความตั้งใจของฉันไม่ประสบผลสำเร็จเพราะออกนอกกลุ่มออกไปหน่อย ฉันจึงค่อย ๆ สวดมนต์ต่อพระอัลเลาะห์ขอให้ช่วย เพื่อฉันจะได้ทำทุกอย่างให้ท่าน”

เพลงแบบใหม่ซึ่งรู้จักกันในนามมุสลิมแร็ปนี้ นับเป็น

ชายหนุ่ม 3 คนในวอชิงตัน ดี.ซี. สร้างแรงบันดาลใจแก่หนุ่มสาวมุสลิมในการปฏิบัติตามความเชื่อของตนผ่านสไตล์แร็ปที่เป็นอเมริกันเต็มตัวและเป็นที่ยอมรับของคนทุกวัย

ปรากฏการณ์ใหม่ซึ่งเป็นที่ถูกอกถูกใจโดยเฉพาะชาวอัฟริกันอเมริกันที่มีจำนวนเท่ากับหนึ่งในสามของมุสลิมทั้งหมดในอเมริกาเลยทีเดียวนั้น กลุ่มที่อยู่เบื้องหลังนี้คือเนทีฟ ดีน (Native Deen) ซึ่งเป็นหนุ่มผิวดำ 3 คนที่อาศัยในแถบวอชิงตัน ดี.ซี. ทั้งสามเติบโตเป็นมุสลิมที่เคร่งศาสนาและต้องการใช้ทักษะของตนเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้หนุ่มสาวทั้งหลายมีศรัทธาต่อศาสนาท่ามกลาง

แรงกดดันและความเฝ้าระวังของชีวิตสมัยใหม่

สมาชิกของวงทั้งสามคน ได้แก่ โจเซฟ ซาลาม วัย 23 นาเอม มูฮัมหมัด และอับดุล-มาลิก อาเหม็ด ซึ่งทั้งสองมีอายุ 26 ปีเท่ากัน ต่างแต่งงานแล้วและเป็นพ่อของลูกเล็ก ๆ ช่วงไหนที่ไม่ทำเพลง ซาลามเป็นผู้จัดการแผนกสิทธิมนุษยชนของสภาความสัมพันธ์ระหว่างอเมริกา-อิสลาม ส่วนมูฮัมหมัดทำงานกับบริษัทเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งหนึ่ง ในขณะที่อาเหม็ดออกแบบเว็บไซต์และสอนศิลปะป้องกันตัว

วงเนทีฟดิน จะเล่นตามงานชุมนุมอิสลาม งานระดมทุน งานแต่งงาน และงานฉลองวันหยุดต่าง ๆ ที่ไหนก็ได้ “ที่ต้องการความบันเทิงเต็มรูปแบบอิสลาม” พวกเขาบอกว่า แต่เนทีฟดิน ไม่เล่นตามบาร์ สถานบันเทิง และดิสโก้เทค หรือสถานที่ใดที่ละเมิดข้อห้ามของอิสลามในเรื่องสุรา การเต้นรำ และดนตรีหลายรูปแบบ เพลงของเนทีฟ ดิน ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการเติบโตในฐานะมุสลิมในอเมริกา การไม่ลืมนวดมนต์ตอนเช้าและการปฏิบัติตามความเชื่อของตน โดยไม่หลงไปกับวัตถุนิยม และ “รายการทีวีและมิวสิควิดีโอ” ให้มากจนเกินไป มีอยู่สองสามเพลงที่ชักชวนให้ผู้ฟังหลีกเลี่ยงยาเสพติดหรือเพศสัมพันธ์หรือการโกงในโรงเรียนโดยไม่ได้กล่าวถึงศาสนาใดเป็นพิเศษ

เนทีฟ ดิน ระบุว่าครั้งหนึ่งในการแต่งเพลงที่เป็นที่ยอมรับแม้ในหมู่ผู้ฟังที่มีความอ่อนไหวสูง “เราจะไม่เขียนอะไรที่เด็กวัย 4 ขวบไม่ควรได้ยินในเพลงของเรา” ซาลาม หัวหน้านวงกล่าว “เพลงของเราเป็นเพลงที่พ่อแม่ลูกฟังด้วยกัน จะว่าไปแล้ว พ่อแม่ยุคใหม่ ๆ ของเขาฟังกันเลยทีเดียว”

เนื่องจากมุสลิมจำนวนมากเชื่อว่าคำสอนของศาสดามูฮัมหมัดห้ามมิให้เล่นเครื่องดนตรีส่วนใหญ่ ดังนั้น เนทีฟ ดิน จึงใช้เฉพาะกลองในการแสดงสดของวง แต่ในเทปและซีดีของวงจะมีเครื่องดีหลากหลายรูปแบบ โดยในช่วงต้นของเทป ผู้ฟังจะได้รับการบอกกล่าวว่า เขาจะไม่ได้ยินเครื่องเป่าหรือเครื่องสายซึ่งเป็นของต้องห้ามแต่อย่างใด

นักดนตรีทั้งสามนี้ตั้งเนทีฟ ดิน ในปี ค.ศ. 2000 หลังจากที่ได้เริ่มเล่นร่วมกันและแยกกันในค่ายของสมาคมเยาวชนมุสลิมแห่งอเมริกาเหนือ (MYNA) และในงานอิสลามอื่น ๆ พวกเขาและศิลปินรายอื่นได้บันทึกเทปหลายชุด โดยใช้ชื่อว่า “MYNA-RAPS” ซึ่งรายได้จากการขายเทปจะนำไปสนับสนุนกิจกรรมของเยาวชนมุสลิม “เมื่อเราเริ่มเดินทางด้วยกันและเล่นด้วยกันบ่อยขึ้น เราก็ตัดสินใจว่าน่าจะต้องตั้งชื่อวงเสียที” ซาลามกล่าว “ดินหมายถึงศาสนาหรือวิถีการ

ดำรงชีวิตในภาษาอารบิก ดังนั้น เราจะเลือกคำว่าเนทีฟ ดิน เพื่อสื่อถึงความเป็นธรรมชาติของศาสนาในตัวคุณ”

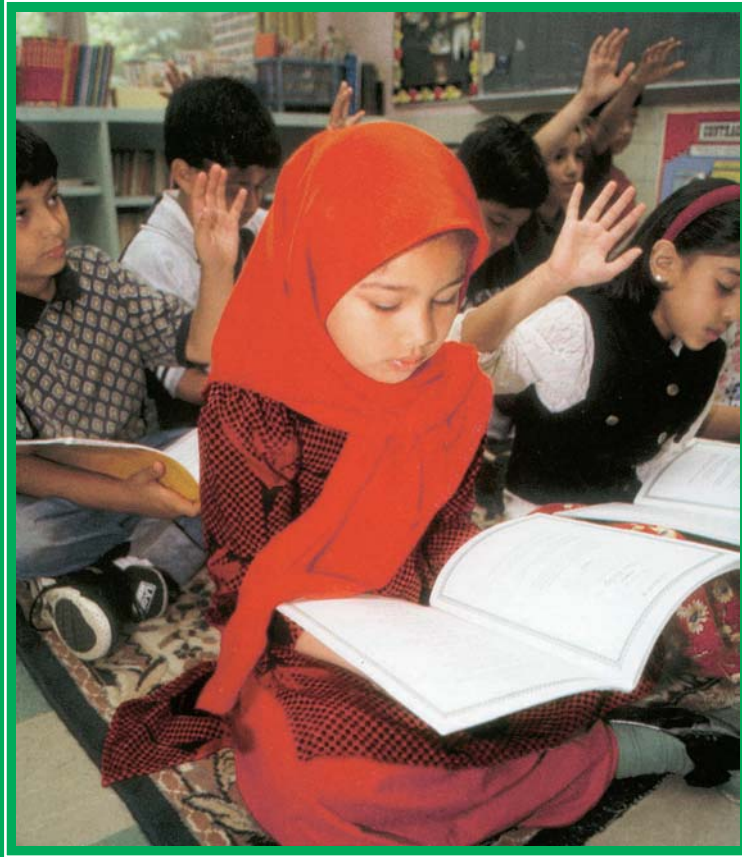
การนำเพลงแร็ปมาผสมผสานกับแนวคิดมุสลิม เป็นสิ่งที่ทางวงดนตรีไม่ต้องวางแผนล่วงหน้าแต่อย่างใด ซาลามกล่าว “ประสบการณ์ของเรา คือการเติบโตในฐานะมุสลิมและคนผิวดำในอเมริกา สิ่งนี้ออกมาจากปากของเราเองอย่างอัตโนมัติอยู่แล้ว”

คำพูดปากต่อปากทำให้วงดนตรีของหนุ่ม 3 รายนี้มีโอกาสไปแสดงตามงานอิสลามต่าง ๆ ในแคลิฟอร์เนีย เท็กซัสและอิลลินอยส์ หรือแม้แต่ได้รับคำเชิญให้ไปอังกฤษ ซึ่งพวกเขาต้องปฏิเสธเพราะว่าติดงานก่อนหน้านั้น พวกเขา มีแฟนเพลงที่คอยติดตามผลงานในมาเลเซียหลังช่วงกลองโทรทัศน์รายหนึ่งถ่ายทำสารคดีของวงในขณะที่เดินทางมาสหรัฐอเมริกา

ในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา เนทีฟ ดิน มีชื่อเสียงโด่งดังขึ้นไปอีกหลังจากเปิดตัวรายการวิทยุที่ชื่อ “สด ๆ กับเนทีฟ ดิน” ซึ่งจะออกอากาศทุกวันวันศุกร์ทางสถานีวิทยุอิสลามท้องถิ่นและกระจายเสียงไปทั่วโลกผ่านเว็บไซต์ของไอบีเอ็นหรือเครือข่ายการกระจายเสียงอิสลาม รายการนี้ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างดนตรี จังหวะกลอง และการพูดคุยแบบสด ๆ “ประสบความสำเร็จในการดึงดูดผู้ฟังรุ่นเด็ก” โดยเฉพาะนักเรียนมัธยมและนักศึกษามหาวิทยาลัย โซฮาน เอลซาเย็ด รักษาการผู้อำนวยการรายการของไอบีเอ็น กล่าว “ผู้เล่นแสดงออกถึงบุคลิกของตัวเองพวกเขาทุ่มเทกันมาก” เอลซาเย็ด กล่าว “เขานำเรื่องประจำวันของการโตเป็นมุสลิมในสังคมอเมริกามาเล่าใหม่ในรูปแบบที่เฮฮาและเบาสมอง”

“เสียงตอบรับจากแฟนเพลงรุ่นเด็ก ๆ เป็นสิ่งที่คาดไม่ถึงเลยจริง ๆ” ซาลามกล่าว “พวกเขาหาเรา และบอกว่าเพลงของเราช่วยให้เขาผ่านช่วงเกรด 9 หรือ บันดาลใจให้เขาทำสิ่งที่แตกต่างด้วยการเตือนเรื่องศรัทธาและบอกอย่างจ้าบ ๆ ว่า มีพระเจ้าอยู่ที่นั่น”

เนทีฟ ดิน ทำให้มุสลิมในสหรัฐ “รู้สึกว่ามีอะไรเป็นของตัวเอง” เขากล่าว “ตอนนี้เขาพูดได้แล้วว่าเรามีความบันเทิงแบบของเราเองได้ตามงานต่าง ๆ โดยที่ไม่จำเป็นต้องเป็นภาษาอารบิก เพลงของเราเป็นเพลงอเมริกัน แต่มันยังถูกใจวัยรุ่นอีกด้วย และเป็นเพลงที่ใครก็ฟังได้อย่างสบายใจ”

เด็กหญิงและเพื่อนร่วมชั้นของเธอในมอร์ดัน โกรฟ อิลลินอยส์ สามารถเลือกหนังสือและข้อมูลในการเรียนจำนวนมากที่จัดให้กับเด็ก ๆ มุสลิมที่พูดภาษาอังกฤษและเกิดในอเมริกา

รายชื่อช่างภาพ

ปกหน้า: จิม แบลร์ สารบัญ หน้าซ้าย จิม แบลร์

นอร์ทวินด์พิคเจอร์อาร์ไคฟ์ เดอะเฟรนด์ในปี 1 วูฟส์กิ้ง ฮอยท์/อาร์คิเท็ก สคิตมอร์ โอเวิง แอนด์เมอริล ๑ 1999 โจเซฟ ไรดิเกช/แบล็กสตาร์ ขอบคุณเนทีฟ ดิน 2 เอพี ไวด์ เวิร์ลด์ ไฟโต้ ซีล่า สปริงสทีน/คอร์บิส/ซิกมา 3 เจมส์ เคมพ์/แบล็กสตาร์ 4-8 จิม แบลร์ (11) 10 ซีล่า สปริงสทีน/คอร์บิส/ซิกมา เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี (3) 11 เจฟ คริสเตียนเซน/รอยเตอร์/ไทม์พิกซ์ เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี (3) 12 คริสแอนเดอร์สัน/อโรโรว่า เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี ๑ เดวิด เอช เวลส์/คอร์บิส 13 ๑ 1999 โจเซฟ ไรดิเกช/แบล็ก สตาร์ เจฟ คริสเตียนเซน/รอยเตอร์/ไทม์พิกซ์ 14-15 นอร์ทวินด์พิคเจอร์อาร์ไคฟ์ 16 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี 17 ๑ ฮัตตันอาร์ไคฟ์ เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี 19 แผนภูมิทำจากข้อมูลของสถาบันเพื่อการวิจัยทางศาสนาฮาร์ทฟอร์ด 20-21 มิน-ซี เยา (2) 22 บอสตัน แอโรลด์ 24 เดอะคริสเตียน ไซแอนซ์ มอนิเตอร์ เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี 25 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี 26 ตีพิมพ์โดยได้รับอนุญาต โกลบ นิวสเปเปอร์ อิงค์ (2) 27 เดอะคริสเตียน ไซแอนซ์ มอนิเตอร์ 28 สตีฟ ลิซ/ไทม์พิกซ์ ๑ มอนิ์ก้า กราฟ/เดอะอิมเมจเวิร์คส์ 29 ขอบคุณอิสลามิก ฮอไรซัน ๑ มอนิ์ก้า กราฟ/เดอะอิมเมจเวิร์คส์ แคทลีน เบอร์ค/ซาอูดี อารามโก เวิร์ลด์ 31 เดอะเฟรนด์ในปี วิก รูมิ/ลอส แองเจลิส ไทม์ ไฟโต้ 32 หลุยส์ ซินโก/ลอส แองเจลิส ไทม์ ไฟโต้ 33 วิก รูมิ/ลอส แองเจลิส ไทม์ ไฟโต้ 34 แม็คเคนอิริคสัน (4) 35

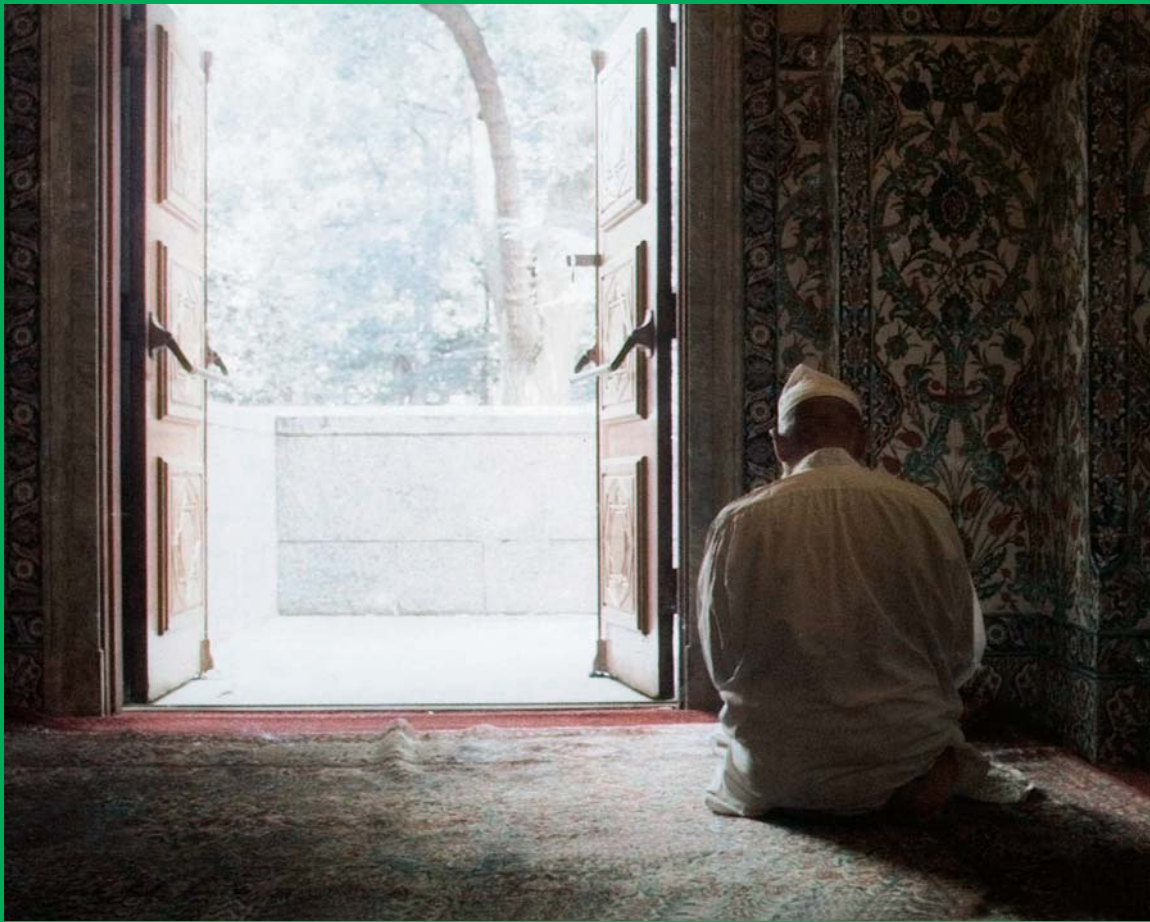
แผนภูมิทำจากข้อมูลของสถาบันเพื่อการวิจัยทางศาสนาฮาร์ทฟอร์ด 36 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี ๑ สตีฟ ลิซ/แกมมา ลิเซจ แบริ่ ฟริทเจอร์ลด์/กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ 37 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี ๑ เดวิด เอช เวลส์/คอร์บิส 38-39 ขอบคุณซาอูดี อารามโก เวิร์ลด์ (3) 40 ขอบคุณโอมาร์ คาลิดี (2) สก็อต อัลพีเอริ/แกมมา ลิเซจ ขอบคุณโอมาร์ คาลิดี ไดแอน เลน/คอร์บิส 41 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี เคิร์ก กริตติง ๑ วูฟส์กิ้ง ฮอยท์/เอสโตอาร์คิเท็ก สคิตมอร์ โอเวิง แอนด์เมอริล เคน แลมเบิร์ต 42 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี (2) ใช้โดยได้รับอนุญาต แพท ขานานาซาน/เดอะอะริโซนาเรวิฟลิต 11/16/2001 43 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี (2) ลิซ ฮาฟาลา/ซานฟรานซิสโก โครนิเคิล 44 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี จูลี พลาเซนเซีย/ซานฟรานซิสโก โครนิเคิล/คอร์บิส ซาบา ๑ 1999 โจเซฟ ไรดิเกช/แบล็ก สตาร์ 45 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี ๑ 1999 โจเซฟ ไรดิเกช/แบล็ก สตาร์ เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี 47-48 ริชาร์ด มาร์เชล/เซ็นต์ปอล โพโอเนียร์ (2) 50 ไวท์เฮาส์ 51 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี แม็คเคนอิริคสัน (3) 52 เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี (2) พอล ฮอสฟรอส/เอ็นวายทีพิคเจอร์ (2) 53 รอยเตอร์/ไทม์พิกซ์ 54 ขอบคุณเนทีฟ ดิน (2) ปกใน แคทลีน เบอร์ค/ซาอูดี อารามโก เวิร์ลด์ ปกหลัง เอพี/ดับบลิวดับบลิวพี

บรรณาธิการบริหาร
จอร์จ คลาค

บรรณาธิการอำนวยการ
แซนดีลีย์ แม็คโดนัลด์

ผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์
มิน-ซี เยา

ฝ่ายข้อมูลภาพ
แม็กกี้ จอห์นสัน สไลเกอร์
เจเอส ไฟโต้ ริเชิร์ช
จอห์น ไวคาร์ท

ชาวอเมริกันเชื้อสายปากีสถานกำลังสวดที่ศูนย์อิสลามในวอชิงตัน ดี.ซี.